

БОЖЈИ СЦЕНАРИО О ИСУСУ ХРИСТУ

СВИЛАЈНАЦ 2007

Поштовани читаоче,

Испричаћу Вам једну бајку сличну истини, боље речено, истину сличну бајци.

Историја није оно што се догодило. Историја је оно што је записано. Најчешће је оно што сматрамо историјом дело аутора са политичким мотивима.

Историјско сведочанство никада не може бити толико јасно да би смо знали како је то стварно било, али је зато релативно јасно сведочење о ономе што људи верују да се збило. А представа о ономе што људи верују да се збило много је важнија од онога што се стварно збило, јер су њихови поступци засновани на истини која је истина њиховог уверења.

Књигу сам написао тако да сви који је читају желе да мисле да је то тако, једино ћу ја знати да то није тако.

Можда је ово научно – фантастична прича, а можда и није, процените сами!

Тек сам направио први корак, а већ сам отишао предалеко.

УВОД

На први поглед изгледа да је ова књига права јерес, али питање се може поставити и обрнуто. Да није хришћанство, онакво какво се практикује већ две хиљде година, заправо засновано на јереси? И да ли је „јерес“ јеврејског хришћанства заправо првобитна правоверност?

Велики број стручњака сматра мало вероватним да је неко од аутора четири Јеванђеља уопште упознао историјског Исуса Назарећанина! Постоје, осим тога, докази о томе да су читави делови четири јеванђеља брисани, додати, а можда и цензурисани током векова. Тешко је у светлу тих чињеница сматрати постојећи канон Светог писма као једину могућу верзију Божјег слова.

Званична верзија хришћанства и хришћанског учења коју су формулисали раноцрквени сабори, верзија је која се преносила кроз столећа: такозвана „Вера отаца наших“. То је званична, али никако и једина верзија хришћанске вере, а не мора да буде и једина права. Управо је то питање које се истражује у овој књизи: не постоји ли друга прича о Исусу која би могла бити ближа истини од верзије коју је црква ширила у средњем веку пре протестанске револуције? Не постоји ли друга верзија хришћанске догме? Није ли постојала и нека „друга црква“? Уколико је постојала, који су били принципи њене вере? На сва та питања, покушано је у овој књизи да се да, ако не тачан одговор, оно бар приближан.

У књизи хебрејског пророка Езекила (16.3-63), каже се да је Бог своју невесту нашао док је била дете голо и напуштено. Постао је њен учитељ и заштитник, оденуо је, нахранио и штитио док није одрасла, а онда се њоме оженио. Она, међутим, беше неверна. То је једна од тема која се провлачи кроз хебрејске списе да је Бог одани Изабраник, а његова симболична „Невеста“, народ заветни, неверница. Његов народ јеврејски не само да је био неверан, него му је дошао и главе. Књига је писана на један алегоричан начин, пуна симбола и метафора, ово је само један пример да би се лакше схватила суштина књиге.

Црква се ушанчила у своје догматске ровове и не нуди вековима ништа ново. Ова књига управо нуди нешто ново, а то је тумачење Јеванђеља дијалектичко материјалистичком методом. И све у циљу тражења истине и стицања нових знања.

Покушао сам да оно што је било вековима сакривено изнесем на светлост дана, да се види права улога и величина Јакова и остале Исусове браће и сестара. Са веровањем у трајно девичанство Маријино, Јаков и остала Исусова браћа и сестре су постала непријатност коју је требало сакрити у плакар. Ускоро је сећање на њихов значај, а чак и на њихово физичко постојање, трагично нестало. Зато је поред осталог сврха ове књиге, не само потрага за истином, већ и отварање тог плакара и враћање сећања на Исусову породицу.

Као никада раније до сада по први пут видимо Исуса да је био већи Јеврејин него што су хришћани током историје сматрали. Исус је потпуно јеврејски оријентисан, без икаквих намера да оснива нову религију. Исус је желео да само изнутра изврши реформу јудаизма. Зашто би таква констатација била јерес? Из ове књиге навиру чињенице које све указују на закључак да вође и чланови такозване

„јерусалимске цркве“ нису били хришћанини ни у ком смислу који би наликовао на хришћане каснијих дана. Били су Јевреји, који су се придржавали сваке ставке јеврејске вере.

У Новом завету се уочава једна нелогичност, да Исусова смрт значи само искупљење Јевреја. Запоставља се учење Павла по коме Исусова смрт значи искупљење греха целог човечанства, а не само Јевреја. За разлику од верске литературе на коју смо навикли, овде Исус није само описан као божански лик, већ пре свега као „човек издвојен од стране Бога“. Његово васкрсење је описано по први пут оригинално, а не догматски као у црквеним књигама. Васкрсење је описано као Божје чудо, а не као доказ божанства самог Исуса. Исус није чак ни описан као Божји Син. Све ово што је сада речено, заправо се слаже са ставовима јеврејског месијанског покрета који је заснован искључиво на испуњењу јеврејских светих списа, али се то до сада крило, док се сада у овој књизи све види кристално јасно. Зар је разбијање лажних догми јерес?

Из досада реченог намеће се један контрадикторан закључак, да је Исусова мисија за његова живота могла бити фокусирана само на Јевреје, али је касније постављањем Павла за апостола нејеврејима после васкрсења, Исус и другим народима приближио Јеванђеља. Као што смо видели читајући Јеванђеља, било је традиционално уверење да ће спасење нејевреја доћи кроз Израел. Али то је велика заблуда. Захваљујући Павловим напорима и упорности догодило се да „сви пагани“ заиста прихвате јеванђеље Исуса Христа, тако да спасење нејевреја неће доћи никада кроз Израел, већ кроз учење самога Исуса Христа.

У проучавању Исуса влада општи хаос, зато је ова књига дала свој велики допринос сређивању и систематизацији у изворном проучавању Исуса. Навешћу само

један пример да би се схватило шта се дешавало пре изласка ове књиге:

„Браћа“ и „сестре“ који се помињу у Новом завету су сви старији од Исуса - Јосифови синови из претходног брака и самим тим Исусова полубраћа. Тај став је и даље званични став источних православних цркви.

Нови завет их назива браћом и сестрама, а заправо то су Исусова браћа и сестре од тетке – деца Маријине сестре. То је и даље званични римокатолички став.

Исусову браћу и сестре поменуте у Новом завету схватамо као његову рођену браћу и сестре, децу Маријину и Јосифову након прворођеног Исуса. Такво схватање и даље подржава доктрина девичанског зачећа, али не тврди да је Марија вечито била девица. То је традиционални протестански став.

У римокатоличким и источним православним традицијама, поштовање доктрине Маријиног вечног девичанства чини скандалозном идеју да је Исус имао рођену браћу и сестре.

Шта је заправо тачно? Шта је истина а шта лаж, коме се уверењу приклонити? Вредност ове књиге и јесте у томе јер је писана као потрага за истином, зато са прочитаном задњом страницом ове књиге знаћете шта је истина.

Можда је истина, да нема истине.

Наша цивилизација се заситила материјализмом, а у међувремену је постала свесна једне још дубље глади. Она сада почиње да гледа на другу страну, трагајући за испуњењем осећајних, душевних и духовних потреба.

Све више људи разочараних у неспособност човека да влада собом и својом природном околином очекује неки спас „са неба“. Нешто или неког ко ће нас зауставити у овом глобалном лудилу самоуништења.

ИСТОРИЈА

ВЛАДАВИНА РИМЉАНА

Желимо да објаснимо друштвене околности и услове у којима се појавио Исус Христ, да би смо лакше схватили самог Исуса и његово учење. Да одвојимо историјске чењенице од легенди и књига Старог и Новог завета. Тадашње римско царство обухватило је, међутим, превелика пространства и било сувише заокупљено властитим пословима да би установило управни апарат неопходан за непосредно управљање.

Родоначелник, односно први владар је био Антипатер, који се на престо Палестине попео 63. године пре Христа. После његове смрти године 37. пре Христа, наследио га је син, Ирод Велики (Херод).

После краће смене врло неуспешних краљева Римљани постављају свог верног вазала Ирода. Ирод Велики, краљ Јевреја влада Палестином од 37. г. п.н.е. до 4. године после Христа, захваљујући подршци Римљана. Он задобија поверење Октавијана, новог господара Рима, који постаје цар Август. Јевреји га презиру, нејеврејског је порекла и поставили су га Римљани. Ирод је mudar и суров владар, он убија чак и своју жену Маријамну и своје синове јер је посумњао без икаквог разлога да му кују заверу. .

Народима те земље било је дозвољено да задрже своју веру и обичаје. Врховна власт припадала је ипак, Риму.

Године 6. наше ере (Исус се већ родио), разлике су постале много озбиљније. Те године је земља била издвојена на управне јединице - једну провинцију и две територије. Ирод Атиопа је постао владар једне од њих, Галилеје,

али је Јудеја (духовна и световна престоница) била подвргнута непосредној римској управи, која је спроводила римску власт са седиштем у Цезареји. Нови завет описује Римљане, али опис уопште није веродостојан, јер је Римска владавина била сурова и деспотска. Разапето је у самом почетку те владавине неколико хиљада побуњеника одједном. Храм је опљачкан, биле су наметнуте тешке дажбине. Често је било примењивано мучење. Прилике се нису побољшале доласком Понтија Пилата који је владао, као намесник Рима, Јудејом од 26. до 36. г.н.е. Насупрот његовом лику какав је дочаран у Библији, постојећи записи указују да је Пилат био свиреп и покварен човек који је злоупотребио своју власт. Тим више изненађујебарем на први поглед - што нема никакве осуде Рима у Јеванђељима, чак ни помена о терету римског јарма. Јеванђељски извештаји наводе на помисао, збиља, да су житељи Јудеје били спокојни и задовољни својом судбином.

Године 6. наше ере, када је Рим преузео непосредну управу над Јерусалимом, један фарисејски рабин под називом Јуда Галилејац створио је веома ратоборну превратничку странку састављену од фарисеја и есена. Његови следбеници постали су познати као зелоти. Зелоти нису били секта, они су представљали један покрет чије се чланство попуњавало припадницима бројних секти. Њихова је делатност образовала можда најважнији део политичке позадине пред који се Исусова драма одигривала. Дуго након Распећа, зелотска делатност се настављала несмањеном снагом. Та њихова делатност је била толико велика да је довела 66. године до велике битке и цела се Јудеја подигла на организовану побуну против Рима. Била је то очајничка, али крајње узалудна борба. Римљани су само у Цезареји побили преко 30.000 Јевреја. Затим су за само четири године заузели Јерусалим,

сравнили град са земљом, опљачкали тамошњи храм. Планинска тврђава Масада одолевала је ипак још три године под заповедништвом једног потомка Јуде Галилејца. Римљани су их држали под опсадом тачно три године, у граду се тада налазило око хиљаду људи, међу којима је било жена и деце. Самоубиство је извршено на један интересантан начин. Од њих хиљаду, коцком је одабрано 100 људи који су заклали оних 900 људи, затим је коцком од њих 100 изабрано 10 који су побили оних 90, затим од 10 коцком су такође изабрали једног који је заклао оних 9 преосталих, да би се на крају и он убио. То је било због тога што је њима вера забрањивала да изврше самоубиство. Последице побуне су биле масован изгон Јевреја из Јудеје, Свете земље. Довољно их је ипак остало за потпиривање нове буне 132. године нове ере. Император Хадријан је, коначно 135. године наредио да сви Јевреји буду законом протерани из Јудеје и Јерусалим је постао римски град. Име му је промењено у Елија Капитолина.

После тога Јевреји су се разишли широм света, да живе како најбоље могу. Нису имали никада своју домовину све до после завршетка другог светског рата, када је 1948. године основана држава Израел. Међутим, у току ових осамнаест и по векова, Јевреји су, без обзира на то у ком су се делу света налазили, сачували своју веру, јединствен начин живота и истакли се својим талентима у свакој нацији на свету.

Исусов животни век обухвата отприлике првих 35. година метежа. Тај се метеж није окончао његовом смрћу већ се наставио још читав један век.

Из горе наведеног види се да је нормално да у народу буде изражена тежња, нада за Месијом који би свој народ ослободио тиранског јарма. Захваљујући једном историјском случају, тај је појам почео да се везује одређено и искључиво за Исуса.

За Исусове савременике, ниједан Месија никада не би био сматран божанским бићем. Збиља, сама би замисао о божанском Месији била неразумна, ако не и незамислива. Грчка реч за Месију је Христ или Христос. Тај је израз било на хебрејском, било на грчком, значио просто „помазаник“ и односио се на краља. Давид је, отуда, када је у Старом завету био помазан за краља, постао, сасвим сигурно, „Месија“ или „Христ“. И сваки каснији краљ из куће Давидове био је познат под истим називом: Месија или свештеник Христ. За зелоте, међутим, као и за друге противнике Рима, тај је марионетски свештеник био, лажни Месија. Месија је за њих значио сасвим различито: законитог „изгубљеног краља“, незнатог потомка куће Давидове који би ослободио свој народ од римског тираниства. Током Исусовог животног века, ишчекивање доласка Месије достигло је тачку која се граничила са масовном хистеријом. А оно се наставило и после Исусове смрти. Збиља, буна из 66. године била је подстакнута великим делом зелотским ширењем вести о Месији, чији је долазак био сматран питањем тренутка.

Израз „Месија“, дакле, није значио ништа у ма ком смислу божанско. Строго одређено, означавао је ништа више до једног помазаног краља, а у народном духу је постао назив помазаног краља који би био и ослободилац. Управо тај световни, политички појам био је везан за Исуса. Он је био назван „Исус Месија“ или преведено на грчки „Исус Христ“ и тако један чисто обредни назив извитоперен у лично име.

ПОДЕЛА ЈЕВРЕЈА

Сами Јевреји деле се на многобројне групе од којих ћу споменути само оне најважније.

ФАРИСЕЈИ

То су ревносни Јевреји који савршено познају Закон, и писани и усмени. Образују заједнице у којима се строго поштују заповести. То су затворене заједнице које избегавају везе са онима који не познају или не поштују Законе. Постоји и хипотеза да је Јаков био цењени фарисејски вођа у Јерусалиму и пре Исусовог распећа. И сам Исус је био много ближи фарисејима него ма којој групи у јеврејском верском животу. Они су представљали најбоље у јудизму. Али, као што смо видели на одређеним местима, Јеванђеља приказују Исуса како критикује фарисеје. Исус није нападао фарисеје као целину (пошто су његова сопствена етичка и верска убеђења била скоро потпуно у сагласности са њиховима), већ је нападао оне фарисеје који су злоупотребљавали свој положај власти да би експлоатисали или тлачили јеврејске масе. Фарисејство јесте јеврејска школа размишљања која је била најближа Исусовом учењу.

Све што је у вези са Исусом изгледа да је у контрадикцији, тако да је постојало схватање, да је Исусова породица одбацила Исусово учење, што по мом личном мишљењу уопште није тачно, јер нема ничег у Јеванђељима што непосредно показује супростављање Исусове породице Исусу током његовог учења. Очигледно је да су Исусова мајка и браћа били следбеници његовог учења пре

распећа. Јаков је био вођа јерусалимске цркве од њеног оснивања након Исусове смрти и васкрсења.

Јаковљев теолошки став био је фарисејски. Вероватно да је фарисејство било и Исусова теологија. Мислим да је погрешно схватање да је Јаков постао верник после распећа. Никада не би стекао ауторитет већи од Петровог и других апостола тако брзо, нарочито ако није био верник док је Исус био жив. Шта више, чињеница да Петар и остали апостоли јесу предали вођство Јакову у руке након Исусове смрти, јасно претпоставља да су Јаковљева учења и уверења била у складу са Исусом.

Без обзира на то, што је био чак и Исусов брат он је схватио погрешно да је Исус само јеврејски Месија, зато се он страшно трудио на испуњавању јеврејског Закона. Док је са друге стране Павлов неумољиви елан за мисију међу нејеврејима на крају однео победу. Скоро искључиво захваљујући Павловим непрекидним напорима, хришћанство је све више постајало нејеврејски покрет, те је значај јеврејског Закона самим тим јењавао. И објективне околности ишле су Павлу на руку, као на пример јеврејски устанак против Рима године 66. и пад Јерусалима 70. године што је довело до друге дијаспоре јеврејског народа. Након 70 године јеврејска форма хришћанства коју је Јаков заступао, и која је била тако чврсто утемељена у Јерусалиму, имала је потешкоћа да опстане у свету нејевреја, док је Павлова нејеврејска форма хришћанства цветала и ускоро еволуирала у хришћанство каквим га данас познајемо.

САДУКЕЈИ

Релативно су малобројни, али су моћни, зато што су сачињени од свештеничке аристократије и јеврејских великаша који су богати и образовани. Њихова моћ извире из моћи новца, али немају уплив у народ јер једни друге презиру.

ЗИЛОТИ

То су већином честити и сиромашни који не могу да поднесу чињеницу да су им Римљани окупирали земљу. За њих је светогрђе називати владара царем (јер је за њих само Бог цар или владар). Ту сам пронашао прве заметке комунистичког схватања, јер по њима треба започети „свети рат“ против Рима и када земља буде слободна. Божји народ треба да се поклони идеалу правде: да укине велике поседе, ослободи робове и подели материјална добра свима на једнаке делове. Зашто су Зилоти важни за нашу причу? Зато што нису подржавали Исуса, мада са данашњег аспекта то би било најлогичније. Утолико више чуди да је Исус имао подршку Есена и да је чак и једно извесно време живео са њима.

ЕСЕНИ

Они су настали око 150. године пре н. е., пре рођења Исуса Христа. Једна група Јевреја је одлучила да се одвоји од искварених верских старешина. Под вођством једног свештеника, учитеља праведности, они се са својим истомишљеницима повлаче у пустињу, на обале Мртвог мора, и тамо оснивају своју заједницу. Има их неколико хиљада и распоређени су у више заједница. Највећа и најпознатија је она заједница у Кумрану где су 1947. пронађени остаци Кумранског „манастира“. Они спроводе јеврејски Закон. Инсистирају на чистоти обреда, на мржњи Бога према грешницима и чекају час победе синова светлости (Есени) у борби против синова таме (Јевреји грешници, многобошци, Римљани). Одбијају да одлазе у Храм, где врше обреде богохулни просвештеници.

Код њих је строга дисциплина. Свештеници окупље ни у савету имају апсолутну власт. Најважније код њих су молитва, физички рад и заједничко располагање материјалним добрима. Ту су корени кибуција у савременом Израелу и друштвеној својини у Југославији. Имају чак и

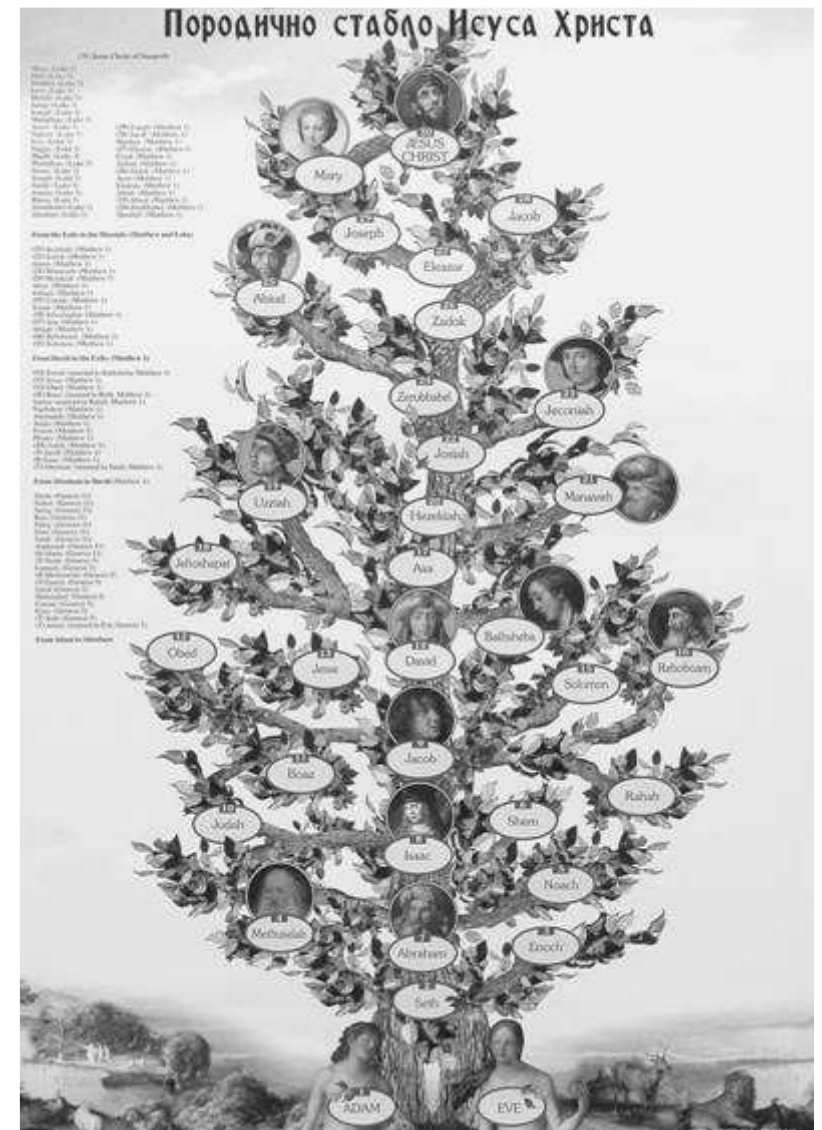
обредна купања, док већина њих живи у целибату. Они су за нас најважнија заједница јер једно извесно време и Исус живи са њима. Римљани су 70. године уништили заједницу у Кумрану, али пре него што су се распршили и страдали успели су да сакрију своју библиотеку у пећинама, тако да су ти списи, свици пронађени у ћуповима тек у 20. веку који су бацили сасвим ново светло на живот и дело Исуса Христа.

НАЗИРЕЈИ

Чији је припадник, много векова раније, био и Самсон, који су још постојали у Исусово време. Вредно је навести и назорејанце или назарене - назив који је, како се чини, био примењиван на Исуса и његове слобенике. Збиља, изворна грчка верзија Новог завета говори о Исусу као о „Исусу назаренцу“ што је на енглески погрешно преведено као „Исус Назарећанин“. Назарен је, укратко, реч која се односи на једну секту и није ни у каквој вези са Назаретом.

ЛЕГЕНДЕ

ИСУС ИЗ НАЗАРЕТА

У истраживачком подухвату који сам предузео, покушао сам да раздвојим историју од теологије, да направим разлику између историјског Исуса и Христа вере. У том процесу упао сам у читаву збрку противречности која ме је довела у конфронтацију са библијским материјалом. Одједном сам се нашао дезоријентисан свом том збрком. Библијски извештаји као што се показало нису од велике помоћи. Јеванђеља су као историјски документи и сведочанства, што сваки истраживач зна, крајње непоуздана.

Исус и његови ученици појављују се као централни приказ некое веома стилизованог живописа са кога је уклоњен сваки контекст. У позадини се конфузно трпају Римљани и Јевреји. У Делима светих апостола ниједан од тих догађаја није чак ни поменут. Ко год да су били Исус, Павле или Петар, шта год да су радили то се мора ставити на историјску позадину ширих догађаја, зато се мора истовремено истраживати и историја и теологија. У теологији је Исус кротак као јагње, ненасилан. Да ли је заиста био ненасилан? Историја говори нешто сасвим друго.

Зашто је, онда, учествовао у насилним акцијама као што је било превртање столова мењача новца у Храму и крчење пута до њих бичем у руци? Зашто се приказује да су га Римљани прогнали на начин резервисан само за револуционарну активност? Зашто је пре бдења у Гетисманији наложио својим следбеницима да се наоружају ножевима? Зашто је мало затим Петар потегао мач и одсекао уво једном војнику из просвештеничке пратње?

Ако је у стварности Исус био милитантнији него што се иначе приказује, није ли по потреби био и политички ангажованији? Како би се, онда могла објаснити његова спремност да „да цару што је царско“?

Ко је био Исус из Назарета? Постоје ли докази који потврђују његову аутентичност? Постављање таквих питања све до недавно могло је изазвати непријатне последице. Претерану радозналост у том погледу, изван оквира Новог завета и за Цркву свете традиције, сматрали су хришћани, нарочито теолози, неумесном и блиском јереси. При том су заборавили на један од њихових основних чланака вере, који каже да је Исус не само Божји Син него и човек од крви и мяса, дакле човек који са осталим људима подједнако подлеже свим земаљским слабостима и који има своју овоземаљску биографију.

Дошла су времена интезивних, неограничених истраживања. Плод тог колективног интелектуалног напора научника, историчара, истраживача религија, филолога, археолога и многих других специјалиста, нарочито професора логичара, јесте импозантна литература која својим открићима баца сасвим ново светло на лик и дело Исусово. Њега знамо као Исуса Христа.

Како је настао тај назив? „Христос“ је грчки превод хебрејске речи „Месија“. Најлогичније би било да су о Исусу писали Римски историчари из тог времена, али нису. Кад они већ нису, треба очекивати да то ураде Јевреји. Али изузев неких скромних и срамежљивих записа, нема ничег озбиљнијег. Чак и они Римљани који су живели и владали за време Христовог живота, као на пример Јосиф Флавије, јерусалимски свештеник, који се толико интересовао за религиозне покрете у својој земљи, чак ни он није забележио ништа о Исусу. У то време, после Исусовог распећа, он пише о свим сектама, с видљивим познавањем, док о чудесима и ускрснућу Учитеља из

Назарета као да не зна ништа. Тамо је постојала прва заједница Назарејаца под вођством Јакова, Исусовог брата. Немогуће да он то није знао. А други јеврејски писци из оних времена? Види се да и они ћуте. На пример, Јустус који је био пореклом из Галилеје и одлично познавао прилике тог краја, аутор „Јеврејског рата“ и „Хронике јеврејских краљева“. Када су нас земљаци и рођаци Исусови разочарали, тешко је у томе ишта замерити Римљанима и Грцима. Овако се завршава тражење трагова о историјском Исусу у ванхришћанској литератури: оно се завршава, тешко је то порећи, комплетним неуспехом.

Шта заправо обичан човек, који није читао Јеванђеља сада зна о Исусу. Зна се да је био јеврејски учитељ, многи људи су веровали да је вршио исцељења, неки су веровали да је био Месија, да је био одбачен од јеврејских вођа, да је био разапет на крсту под владавином Понтија Пилата у време Тиберија и упркос његовој срамној смрти, његови следбеници, веровали су да је још увек жив, разни људи из села и градова, мушкарци и жене, робови, слободњаци обожавали су га као Бога.

Док га је обичан свет прихватао као Бога, дотле су његови најближи сарадници били у то време скептици, тако да Јеванђеље по Матеји описује како је Јован Крститељ, боравећи у затвору и борећи се са сумњама о Исусовом идентитету, послао своје следбенике да поставе Исусу значајно питање: „Јеси ли ти онај што ће доћи, или другога да чекамо?“ (Матеј 11.3). Он је тражио директан одговор да ли је Исус стварно био дуго очекивани Месија. Ја сам се зачудио Исусовом прилично загонетном одговору. Уместо да отворено каже да или не, Исус је одговорио: „Идите и кажите Јовану што чујете и видите: слепи прогледају и хроми ходе, губави се чисте и глуви чују, мртви устају и сиромашнима проповедју јеванђеље“ (Матеј 11,4-5). Јован би тренутно препознао његове речи као јасну тврдњу да је

Исус био Месија. У суштини, Исус је рекао Јовану преко његових посланика да се месијанске ствари одигравају.

Наука је доста очекивала да ће се нешто више сазнати о Исусу када су откривени свици са Мртвог мора који представљају стотине рукописа од 250. године пре нове ере до 68. године нове ере који су пронађени у пећинама 30 километара источно од Јерусалима 1947. године. Изгледа да их је строга јеврејска религиозна група, звана Есени, сакрила пре него што су Римљани разорили њихово насеље. Ти документи нам првенствено дају увид у живот Јевреја.

Прва и најважнија чињеница је да Исус није намеравао да оснује Цркву и није је ни основао. То што је желео и прогласио није била Црква, него Божје царство на земљи. То проглашење, односно доношење вести о томе значи, да буквално превод Јеванђеље значи, добра вест.

За сваког човека је сасвим нормално да се запита како је изгледао Исус. Зачудо јеванђеља о томе ништа не говоре. Да се једино закључити да је био физички нежне грађе на основу тога што је од свих разапетих на крсту први одмах издахнуо. Тек у II веку овако описују Исуса. Његов лик био је потпуно лишен сваке лепоте и дражи. Зар би се нашао такав дрзник који би учинио и најмању љагу на телу када би оно било обдарено натпросечном лепотом и обасјано небеском светлошћу? Ко би из шпалира грађана кроз који је Исус пролазио носећи крст на својим леђима, плунуо на то лице да се Исус није истицао ругобом, која га је учинила предметом презира у људским очима. Али његови следбеници нормално морали су да пишу како је он јако леп, добро грађен.

Слично спољном изгледу, није познато ни колико је Исус имао година. Не знамо са сигурношћу где се родио, ни када се родио и колико је имао година када је умро на крсту. Између два најзначајнија писца Јеванђеља, Луке и

Јована постоји јака контрадикција. Највероватније да се тада сматрало да мушкарци када почињу да се баве неким озбиљним пословима треба да буду зрели, а зрелост се везивала за 30 година. Зато се и Исусу, додало да је почео своје реформаторске беседе у 30-тој години. О самом Исусовом рођењу су писали само Матеј и Лука. Само место рођења је такође спорно. По јеванђелистима Исус је у исто време са породицом био и у Витлејему и у Назарету. Уствари они су се сви трудили да се пророчанство Старог завета усклади, тако да оно није могло да се деси у Назарету, удаљеном 140 километара од Витлејема. Он је морао да буде Галилејац, Давидов потомак, будући израелски цар, морао је да буде јудејског порекла и морао је да се роди у месту свог претка, а то је Витлејем. Језик му је био армејски, као матерњи. Као компромис, Матеј и Лука тврде да се Исус само одгајао у Назарету, али да се родио у Витлејему. Онда се руководе пре потребама догматике, а не историјом.

Црква се доктринирано везала легендама које су испричали Матеј и Лука. Признаје, дакле, да се Исус родио барем 5. године пре н.е. за време Иродове владавине, који је умро у пролеће 4. године пре н.е. Како се, према томе, десило да се Исус родио око 4 године пре свог званичног рођења, откада рачунамо нашу хришћанску еру? Ово се десило захваљујући, најобичнијој грешци (таква је понекад иронија историје).

Папа Јован I године 525. пре н.е. обратио се скитском монаху који се звао Дионисије Мали и наредио му да утврди тачну годину Исусовог рођења, јер је одлучио да се од тог датума рачуна нова, хришћанска ера. Монах је као орјентациону тачку применио, наравно, римски календар, који почиње од оснивања Рима тј. 1. јануара 753. године пре н.е. У свом прорачуну закључио је да се Исус родио 754. године према римском календару, значи прве године

наше ере. Ипак, знамо из описа Јосифа Флавија да је Ирод умро у Јерихону, према истом календару 750. године. Ово би значило да се Исус родио четири године после његове смрти, а не за време његове владавине, како тврде Матеј и Лука. Када су приметили грешку (календар би се морао вратити за четири године), исправка се није могла више ни замислити. То би изазвало исувише велику пометњу у свету.

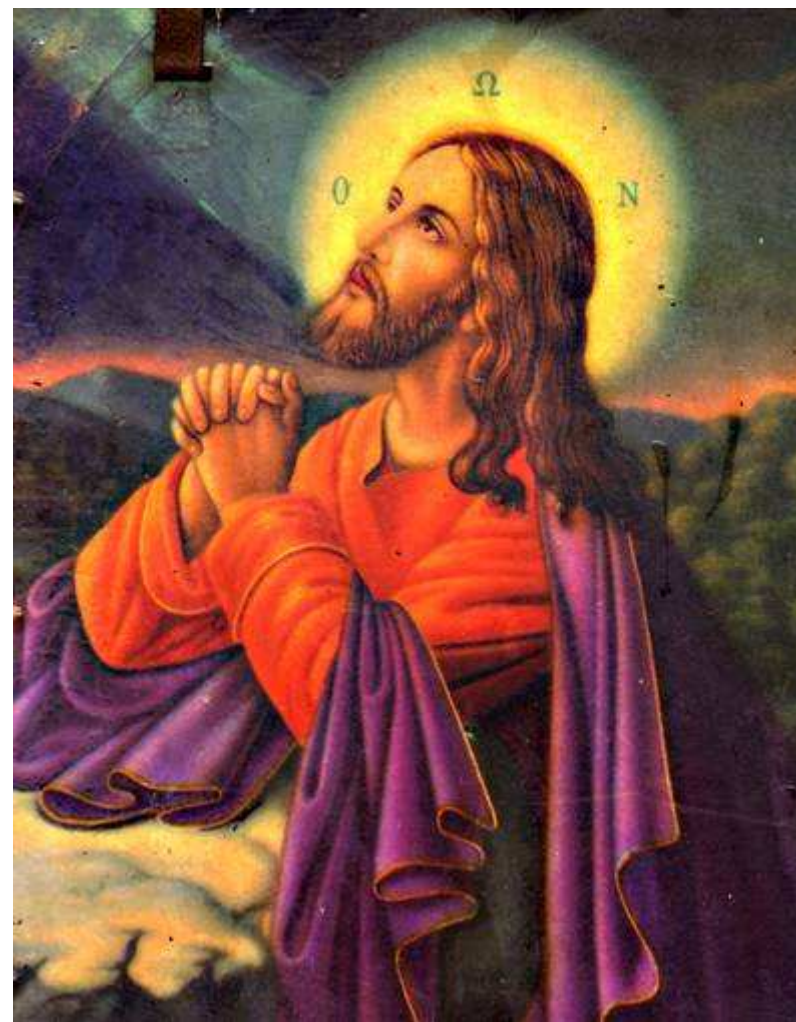
Јеврејски владари, као и Римљани служили су се деспотским методама. Масовно су терали на принудни рад и држали на рад у покорности помоћу бројне масе обавештајаца. Доушништво се ширило као епидемија, на шта нас подсећа ваљда и Јуда, за кога се не зна, заправо да ли је био реалан лик, или само персонификација, пројекција ондашњих тмурних времена. Друштво покорених народа Блиског истока делиле су огромне унутрашње супротности, продубљивао се јаз између малобројног слоја привилегованих и оних који су својим радом носили читав терет државних трошкова; између земљорадника, занатлија и безбројне армије робова. Богати су постојали још богатији, а сиромашни још сиромашнији. Тако да је 44 - 48. завладала глад у читавом пространству Римске империје.

Положај народних маса у таквим условима био је неподношљив. И месијанистичке наде Јевреја и хришћана нашле су у тим декласираним друштвеним слојевима необично погодно тло. Измучена сиротиња хеленистичких градова била је изузетно диспонирана да прихвати учење о Спаситељу и „Небеском царству на земљи“, јер се једино натприродном интервенцијом могла надати промени своје судбине.

Зато су расле заједнице оних који су веровали у Исуса, тим више што су још и друге околности доприносиле њиховом настајању. Пре свега, велику улогу играла је

и сама окупација тих крајева. Она је уништила постојеће државе, градове, што је учинило да су локални култови, везани за њихов поредак, изгубили своју подлогу. Покорени бог, понижени бог није више заслуживао да му се верује, јер је срамотно изневерио као бранилац и заштитник града. Нека врста компензације било је ту управо хришћанство.

Други фактор била је интересантна појава организовања бројних приватних друштава. Она је била алтернатива старог града - државе, јер су људима враћали изгубљени осећај заједништва. У светлу ових чињеница и историјски Исус, као и Христ вере постаје симбол страшног времена из кога је израстао. У његовом кратком драматичном животу изражава се у својој пуноћи мучеништво људског рода, а такође и неугашена човекова вера у коначну победу праведности на земљи. На крају да се закључити да Исус као историјска личност исти као и Исус вере. У оба случаја он је себе видео, односно веровао да је он Божји син, такође је себе видео као Месију и тако се и понашао. Исус је подржао своју тврдњу да је Бог чудесним делима исцељивања, запањујућим приказивањем моћи над природом, ненадмашним учењима, божанским разумевањем људи и сопственим васкрсењем, што је и била коначна потврда његовог идентитета. Стотинама година пре него што је Исус рођен, пророци су прорекли долазак Месије, који ће откупити Божји народ.

ЈЕВАНЂЕЉА

Читава грчка, римска и јеврејска литература, мало говори о овоземаљском животу. Од Исусове смрти прошло је 40. година док се појавило прво Јеванђеље, то јест први документ који описује неке епизоде из његовог живота. Први потпуни извештај о његовом животу је било Јеванђеље по Марку, око седамдесете године, неких 40 година после његове смрти. Дакле пуних 40 година се живело искључиво од тога шта је народ причао, усмено су се преносили догађаји. Сада када држим Библију у рукама, у суштини држим копије древних историјских записа. Оригинални записи Исусових биографија Јеванђеља по Матеју, Марку, Луки и Јовану и све друге оригиналне књиге Старог и Новог завета одавно су претворене у прашину. Како онда могу да будем сигуран да ове данашње верзије које су крајњи производи безбројних преписивања током векова имају било какве сличности са оним што су аутори првобитно написали?

Поред тога како могу да знам да ли те четири биографије причају целокупну причу? Шта ако су постојале и друге Исусове биографије које су биле цензурисане зато што се раној цркви није свиђао начин на који је приказан Исус? Како могу да будем убеђен да црквени званичници нису сакрили биографије о Исусу које су биле подједнако прецизне као и четири које су на крају и укључене у Нови завет, а које би бациле ново светло на речи и дела овог контраверзног дрводеље из Назарета?

Зато сам почео да истражујем по старој и тешко доступној литератури из тог времена. Методологија тог истраживања је врло проста, само тражи много времена. А ја сам времена имао на претек. Трудио сам се да имам у рукама што више копија, а што чешће имате копије које се међусобно слажу из различитих географских области, то их можете више унакрсно проверавати како би сте утврдили на шта је личио оригинални документ. Успео сам да нађем 39 различитих извора и преко сто чињеница се уклапало тако да није било тешко реконструисати шта се заправо стварно догађало.

Прво сам проучио како су званичници прве цркве одредили које ће се књиге сматрати ауторитативним, а које ће бити одбачене? У основи рана црква је имала три критеријума. Прво, књиге морају да имају апостолски ауторитет то јест, или су морали да их напишу сами апостоли, који су били очевици онога о чему се пише у књигама, или следбеници апостола. Ако ви који читате ову књигу добро познајете Библију одмах ћете приметити у случају Марка и Луке, они нису били међу 12 апостола; по раном предању Марко је био Петров помоћник, а Лука пријатељ апостола Павла.

Друго, постојао је критеријум сагласности са оним што се звало „правило вере“. То јест, да ли је документ био сагласан са оним хришћанским предањем које је црква признавала као норму, и треће, постојао је критеријум да ли је документ имао распрострањено прихватање и употребу у цркви. Према томе, четири Јеванђеља која имамо у Новом завету су испунила те критеријуме док друга нису. У целини четири Јеванђеља представљају одличне изворе, она представљају најпоузданије, најпотпуније и најверодостојније изворе о Исусу. Сама Јеванђеља кажу да многи који су га чули, чак и чланови његове породице, нису веровали у Исуса током његовог живота па ипак је он

оставио толико велики утисак да се данас његово име свуда спомиње, док Ирод Велики, Понтије Пилат и други антички владари нису тако опште познати, једино онима који се баве историјом. Према томе, свакако је оставио утисак на оне који су веровали у њега.

Читав Исусов живот описан у Јеванђељима реконструкција је утемељена на згодно и намерно одабраним редовима из Старог Завета. Људе који су се служили том методом не можемо кривити за свесно фалсификовање. Они су се руководили својственом логиком. Кад су такви пророчки наговештаји, када су пророци нагостили шта ће се десити, они су резоновали да се управо тако и морало догодити у Исусовом животу. Пишу у смислу „да се испуне пророчка писма“. У њима је Свети по пророцима нагостио спасење, долазак и рођење Девике, муку и васкрсење Исуса Христа.

То су најважнији хришћански документи, сачињавају их, пре свега четири књиге које се називају Јеванђељима. (јеванђеље значи добра вест). Те књиге су написали први хришћани у другој половини 1. века после Христа. То нису биографије Христа, већ сведочења следбеника. То су уствари најважнији догађаји његовог живота на основу онога што говоре та четири Јеванђеља. Постоје и други незванични документи. Они се називају апокрифима, што значи скривени.

Први хришћани и не помишљају да пишу књигу о Исусу, али хранећи своју веру они су несвесно приморани да причају о Исусовим речима и делима. Да би уверили многобошце они препричавају нека чуда која је чинио Исус. Мало по мало ове речи и дела су забележена. На основу тих записа је завршено Јеванђеље по Марку око 70. године после Христа Јеванђеље по Матеји и Луки око 80. а Јеванђеље по Јовану око 95. године. У прва три Јеванђеља постоје многа заједничка места.

Ја мислим да Јеванђеље није само оно што ради и говори Исус већ и сам Исус. Четири Јеванђеља су четири начина да се исприча Исусово Јеванђеље.

Пре било каквог истраживања треба да погледамо шта о Исусу кажу Јеванђеља. Јеванђеља су проистекла из препознатљиве одређене историјске стварности. Као што смо већ видели, била је то стварност угњетавања, грађанског и друштвеног незадовољства, политичког превирања, непрестаних прогањања и повремених побуна. Била је такође стварност обливена вечним и мучним обећањима, надама и сновима - да ће се појавити пуноправни краљ, духовни и световни вођа који ће донети своме народу слободу.

Колико сам схватио проучавајући Јеванђеља, она нису настала у Исусово време. Она потичу из раздобља између две велике буне у Јудеји—г. 66. и 132. до 135.г. Она су се вероватно заснивала на неким ранијим извештајима који никада до сада нису пронађени, можда су спаљени за време тих побуна. Вероватно да су била и усмена предања, која свакако неке ствари преувеличавају, док друге приказују у искривљеном светлу.

Опште је мишљење да је најраније од Јеванђеља било оно Марково, написано током побуне 66.године Марко није један од првобитних Исусових ученика. Изгледа да је био пратилац светога Павла. Иако је Марку Јерусалим био родни град, његово Јеванђеље било је састављено у Риму и намењено грчко - римској публици. То, само по себи, много објашњава. У време када је Марково Јеванђеље било написано, Јудеја је била захваћена отвореном побуном. На хиљаде Јевреја било је разапето на крстове због одметништва од римског режима. Марко је свакако желео да његово Јеванђеље опстане и да се наметне римским слушаоцима, па никако није могао представити Исуса као противника Рима. Није, збиља, било изводљиво да Исуса пре-

дстави ма како политички усмереног. Да би осигурао преживљавање своје поруке, он је био принуђен да Римљане разреши сваке кривице за Исусову смрт, да спере љагу са постојећег, укоренееног режима и да пребаци кривицу за Месијину смрт на извесне Јевреје. Ову су зами-сао усвојили не само писци осталих Јеванђеља, већ и рана хришћанска црква. Без такве лажи, без такве измишљотине не би опстала ни Јеванђеља нити црква.

Што се тиче Јеванђеља по Луки најлогичније је да је оно настало око 80. године. Лука је био грчки лекар који је своје дело написао за неког римског високог званичника из Цезареје, римске престонице Палестине, преведено на наш свакодневни језик, то је јеванђеље било наручено. И за Луку, као и за Марка, морала је постојати неопходност попуштања и додворавања Римљанима и пребацивање кривице на друге.

У време када је писано Јеванђеље по Матеји, приближно 85. године, такво је пребацивање, како се чини, било већ увелико прихваћено као утврђена чињеница. Више од половине Матејевог јеванђеља изведено је, уствари, непосредно из Марковог, бар је такав мој утисак упоређујући их једно поред другог. Изгледа да је Матеја био Јеврејин, неки избеглица из Палестине без обзира што је Јеванђеље написано на чисто грчком језику. Као што сте уочили, мало је чудно да ни једно Јеванђеље није написано на хебрејском, изворном језику Месије, који је проповедао на хебрејском.

Ова три Јеванђеља позната су под заједничким називом „Синоптичка јеванђеља“, која наговештавају да она гледају „око уз око“ или „једним оком“. Шта то значи? Значи да су она сва три иста и да им је извор исти. Као што сам до сада објашњавао види се јасно да нису ни случајно иста, мада има доста места где се она поклапају, што указује да су потекла из једног заједничког извора било

неког усменог предања, било неког другог „списа“ доцније изгубљеног.

О аутору четвртог Јеванђеља по Јовану, нисам пронашао баш ништа, ни ко је он ни одакле је. Оно је најновије у Новом завету и написано је око 100. г. н.е. Једино што сам пронашао је податак да је написано у Ефесу (у Турској). Оно је сасвим посебно, можда чак и необично. У њему нема чак ни призора Рођења, нити било каквог описа или наговештаја да се нешто тако уопште догодило. Основна разлика између овог и претходна три Јеванђеља састоји се у томе што претходна три описују искључиво догађаје који су се дешавали у Галилеји, а догађаје из Јудеје и самог Јерусалима, укључујући и Распеће, преносе само као познате по чувењу, из друге или треће руке. Четврто Јеванђеље, напротив, сразмерно мало говори о Галилеји. Оно се исцрпно бави догађајима у Јудеји и Јерусалиму у којима је окончан Исусов животни пут, а лако је могуће да се његов приказ Распећа ослања на непосредно сведочење неког очевица. Оно поред тога садржи и много догодовштине које се уопште не спомињу у претходна три. Као на пример свадба у Кани, улоге Никодима и Јосифа из Ариматеје, као и подизање Лазарево из гроба. Зато се мени чини да је Јеванђеље по Јовану, упркос свом касном настанку, ипак најверодостојније. Мало је и мени чудно да што год сте даљи од догађаја да је веродостојност јача, али ипак сам сигуран да је то тако, из простог разлога што се није имало потребе додворивати Риму, нити писати Јеванђеље по наруџбини. На крају изводим закључак на основу властитог истраживања да је Четврто јеванђеље најпоузданије од свих књига у Новом завету и поред тога што је оно било подвргнуто дотеривању, преуређивању, прочишћавању и исправљању.

МАРИЈА МАЈКА ИСУСОВА

Пре него што почнем да образлажем Исусово учење, да објасним ко је заправо Исус као историјска личност, за разлику од Христа као симбола вере, мораћемо да почнемо из почетка. Почетак је ко би други него Исусова мајка Марија. Да би смо дошли до биографије Исуса, мораћемо да се вратимо много пре његовог рођења да би смо схватили његове корене, не само ко је он, него и чији је и одакле потиче.

У Јерусалиму је постојао Храм, симбол свих Јевреја. Место где се све дешавало и где су се доносиле све одлуке које су се тичале свакодневног живота Јевреја.

У Храму је постојао Женски двор и њиме је руководила Мајка; заштитница светих девица, по имену Ана. Све те свете девице биле су уствари Аронове ћерке, припаднице древног левитског племства и предате Храму од стране својих родитеља у највећој мери зарад заштите од недостојног брака.

Ана их је учила и обучавала свему што је требало да знају. Нису биле свештенице и спречаване су као и све друге жене да се приближе Светилишту, које је одвајало високи зид од Женског двора. Најстарија од девица беше Миријам, коју су звали Марија, једино дете Јоакима левитског, једног од такозваних наследника Давидових или краљевских наследника. Она је била штићеник Храма још од своје пете године. Рођена је истог дана када су слободни зидари почели зидање Храма краља Ирода. Каква

случајност, да се почне градња Храма у коме ће она провести добар део свога живота.

У Храму је постојала пракса да све девојке проведу једно извесно време у приватним кућама боље стојећих грађана, где су поверене на чување. Она је поверена својој рођаци Лисији, ћери Јосипа из Емануса (свог будућег мужа). Лисија је живела близу Храма, преко пута потока. Она је сваког дана одлазила у ту кућу где је радила, најчешће је везла и ткала. Увече је ишла у Храм на спавање.

Јосипова жена, била је најстарија сестра Миријамине мајке. Њен отац Јоаким, судија Високог суда био је фарисеј. Иако је био са Аном већ десет година у браку, нису имали деце. Када је Јоаким задњи пут био понижен у Храму зато што нема порода, он се сав очајан обратио једној чувеној пророчици за помоћ да сазна своју судбину. Она му је рекла да одмах оде у пустињу где ће морати да пости, да треба провести четрдесет дана и да ће му се тамо у пустињи ukazати божји знак и онда ће сазнати то што га интересује.

Он послуша и оде у пустињу и тамо сретне господара пустиње Кеноха који живеше у црним шаторима. Кенах му рече да је уснио пре неколико дана сан да ће он доћи и да ће им поклонити своје изворе воде за њихову стоку. Тако је прорекао и да ће му жена Ана затруднети и родити ћерку која ће добити име по пастирском називу Месеца, зваће се Миријам. Јоаким се захвали и обећа ако се испуни његово пророчанство да добије ћерку, он ће им поклонити изворе са водом и онолико јагњаци колико он и његова жена заједно буду имали година. Имали су заједно деведесет година.

И сан и пророчанство се испунише. Јоаким и Ана добише дивну ћеркицу којој дадоше име Миријам. Пошто је то била част и привилегија, да се женска деца одгајају у

Храму, а с обзиром да је Јоаким био високога рода, они дадоше Миријам у Храм када је имала пет година. Миријам која у Храму доби име Марија била је прво дете које је дато у Храм, односно она је била најстарија девица.

Старешина Храма био је Симеон, чији је једини задатак био да тим девицама нађе достојне мужеве. Са тим мужевима правио се уговор који се плаћао и паре су одлазиле у ризницу Храма. Значи није свако могао да се ожени девицом из Храма. Само одабрани. Међу одабранима нашао се и Јосип из Емануса. Он је одабрао Миријам, односно Марију, направио је уговор са Симеоном, али није платио. Из којих разлога, не зна се. Марија је већ била пунолетна, али имала је несрећу да су је на путу за Храм отели разбојници који су је држали три месеца и тражили од њеног оца да плати откуп, што је Јоаким и учинио. За то је дознао Јосип, поколебао се и ако је имао уговор, није платио и самим тим тај брак није био пуноважан. У исто време Марија је имала тајну љубавну везу, коју је крила. Када је остала трудна, више није могла да остане у Храму, већ је напустила Храм, код оца Јоакима није смела да се врати, већ је отишла код своје тетке Јелисавете, мајке Јована Крститеља.

Марија је живела код своје тетке Јелисавете, мајке Јована Крститеља. Она је уживала наклоност првосвештеника Симона. Када је Ирод под лажним оптужбама уклонио Симона, Марија више није имала свог заштитника.

У исто време је Ирод наредио каменовање Захарија, мужа Јелисавете и оца малог Јована.

И трећи ударац судбине Марија је доживела када је сазнала у истом дану и трећу страшну вест. Да је Ирод свог поштеног и честитог сина послао у Рим да му суде са предлогом да буде погубљен, због наводне завере коју је ковао против свог оца Ирода.

Марија је схватила да јој овде више нема места и да одмах мора да бежи. Али где? Кад сада напусти Ајни-Римон, више се не може вратити у школу девица одакле је дошла, јер је сада била трудна. Не усуђује се да се врати кући свом оцу у Косиви. Питала је за савет своју тетку.

„Мораш отићи у Емаус“ посаветова је тетка.

„Шта? Код Јосифа из Емауса, који је требало да ме ожени“.

„Код Јосифа. Само ако се вратиш сину Илијевом, Јосипу, ти и твоје дете бићете сигурни“.

Јосип је био трговац дрвима који се беше повукао из посла. Почео је радећи као столар, јер су му посао и породица били упропашћени у грађанским ратовима. Његово мало имање, у селу Емаусу, лежало је на тридесетак километара северно од Јерусалима. Послове око грађе водио је његов најстарији син Јосија, заједно са његовим најмлађим сином Јаковом. Друга двојица синова Симон и Јуда, бавили су се трговином дрвета у Галилеји. Сва три сина била су предузимљива и вредна, једино је Јаков био бескористан јер је цео дан клечео на колена и молио се.

Марија је прво побегла у пустињу код вође каравана који су живели у црним шаторима, код Кенаха. Он је био господар пустиње и због заслуга Маријиног оца Јоакима према њима он је лепо примио Марију и после неколико дана се понудио да је одведе код Јосипа. Пошто је Јосип био њихов дужник одмах је пристао да прими натраг своју залуталу и одбеглу невесту.

Када је видео да је Марија трудна, одмах је упитао за име оца чије дете носи. Она му је одговорила: „Ти ћеш му у очима света бити отац“.

„Ко те заведе да згрешиш кћери“? питао је Јосип.

„Без греха сам. Рећи ћу ти онолико колико смем. Богато одевени гласник пре седам месеци дође к мени. Он ме поздрави и ја га упитах за име. Он одговори: Данашњи

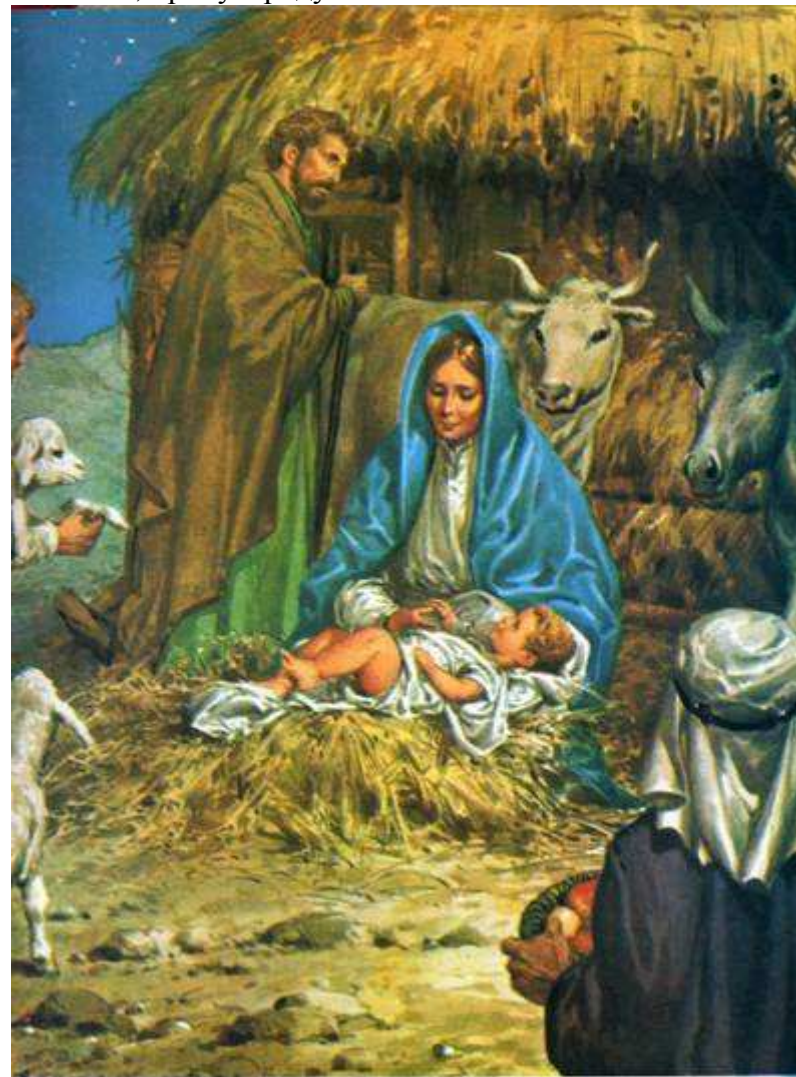
дан је понедељак, зато ме зови Гаврило, јер то је мој дан рече анђео“. Затим рече: Не бој се госпођо, јер си допала у милост славнога краља и, ако буде воља господња, затруднећеш и родићеш му сина, који ће бити онај велики, онај обећани. Откуда то? Ја не познајем славнога краља. И везана сам брачним уговором са Јосипом из Емауса. Он одговори: Уговор са Јосипом је потписан, али још није ступио на снагу. Ту свету ствар коју родиш назваћеш божје дете. Затим иза врата где беше скривен, изађе Симон првосвештеник и рече: Дете, ово је гласник истине. Мораш веровати његовим речима. И одговорих: „Твоја сам слушкиња. Нека буде како кажеш“.

Када се Јосип повратио из шока, Марија му саопшти још да јој је гласник Гаврило рекао да ће се дете родити у Витлејему и замоли га да обећа да када дође време за порађање да ће је одвести у Витлејем. Јосип и то обећа.

Марија је ту заиста била безбедна и срећна и Јосип је извршавао своје обавезе и поведе Марију у Витлејем чим је осетила трудове. Али испред самог Витлејема на такозваним пастирским пољима, Марија се породи у Тамузовој пећини.

Ирод који се озбиљно разболео, позвао је свога сина Архелаја к себи. Тада му син рече да се на велико прича у Палестини да је дете које је рођено у пећини, дете о коме се говори у пророчанствима. „Јесу ли родитељи познати?“ упита Ирод. „Нико не уме рећи њихова имена, иако се сви слажу да се ради о члановима дома Давидовог који су дошли да посете Витлејем. Жена, која је била млада и јако лепа доби порођајне трудове на извесној удаљености од града. Одведоше је у пећину и она се ту породи“. Дете се родило баш тог дана који пастири зову Дан мира. Када је њена слушкиња, уместо бабице обавила порођај, била је изненађена када је открила да женина чедност беше нетакнута, што је потсетило на Исаино пророчанство да ће

девица затруднети и родити сина. Ово је противно законима природе али ја извештавам оно што сам чуо, заврши његов син, причу Ироду.

Такође се прича да је тог тренутка када се девица порађала, стало време, сваки покрет сваког живог створа је

зауостављен и то је трајало по казивању очевидаца као када се изброји до педесет. Ко је ставио кашику са храном у уста, кашика је била у устима док се не изброји до педесет. Затим се на врху брда из воћњака зачу музика и јак глас повика: Девица се породила. Светлост се буди. Ирод је одмах схватио да ће му то дете донети силне проблеме и невоље јер се то рођење и прекид у времену одлично уклапа у пророчанство у које народ верује. Зато одмах нареди да се за три недеље одржи попис све деце у Витлејему, да су родитељи дужни да тог дана доведу своју мушку децу на трг. Вест о попису синова Давидових дође до Јосифа из Емауса и баци га у дилему. Ићи или не. Неколико дана после објављивања пописа свих Давидових потомака у Витлејему, Ироду приступише три мудраца, односно астролога из Дамаска тражећи да их прими.

Ирод их је примио јер се и сам бавио астрологијом и веровао је у оно што звезде предкажују, јер су му све до тада претказивале оно што је њему одговарало. Овај пут било је другачије.

Они су били припадници секте, који су тврдили да су направили нови савез с Богом, кроз посредовање по имену „Онај који долази“ а кога су они ускоро очекивали да се појави инкарниран у људском облику. Нама звезде говоре да се праведни принц напоскон родио, под твојом је заштитом, да буде твој наследник и да влада Израелом хиљаду година. Прихвати га као свог сина или унука, тако ти звезде налажу. Ми смо видели шестокраку звезду изнад светог планинског врха. Исту такву звезду видели смо на кованој новчаници из твоје, краљевске ковачнице. Још тада ти је Бог поручио шта ће се десити.

Ирод је био уплашен јер се то поклапало са оним што је чуо од свога сина. Хтео је да провери и питао је астрологе где се родио тај нови Принц. Рекли су у Витлејему, он ће се звати Давид, чак и ако не буде од

Давидове лозе. Е сада је напоскон рођен. Звезде не лажу. А и пророк Михај јасно је написао да ће се родити у Витлејему.

Ироду се одмах родила лукава идеја, па их упита, да ли би га можда препознали када би га видели. Свакако, одговорише они, јер он на себи има божје знаке. Онда их Ирод овласти да могу у његово име да одмах иду у Витлејем и да га пронађу и да га одмах о томе обавесте а он ће их богато наградити.

Када су они отишли, Ирод посумња у све то. Да није његовом сину пало на памет да га скине са престола па је наредио да побије сву децу у Витлејему, уствари хтео је да тамо окупи војку и крене на њега. А да ови астролози уствари раде за њега, да их је послао да га обману. Зато је позвао свог рођака Ахавија, јединог човека коме је веровао. Хтео је да га саветује, да ли је у праву што је посумњао у сина. У сина је сумњао али није у Ахавија, Никада није доказано да ли је Ирод имао симптоме рака на желуцу или га је заправо тровао неко. Ахавије је видео сада своју шансу да на престолу замени Ирода и претпоставља се да га је одмах отровао пустињским, дивљим краставцем који му је исецкао да му прођу болови на које се тада пожалио.

У исто време био је у затвору Иродов син Антипатер, који је осуђен на смрт и који је чекао на извршење казне. Ако би случајно он изашао из затвора он би аутоматски био цар, јер он је требао да замени Ирода на престолу и пресуда би била неважећа. Зато он шаље своје људе у затвор да убију Антипатера.

Постоје неистражени и необјављени документи да је убијени Иродов син, Антипатер, у ствари Исусов отац, јер је Марија била у љубавној вези са њим.

Вести следеће ноћи доспеше у Емаус. Када је Марија чула да је Антипатер убијен одлучила је одмах да бежи

са дететом. Одлучила је да иде одмах за Витлејем. Исте ноћи она и Јосип одоше и стигоше у Витлејем следеће ноћи. У Витлејему нису могли да нађу нигде место да преноће јер је град био пун придошлих Давидових потомака који су дошли из свих крајева Јудеје, јер је требао сутра да буде попис свих њих по наређењу самог Ирода. Ирод је уствари хтео да на једном месту, сакупи све Јевреје Давидовог порекла и да ту побије сву мушку децу до старости две године, мада је Исус тада имао само четири месеца.

Лутајући тако ноћу од крчме до крчме, набасаше на једног доброг крчмара који се сажали на њих видећи да имају малу бебу. Он није могао да их прими у своју крчму јер је била препуна, зато их је повео изван града на један брежуљак где је имао једну шупу у којој су ноћу спавале животиње које су ту пасле. Место је било смрдљиво али топло и безбедно за бебу. Ту је Марија остала са својом бебом док се Јосип вратио у Витлејем да нађе некога ко му може помоћи да излечи повређену ногу магарици коју је јахала Марија док је он ишао пешице.

Док је Јосип случајно стајао на раскрсници, зачу дискусију три богата Јеврејина, управо она три астролога из Дамаска које је Ирод овластио да нађу и препознају дете. Они су разговарали са Кенејским вођом пустињског племена, који им је објашњавао како је видео како је једна птица стала као скамењена у ваздуху и како је њему стало срце једно извесно време, па је птица поново наставила да лети а њему је срце опет прорадило. То се све управо десило близу пећине где је рођено то дете које они траже.

Истог трена спазио је Јосипа и почео је да показује на њега да је он управо тај човек о коме су причали. Јосип је одмах побегао, али су они кренули крадом за њим пратећи га све до шупе у којој је била Марија са дететом. У међувремену Кенеј пронађе Јосипа и даде му нову мага-

рицу са новим седлом за ону стару јер је тек сада схватио ко је јахао ту магарицу и које се то дете родило у пећини. Тако са новом магарицом стигао је до своје шупе, када се појавише она три незнанца која су га пратила. Марија је дојила своје дете када се они појавише на вратима шупе. Дугујем једно објашњење читаоцима ове књиге ако су били у заблуди читајући разноразну литературу о Исусу, и ако су погрешно схватили да су се три мудраца, уствари астролога из Дамаска, поклонили Исусу у пећини где се родио. То није тачно јер је Марија у тој пећини провела само три дана. Све се заправо одиграло у овој шупи где је ноћила стока и где нису биле никакве јасле јер је стока пасла по пашњацима.

Чим су ушли поздравеше Јосипа и упутише му поздрав мира и падоше на земљани под ћутке одајући поштовање детету.

Један од њих спусти му на стопала круну са дванест кракова од којих сваки имаше на себи различит драгуљ, у складу са драгуљима дванест племена, и прошапута:

„Симбол твог владања, Велики“.

Следећи постави суд од алабастера са миртом с леве стране круне, и рече:

„Симбол твоје љубави, Велики“.

Трећи постави кутијицу од слоноваче с каменчићима правога тамјана с десне стране круне и рече:

„Симбол твоје бесмртности, Велики“.

Када они одоше, мало затим пође и Јосип до крчме да се распита када почиње попис. Али тек што је стигао до амбара он зачу узвик: „Војници долазе! Погледајте, трупец читав ескадрон!“ Јосип се одмах сети свог сна и пожури натраг у шупу.

Принц Архелај је ујахао у Витлејем на челу Тракиског ескадрона. Тада су одвојили, наводно због пописа, Давидове потомке од староседелаца, затим су одвојили

децу старости до две године и потом их све побили, боље речено заклали. Јосип и Марија одмах одјаше на новој и свежој магарици. Стигоше до Кенаха, господара пустиње где се опоравише неколико дана и добивши пратњу упутише се за Египат.

Успут свратише у Ајин - Римон где се Марија и Јелисавета поново среташе и показаше једна другој своју децу без очева.

Уместо очекиваног грађанског рата после Иродове смрти а уз помоћ тетке Саломе, договорише се три принца, Филип, Архелај и Антипа, како да између себе поделе царство на три територије, ако император Август да за то сагласност из Рима. Принц Ирод Филип није добио ништа, јер се сам одрекао наследства, а од браће је добио апанажу.

Антипатер је убијен у затвору, а његовог сина Антипатера млађег убили су у Александрији и његово тело бацили у море. Јосип је добро схватио да по оригиналном тестаменту који је одобрио император Август, престо требао да припадне прво Антипатеру; затим Ироду Филипу, ако Антипатер умре пре њега. Потом Антипатеровим наследницима. Будући да је и Антипатер млађи убијен у Александрији, сада је законски наследник био Исус, дете, рођено из тајног Антипатеровог брака.

Зато је Јосип одлучио да се не враћа у Емаус, докле год је Архелај краљ, (њему је припала Јудеја са Јерусалимом). Ако би се сазнало за тајни Исусов идентитет, што би се могло лако догодити, биле би послате убице да се уклони. И тако Јосип стиже у Александрију. Одмах се врати свом некадашњем послу трговини дрветом, боље речено прављењем храстових јармова и назубљених дрвених плугова по којима је био познат.

Ту је у Храму исплатио дуг првосвештенику Симону, са којим је имао уговор око женидбе са Маријом, који није испоштовао јер није платио. И сада Марија постаде

званично Јосипова жена. Јосипу је посао ишао лоше, зарада била слаба, Марија је на пијаци продавала поврће за једног баштована, док се дете играло у прабини крај ње. Јосипу нешто није посао ишао добро те он због трошкова одлучи да се пресели у Леонтополис, мало месташце покрај Александрије. Исусу је тада било седам година. Он је већ показивао неке особине које нису биле нормалне. Тако је једном свом другу прорекао да ће доживети смрт ако и даље буде тако немиран. Истог дана је тај дечак страдао док је јурио животиње на пијаци; једна мула га је ударила копитом и остао је на месту мртав. Други пут је држао своју другарицу за руку и она је доживела невероватне визије, па је све то испричала свима. На крају попели су се дечаци на кров неке веће зграде и један дечак је пао и остао на месту мртав. Сви дечаци су се разбежали само је мали Исус остао и даље на крову. Када су родитељи тог дечака спасили Исуса повикали су да га је он гурнуо са крова. Исус огорчен скочи са крова у прашину и приђе мртвом дечаку и рече му. „Зино, устани и кажи им да ли сам те ја гурнуо“. Зино је на запрепашћење свих оживео, устао и рекао да га нико није гурнуо већ да је сам пао.

Јосип га је дао код једног рабина да га подучава. Али он је својим знањем одмах показао да је превазишао рабиново знање и овај га упути оцу да му нађе другог учитеља који зна више од њега. Јосип је нашао најбољег учитеља, али поновило се све као и претходног пута. Исус је знао све много боље не само од својих вршњака него и од учитеља. Али овај учитељ је због тога побеснео и ударио Исуса штапом по глави и штап се распао. Учитељ сав узрујан и задихан сео је на своју столицу и истог тренутка пао мртав. Због тих догађања и препричавања о Исусу, Јосип је био принуђен да промени место и одселили су се у такође малу варошицу где је Јосип имао

неког свог пријатеља, учитеља у пензији и њему повери Исуса. То мало лепо место звало се Матариху. Ту је Исус брзо напредовао и за три године је завршио оно градиво што су други дечаци учили десет година. Када је учитељ Симон питао како он то све зна унапред, Исус је одговорио да он уопште не учи него се само моли и знање му долази само по себи.

За тих дванаест година колико су били у Египту, Јосип доби вести да су се десиле силне промене у Јудеји. Делегација коју је предводио Јоаким, Маријин отац, по захтеву угледних људи отишла је у Рим код Августа да тражи независну Јудеју у оквиру Рима и да протера Архелаја чији зулум није могао више да подноси. Август протера Архелаја из Јудеје а претходно су римски војници опљачкали ризницу, као услугу што су учинили за њихов захтев.

Сада су се створили услови да се Јосип са породицом врати својој кући. Продао је све што је имао и платио карту за галију јер му је било много лакше да се врати морем. Али где да се врати? Добио је информације да су у међувремену створене многе банде које су се одметнуле у планине и у једној таквој акцији римски војници гонећи банде спалили су цело њихово село, јер су се они ту сакрили. Тако им је изгорело све што су имали. Такође је добио информацију да су се два његова сина одселила у Галилеју код браће.

Када су стигли до Горње Галилеје, искрцали се ту и купили одмах једну кочију и са свим стварима наставили даље пут ка синовима који су вероватно мислили да је Јосип мртав јер се није јављао дванаест година. Тада су Марија и Исус први пут видели Галилејско море, велико језеро кроз које протиче река Јордан, односно Јордан се улива у Галилејско језеро и исто тако истиче из њега.

Галилеја је била пребогата за разлику од Јудеје која је већином била пустиња, тако да није бадава речено: „Да један ар земље у Јудеји може да издржава једно дете, а један ар у Галилеји целу регименту“. Кренуше око језера и прођоше кроз град Капернаум, прегазише реку Јордан на газу. На самој планини налазила су се села која нису била тако богата и у једном од тих села по имену Гургесија, Јосип пронађе Јуду и Симеона. Били су много сиромашнији него што је очекивао и схватио је Јосип да нису баш добродошли па зато продужи да пронађе друга два сина која су била у близини. Они су били у Витлејему Галилејском, за разлику од Витлејема Јудејског где се родио Исус. Ту он пронађе Јосипа и Јакова како живе на малом пропланку усред неке шуме. Живели су јако тешко али су за разлику од претходне браће врло лепо примили оца са Маријом и сином Исусом. Није хтео Јосип да им буде терет. Имао је нешто уштеђених пара па одмах у следећем сеоцету, Назарету купи кућу. Кућа је до пола била на ливади а друга половина била у брду, односно представљала је пећину.

Убрзо су били пописи становништва и службеници погрешно записаше да је Исус из Витлејема Галилејског а не Јудејског. И та грешка ће се често спомињати у његовој биографији

Исус је поново дошао у Јерусалим, али се претходно изгубио од својих родитеља. Док су га они тражили он се укључио у расправе које су се водиле у Храму. Доктори Закона тумачили су законе и дозвољавали да се из публике постављају питања. Тада је Исус први пут показао шта зна и као дечак одушевио је али и наљутио чувене докторе јер им је аргументовано противречио. Исус је маштао о томе да једног дана и он сам постане Доктор Закона. Самим тим Исус је пао у очи свештеницима храма који су почели да

се распитују о њему јер су схватили да мали Исус може да их компромитује јер својим знањем надмашује њихово.

Следеће године када је поново дошао у Јерусалим дочекали су га непријатељски, желели су да га се отарасе и да му забране улазак у Храм. Када је дошао они су га скоро ухапсили под оптужбом да деца која немају оца, односно која су копилад не смеју да улазе и скрнавe Храм и да за то може бити изречена најтежа казна, чак и смрт.

Показали су му истргнуту страну из књиге ризнице Храма, у којем је био забележен брачни уговор између Јосипа сина Илијевог, из дома Давидовог и племена Јудиног, становника Емауса, и Симона првосвештеника, чувара девице из Храма Миријам, кћерке Јоакима, становника Косиве, и његове жене Ане. Уговор је написан десет месеци пре Исусовог рођења, али рачун од десет сикала није био плаћен а самим тим и уговор није био важећи. Тек после четири месеца плаћено је девет и по сикала а тек у Александрији је уплаћено преосталих пола сикала, када су Јосип и Марија званично постали муж и жена. Значи Исус се родио у ванбрачној вези. Забезекнутом Исусу објаснили су одмах после потписивања уговора да су његову мајку отели разбојници и држали је негде скривену пуна три месеца. То објашњава зашто Јосип није био вољан да доплати онај дуг од пола сикала да би се озваничио брак са Маријом, јер не заборавимо, Марија је дошла код Јосипа трудна у четвртм месецу. Он је добро знао да дете није његово.

Тада су разочараном Исусу забранили улазак у Храм. Он је доживео такав шок да је сво оно знање са којим је располагао одједном нестало. Заборавио је све. Исус се беше срушио на земљу, лица изобличеног од бола. Ужасан крик запара ваздух. Један од та два доктора се сажалио на њега и одвео га својој кући да се опорави. Када се Исус опоравио замолио је доктора да пошаље свога слугу да му

донесе кладу од маслиновог дрвета, длето и чекић. На питање доктора зашто му то треба, он одговори: „Да видим јесу ли моје руке заборавиле да се баве оним чиме ми од сада морају стварати за живот, јер доктор Закона, никад не могу бити. Јуче ми се бела магла дигла над умом и сада видим да се не могу сетити ни простог текста из Списа“.

Када се вратио у Галилеју то је био сасвим други дечак. Радио је само физичке послове око дрвета док је умни рад начисто запоставио тако да су сви у Назарету то приметили, али су прокоментарисали како се то често дешава у пубертету да се нагло промене склоности према нечему. Свима је лакнуло па и његовим родитељима што је престао да буде чудо од детета. Четири године прођоше и увек је говорио браћи идите за Пасхе ви у Јерусалим а ја ћу остајати овде да чувам кућу. Није желео више да иде у Јерусалим јер се разочарао схвативши да не може постати доктор Закона и да ће целог живота бити дрводељац.

Пете године умре стари Јосип.

Када су оплакали Јосипа, Марија узе Исуса за руку и рече му да је дошло време да сазна истину о себи, јер док је Јосип био жив сматрала је да није добро да то зна. Пре него што је Марија ишта рекла Исус јој рече да је био у Храм где су забранили да више долази и показали су му брачни уговор и да зна да му Јосип није прави отац али га је волео и поштовао као правога оца. У Јерусалиму сам регистрован као копиле, а ти си оптужена да си згрешила према моме оцу. У оно време када се он обавезао да ће те оженити и дана када је дошао да те одведе својој кући.

Исус је био страшно љут на мајку јер му није рекла о његовој мани у грађанском праву. Он је прекршио Закон са већ осам дана живота јер је обрeзан у Храму на шта није имао право. Марија га је хранила лажним надама, слала га ученом рабину да би постао касније доктор Закона, јер је мислила да се истина никада неће сазнати.

Марија је најзад проговорила и почела да прича Исусу истину; „Кунем ти се да ниси копиле, већ си рођен у краљевској брачној заједници. Нисам се удала за мог милосрдног Јосипа све док мој муж Краљ није умро, а и тада је брак био само привид, средство помоћу кога је могао твој живот бити спашен од твојих непријатеља.“

Коначно, он, збуњен, упита: „Ко сам мајко, онда, ја?“, „Ти си некрунисани краљ Јевреја, тајни наследник престола који стоји празан од времена краља Ирода“.

После разговора са мајком Исусу се поново вратила изгубљена интелектуална моћ и памћење. Одлучио је да оде од куће јер му је доста било физичког рада. Узео је своје ствари, сандуче са алатом и мајка му је објаснила да учени Симеон који га је обучавао у Матариху у Египту, није био обичан учитељ у пензији већ Симеон првосвештеник из храма кога је Ирод најурio из Храма и из Палестине, односно Јудеје. Питао је мајку где је сада Симеон, да ли је још жив? Тада му она рече да се он налази са Есенима, у Калирохији. Упутио се најближем броду који га је одвео преко реке Јордана. Пређе реку и путоваше према југу, кроз Доњу Трансјорданију, све док не дође до Мртвог мора, наставивши његовом обалом све до Калирохије. Ту је пронашо Симеона, свог учитеља и у Есенској заједници провео је пуних седам месеци проучавајући Законе, посебно Мојсијеве. После седам месеци поздравио се са Симеоном јер је схватио да нема шта више ново да научи у тој заједници и вратио се поново у Назарет. У тој заједници је срео Јована Крститеља, који је остао у њој пуних седам година.

Цамија ЕЛ-АОСА (Купола над каменом)

ИСУСОВ ПУТ НА ИСТОК

У Исусовој биографији недостаје неких шеснаест година живота. У Јеванђељима нема ни помена о томе, зато сам био принуђен да се обратим за помоћ неким легендама које кажу да је Исус са својих четрнаест година напустио очеву кућу, отишао из Јерусалима и, са једним караваном трговаца, отпутовао на исток у намери да се усаврши у „Божанској речи“ и да проучи законе великог Буде. Да то нису само нека празна наклапања, постоји документација у ванхришћанској литератури. Ту се тврди да је Исус, или како се назива тамо, Иса, имао је четрнаест година када је прешао Синд, област у данашњем југоисточном Пакистану у доњем делу реке Инд (Инду), и да се сместио међу Аријевцима који су мигрирали у долину Инда почетком другог миленијума пре наше ере. Његова слава се пронела далеко и џаини су га замолили да остане са њима. Џаини су познати по томе што преко уста носе мараме да не би прогутали неки инсект, јер верују у инкарнацију и сматрају да се душе умрлих налазе и у инсектима. Када ходају носе метлице и чисте пут испред себе да не би згазили неку бубу. Познати су и по томе што је њихов симбол био кукасти крст.

Интересантна је та веза између аријеваца, кукастог крста као симбола најстрашнијег зла у човечанству, а то је нацизам и Исуса.

Уместо да остане са њима Исус, или Иса је отишао у Цагернат где су га радосно дочекали Брамини свештеници

и научили га да чита и разуме Веде, да лечи уз помоћ молитве, да поучава, да тумачи свете списе народу и да исцељује и истерује зле духове из тела људских, враћајући им њихово здравље.

Иса је шест година провео учећи и проучавајући у Цагернату. Иса је почео да се меша у сукобе између брамина и кшатрија, свештеничке и ратничке касте-тако што је Иса свете списе преносио нижим кастама-вајшама и шудрама, трговцима и сељацима. Говорио је: „Немојте обожавати идоле, јер они вас не чују. Не слушајте Веде, јер њихова истина је лажна. Никада не стављајте себе на прво место и никад не понижавајте свог ближњег“.

Уместо да се Иса повинује њиховом налогу, Иса је проповедао вајшама и шудрама против брамина. Сазнавши за његову осуду, свештеници и ратници сковаше заверу да Ису лише живота. Упозорен од шудри, Иса током ноћи напусти Цагернат и оде до подножја Хималаја у јужном Непалу, до места у коме се пре пет векова раније родио велики Буда. Речи Исусове раширише се међу паганима широм земаља којима је пролазио, и становници се одрекоше својих идола.

Суседне земље су одзвањале од Исусових пророчанстава, и када је он ушао у Персију свештеници се узбунише и забранише становницима да га слушају

А када видеше како га сва села дочекују са радошћу и како предано слушају његове проповеди, они издаше наредбе о његовом хапшењу и изведоше га пред првосвештеника, где он би подвргнут следећем испитивању:

„О каквом то новом Богу ти говориш? Зар ти ниси свестан, несретни човече, да је свети Заратустра једини праведник коме је допуштена повластица општења са Врховним Бићем“.

„Ко си, дакле, ти да се усудиш овде да хулиш на нашег Бога и да сејеш сумњу у срцима верника“?

Исус одговори, Вечно Биће је рекло вашем народу путем мојих усана: „Ви нећете обожавати Сунце јер оно је тек део света који сам ја створио за човека. Ви тврдите да се мора обожавати Сунце, дух добра и дух зла. Па, ја вам кажем, ваше учење је лажно пошто понашање Сунца није самостално већ у складу са вољом невидљивог Творца који га је створио.“

Пошто су га саслушали одлучише да му не нанесу зла. Али по ноћи, када читав град лежаше уснуо, они га изведоше ван зицина и оставише га самог наред друма, у нади да ће ускоро постати плен дивљих звери. Међутим, под заштитом Бога, Исус, или како су га тамо називали, свети Иса продужи својим путем незостављен.

После шест година студија, „постао је савршен излагач светих списа“. Потом је напустио Хималаје и отпутовао на запад, проповедајући путем против идолопоклонства и вративши се назад у Палестину у старости од двадесетдевет година.

Када је стигао у Јерусалим после толико година проведених у Индији, Непалу и Тибету, он се упути у Храм.

Старешине Храма га упиташе: „Ко си ти, из које земље долазиш? Нисмо чули да се о теби раније говори, и не знамо чак ни твоје име.“

„Ја сам Израелићанин“. Одговори Иса. „Од дана свог рођења гледао сам зидине јерусалимске, и слушао плач своје браће у ропству и жалопојке мојих сестара које су односили пагани“.

„И моја душа би испуњена тугом када сам видео да су моја сабраћа заборавила Бога истинога. Као дете, оставио сам кућу свога оца и отишао да живим међу другим народима“.

„Али чувши да моја сабраћа трпе још веће муке, вратио сам се у земљу у којој живе моји родитељи да подсетим своју браћу на веру њихових предака која нас

учи стрпљењу на земљи да задобијемо савршену и узвишену срећу блаженства на небу“.

Зашто се увек замишља да је Исус био у Египту током времена осуствовања из Палестине? Младе године је, разуме се, провео у учењу. Трагови учења оставили су природног трага на његове касније беседе. До којих извора воде ове беседе? Шта је то у њима што би се могло сматрати египатским? И зашто се не виде трагови будизма печат Индије? Тешко је замислити зашто би Исусово лутање караванским путем, како је доспео до Индије и области коју заузима Тибет, могло таквом жестином бити порицано.

Оно што је за мене посебно важно, то је да Списи лама кажу да Исуса Христа, односно светог Ису, нису убили Јевреји, већ представници владе Царства и богаташи убили су Великог учитеља који је светло (истину) носио онима који раде и онима који су сиромашни.

Ја сам се сво време трудио да у овој књизи докажем то исто.

Исус у храму

ИСУС ПОЧИЊЕ ДА ПРОПОВЕДА

До своје тридесете године Исус живи у Назарету. Једног дана он одлази из свог краја. Силази у Јудеју и среће чудног пророка који проповеда своју објаву на обалама Јордана. Народ хрли да буде крштен. То је Јован Крститељ. Након неколико недеља, можда неколико месеци, Исус тражи од Јована да га крсти. А затим, после

повлачења у пустињу, Исус стаде да говори и да крштава као Јован, мало даље уз обалу Јордана. Сакупио је своје прве ученике. Јован охрабрује људе да иду да слушају Исуса. Након што га је крстио, Јован Крститељ се повукао у пустињу где га искушава ђаво. Остао је 40 дана у пустињи. Исус не остаје дуго у Јудеји. Када је Ирод затворио Јована Крститеља, Исус се враћа у свој крај, у Галилеју. Свуда у градовима, селима, објављује Добру вест.

Многи Исусови савременици су очекивали долазак Бога. Већина се надала силовитој интервенцији која ће Римљане отерати из Палестине или уништити оне који се не придржавају Закона. Исус, међутим најављује долазак Божјег Царства речима које збуњују многе слушаоце.

Исус долази у Капернаум, град на обали Галилејског језера у коме махом живе рибари. Ту је срео рибаре Симона и Андреја, чије га породице прихватају. Исус обилази целу Галилеју да би објавио Царство Божје. Јеванђеља на свој начин преносе Исусове речи које буде срећу. Те речи се називају Блаженства. Блаженства представљају животни идеал који човек мора да оствари да би био Христов ученик. Сиромаштво и глад о којима је реч означавају расположења срца.

Немогуће је са прецизношћу утврдити Исусово кретање, јер су извори информација противречни, али сви се ипак слажу да је почео проповеди прво у Галилеји, затим је био неколико пута у Јерусалим, јер јеванђелисти не приказују живот Исуса дан за даном. У неколико наврата прелази јеврејске границе да би ишао у многобожачке крајеве. С времена на време се повлачи у пустињу да би се прибрао и молио. Неколико пута борави у Јудеји, што се тога тиче, стручњаци су сагласни у мишљењу да је Јованово Јеванђеље ближе историјској стварности него преостала три.

Свуда куда пролази мушкарци и жене му се прикључују. Јеванђеља их зову његовим ученицима. Неки остају у својим градовима и селима и објављују у околини оно што Исус говори и ради. Други прате Исуса на његовим путовањима. Међу њима је Исус изабрао дванаесторицу, и назвао их апостолима, то јест изасланицима. Затим је именовао још 72 ученика. Супротно обичајима свог времена који у деци виде само бића без значаја, Исус прихвата децу.

Интересантан је и његов однос према женама. Он штити жене од мушкараца и чак тражи да се другачије посматра жена на рђавом гласу. Али га зато током његовог јавног живота, породица не схвата сасвим добро, зато што води исцрпљујући живот и ствара себи многе невоље и непријатеље који ће му на крају доћи и главе. Исус не дозвољава да буде одвраћен од своје мисије нити да буде затворен у кругу своје породице.

Једног дана ипак се Исус враћа у свој крај, у Назарет. Прво чудо се није десило у Назарету већ у Кани Галилејској, једном малом селу поред Галилејског језера. Када је на једној свадби на којој је и он био понестало вина, он је претворио воду у вино. На том месту је подигнута Црква свадбе. Изнад пута се виде две цркве, доња православна, друга католичка. Католичка црква свадбе има два торња који симболишу младу и младожењу, обе подигнуте на месту где се десило право чудо. Зашто не у Назарету, поставља се питање? Зато што у Назарету нико не верује да Исус може да чини чуда, ни један следбеник Исусов није из Назарета, ни један апостол није из Назарета. Зна се да је света породица због прогона и покоља деце у Витлејему пребегла у Египат, па се вратила из Египта и населила у Назарет. Једном се Исус изгубио када је пошао са оцем и мајком на ходочашће у Јерусалим. Дечаци са тринаест година постају пунолетни чланови заједнице. Исус је тада

имао 12 година, а деца до 13. године морала су да иду у колону са оцем и мајком (мушкарци и жене су ишли посебно) тако да је мајка мислила да је он са оцем, а отац да је он са мајком. Када су се срели Јосип и Марија успаничено схвате да нема Исуса, и они се врате да га траже. Пронашли су га у храму како учи забринуто га питају шта ради а он им каже: „Што ме тражите, што се бринете, па видите да сам у дому свога оца“. Након тога срећемо га поново када му је било 30 година у Назарету. Отишао је у локалну синагогу и рекао; „Дух свети је на мени, ја сам месија“. Становници га гледају, и кажу што нас син Јосипа столара обмањује, што нам мути памет, па знамо га лично и хтели су да га убију. Његови ближњи га одбацују и презиру. Тек после његове смрти, или боље речено васкрсавања његова браћа и сестре су чланови прве хришћанске заједнице у Јерусалиму на чијем је челу Јаков

Када смо већ код Назарета, града Христовог детињства у коме је провео највећи део живота, то је град у коме живе искључиво муслимани. На малом брежуљку види се црква са црним кровом, католичка црква Благовести, на месту где се налазила Богородичина кућа. Све што се ту види велича Богородицу, све што је приказано ту, све се односи на Богородицу, ако је Исус било где он је приказан као дете. Марија је велика док је Исус дете. На Цркви се налазе троја врата и сва су украшена мотивима из Старог и Новог завета. Оно што је значајно због чега описујем посебно ову цркву је фреска на којој је приказано на самом врху - троугао са оком. То није знак масона како неко жели годинама да прикаже, то је знак Бога. То је знак Светог Тројства и око које све види и све зна. Испод је Свети Отац, који у себи садржи тројицу: голуба који је симбол духа, Светог Духа, док су испод света тројица (за православне су света тројица, док су за католике свето тројство). Испод слике је једанаест апостола који су мањи

растом од Петра. Испод Апостола су свеци и они су мањи растом од апостола. Види се јасна хијерархија, ко је ко. С десне стране Бога на престлу седи Богородица. Исус је физички узнео Богородицу (Богородица је физички узнесена), и од тада она седи са десне стране.

Када је Исус схватио да није пожељан у свом граду, Назарету, он одлази у Капернаум, градић такође у Галилеји. Капернаум је био дом Исусов сво време његовог деловања оних три година. У Капернауму и околним местима је пронашао своје следбенике. За разлику од Назарета у коме живе искључиво муслимани, Капернаум је подељен пола - пола, између католика и православних. Католици су прокопали и истражили сасвим свој део, док православци нису. Њих очигледно то и не интересује. То је добар пример односа према Христу, католика и православца. Православци су само подигли Цркву дванаесторице Апостола, која се налази наспрам католичке цркве Светог Петра. У односу ове две цркве, види се најбоље веровање једних и других. Док католици кажу: Петар је најважнији међу свима, православци кажу да су свих дванаест једнако важни. Црква дванаест Апостола подигнута је почетком двадесетог века, али стоји на темељима византијске цркве из петог века. О њој се брину грчки православни свештеници.

Исус стално тврди да Бог подједнако воли све људе без разлике, многобошце или Јевреје. То је права револуција за јудизам тога доба.

Једно од најважнијих Исусових чуда десило се у Галилеји где се окупило око пет хиљада људи да би га слушало. Кад се приближила ноћ саветовали су га да прекине проповеди и да пусти људе да иду кући да вечерају. Он међутим хоће сам да их нахрани. Након што је благословио и изломио пет хлебова, то исто је учинио и са две рибе. Када је то умножио дао је да се подели храна.

Први пут се Исус показао у свом правом светлу када је повео неке од својих ученика, Петра, Јакова и Јована на гору Тавор, где се преобразио од човека у Бого-човека, и када се из облака чуо глас: „Ово је мој син љубљени, који је по мојој вољи. Њега слушајте“. Затим је узео опет идентитет човека. Од тада се тај дан слави као Преображење.

Начин на који Исус проповеда долазак Царства Божијег доводи до беса његове непријатеље. Фарисеји, свештеничке старешине и иродовци, следбеници цара Ирода, сви желе да га се ослободе тако што ће га убити. Непрестано вребају повољну прилику. Исус није видовит, он не тврди да зна унапред шта ће му се догодити. Он ипак схвата да му је живот у опасности и својим ученицима најављује своју смрт. И последњи пут Исус иде у Јерусалим. Многи људи га чекају и приређују му тријумфални дочек. Исус је са дванаесторицом својих апостола у Јерусалиму. Он зна да га његови противници траже и да су одлучили да га убију, али не знају где се он тренутно налази. Растанак се приближава. Зашто га траже? Зашто хоће да га погубе? Видели су у њему Ослободиоца свога народа, политичког противника.

ИСУС ОСЛОБОДИЛАЦ

Сада је дошао један други ослободилац који је више Бог а у исти мах више човек него стари вођа јеврејског народа. У његовом бекству из Мисира (Египта) Мојсије спасава један народ, говори на Гори, објављује обећану земљу. Исус не спасава само свој народ, него све народе, и закон не пише на камену, него у срцима, и његова обећана земља није земља с бујним пашњацима и плодним виноградима, него царство мира и вечне радости. Мојсије је убио једног човека, а Исус васкрсава мртве; Мојсије претвара воду у крв, а Исус пошто је претворио воду у вино, на свадби, претвара вино у крв на тужној вечери уочи своје смрти. Мојсије умире сит година и славе, у дубокој старости, на пустој гори, поштован и цењен од стране свог Народа, а Исус умире млад, врећан од стране оних које воли.

Знамо да хлеб даје снагу а убилачка срчаност је у вину, зато су многе војсковође пре битке давали војницима хлеба и вина, да се боље убијају и кољу међу собом. Хлеб које даје Исус не ојачава тело него душу, а његово вино даје оно божанско пијанство које се зове љубав. Али како схватити нешто парадоксално, да је Исус који је сејао љубав, пожњео мржњу од тог истог незахвалног јеврејског народа, а мржња се побеђује само прихватањем смрти. Јер све мора да се плати, зло више него добро, највише пак добро, а то је љубав, мора се платити највећим злом што га људи имају на располагању, убиством.

Његов последњи обед, назван Тајна вечера, по јеврејском обичају је празнична породична вечера. Том приликом се сви сећају да је на тај дан Господ извео праоце из Египта где су робовали. Сутрадан Исус стиже у подножје Маслинове горе, недалеко од зидина Јерусалима на месту које се звало Гетсиманија, врт прелепих маслина. Ту се Исус осамио да би се молио. Са собом води само Петра, Јакова и Јована.

Убиство се спремало Исусу. Када су одлучили да га убију, пронашли су ко ће бити издајник. Исто вече на брзину су купили онај олош око Храма, и на врат на нос их прерушили у ратнике. Чистаче улица, вратаре, свима су уместо кључева и метли ставили у руке оружје. И та гомила се упуту ка Маслиновој гори.. Тамо је био један врт с муљаоницом, по коме је врт добио назив; Гетсиманија. Та врева у врту када је наишла наоружана гомила, пробудила је једног младића који је спавао у муљаоници. Истрчао је напоље да види шта се догађа, а руља мислећи да је он један од Исусових ученика, ухвати га. Али он се отрже и побеже. То је уствари био млади Марко, исти онај који, једини између Јеванђелиста, прича тај догађај, тако да је он постао први историчар Исуса.

Ученици који су били са њим видели су да њихов Месија, уместо да своје непријатеље муњама побије, пружа им руке да га вежу. Спаситељ не беше кадар да спасе ни себе самога. Шта су могли дакле да чине, једино што се Петар, који је био на стражи, где је спавао чврстим сном, пробуди и онако бунован дохвати мач и једноме од њих одсече пола увета. Побегли су и оставили Исуса самог на милост гомили.

Мојсије

ИСУСОВО СУЂЕЊЕ

Исуса су одмах одвели у Храм. Прво су га препустили гомили олоша која се иживљавала над њим, шибајући га, затим су му ставили ћебе на главу и морао је да иде у круг док су га они тукли, питајући га ко га удара, ако све зна и ако је Бог, мора да зна и ко га удара.

Затим га изводе пред свештеничког поглавара Ану. Први пут сада Исус стоји лицем у лице пред верским вођом свога народа, пред својим правим и највећим непријатељем. Али Ана је био мудар и сазива Велико Веће, које поред њега и његовог зета Кајафе, сачињавају представници јудејске аристократије. Фарса или комедија од суђења је била кратка, јер је Исус сам себи својим устима изрекао пресуду, када је потврдио да је он Бог, да је Син Човечји. Својим убицама рекао је у лице оно што је тајио и од својих пријатеља. Ако су ти пријатељи издали њега, чак га се и његов највернији Петар три пута одрекао, он не издаје себе ни свога Оца, нити се одриче свога Оца. Пре ће изгубити главу него душу. Зар за Веће има већег признања, да он Исус хули на Бога и да се представља лажним пророком.

Али веће не може да га осуди на смрт јер нема такву надлежност, већ може да суди само за ситне прекршаје. Јудеја и њен главни град Јерусалим налазили су се под окупацијом Рима, на чијем је челу био цар Тиверије. Тиверије је поставио као свог намесника бившег роба којег је ослободио. Понтија Пилата. Сада свештеници из Храма воде Исуса код намесника Пилата да му он пресуди.

Пилат зна да су ти који доводе код њега човека кога треба да осуди, уствари његови непријатељи. А тај човек је, судећи по свему, њихов непријатељ, те је Пилат инстинктивно, на његовој страни. Не зато што му је жао тог човека, већ једноставно не жели да испуни жељу својих непријатеља. Он чак сугерише Исусу да каже да је невин и да није тачно то за шта га оптужују па да га пусти, али Исус остаје доследан себи, тврдећи да је он Цар. Пилат као безбожник не верује у то али да би опрао руке од свега сетио се да је Исус Галилејац. Значи није под његовом надлежношћу, он је заступник Рима само у Јудеји. Зато шаље Исуса јеврејском правом цару, јер Исус спада под судску власт Ирода Антипе, сина озлоглашеног Ирода Великог. Ирод случајно затекао у Јерусалиму јер је као и обично дошао на Пасху, свечаност коју Јевреји славе као дан када су изашли из мисирког ропства.

Тај Ирод је већ имао великих проблема са Пророцима. Он је тај који је наредио да се убије Јован Крститељ и његову главу однео својој жени Иродијади по чијем је налогу то и урадио. Он је оженио Иродијаду, која је била ћерка његовог рођеног брата, а била удата такође и за његовог млађег брата. Пророк Јован Крститељ је осуђивао то двоје родоскрвника и браколомника и жена је убедила Ирода да мора да јој донесе Јованову чупаву главу на тањиру, што је овај несрећник и урадио јер ивер не пада далеко од класе, ипак је он син Ирода Великог, крвника који је наредио да се побију сва мушка деца у Витлејему.

Сада није хтео да направи исту грешку и да има посла са пророцима, већ је хтео само Исуса да понизи, давши му и огрнувши му белу хаљину послао га је натраг Пилату. Уствари он није ни знао да је бела хаљина одећа Царева Јудејских, а Исус је заправо оптужен што је себе прогласио Царем Јудејским. Бела боја је управо знак невиности и царске моћи.

Пилат је већ мислио да је од себе одбацио неугодни задатак који су хтели да му наметну његови противници, али када је пред собом опет угледао Исуса, у белој царској хаљини, видео је да је требало да донесе коначну одлуку. Одвратни Јеврејски свештеници, женино сажалење, Иродово устезање, све га је покретало да Јеврејима не да живот који су од њега тражили. У међувремену се Пилат распитао о Исусу и његовим говорима и ту није било ничег што му је било сумњиво, напротив много шта му се допало јер је ишло Риму у прилог.

Исус је људе учио љубави према непријатељима а Римљани су, у Јудеји, сматрани као непријатељи. Говорио је како је благо онима који граде мир, дакле није дизао буну, саветовао је да се даде ћесару оно што је ћесарово, то јест да се данак плаћа императору. Био је против фарисејског формализма који је стварао неиздрживе односе између Римљана и њихових поданика. Није поштовао суботе, објављивао је да његово Царство није овога света, него неког толико далеког света што се Рима и не тиче. Пилат као вешт политичар добро је знао да би за њега и Рим било боље када би многи Јевреји пошли за Исусом, него што на тајним састанцима спремају буне.

Када су га поново довели код Пилата он га упита:

„Твоје име је Исус?“

„Јесте.“

„Рођен си у Витлејему, у Јудеји?“

„Да.“

„Из дома Давидовог си?“

„Јесам.“

„Каж ми, ти си Исус чије се име појављује на овом документу? То је лист из пописа од пре двадесет и две године; управо сам га сада извукао из досијеа?“

„Ја сам тај човек.“

„Томе сам се и надао. Према овом извештају, ти си рођен у Витлејему, три месеца или тако нешто, пре смрти краља Ирода. „Јеси ли ти краљ Јевреја?“

„Питаш ли ме то ти или ти је неко други то ставио у уста?“

Пилат пређе преко питања па настави даље: „Мислиш да сам ја Јеврејин који покушава да те ухвати у клопку изјавом која се може изокренути у оптужбу? Ја сам римски судија и постављам ти отворено римско питање, једноставно питање које се тиче идентитета. Јеси ли ти законити наследник иродијанског престола, захваљујући законитом браку твојих родитеља?“

Исус одговори мимо воље; „Јесам.“ Онда додаде. „Али, моје краљевство није од овога света.“

„Савршено те разумем. Круна је од твог детињства била пренета на другог а ти ниси износио свој захтев зато што немаш ни новца ни утицаја да би га могао подржати. Ипак, свестан си своје краљевске крви и зато си себе забавио спорим напредовањем на магарећим леђима улицама овога града и кратким, помало тајновитим, заузимањем Давидовог престола у Одаји срца.“ (Исус је на силу уз помоћ својих ученика а на запрепашћење свих свештеника, сео на престо који је намењен само цару Давиду када се једног дана буде вратио. То му је био највећи грех у очима фарисеја и то је на крају платио главом.)

Исус не одговори.

„Заправо, твој захтев за духовним суверенитетом претходи световном. Али, пријатељу мој, шта те за име света, спречава да уживаш у оба? Мораш бити свестан да ако краљ нема световне моћи, ни његова духовна моћ не може бити ефикасна. Ако у целини повериш своје послове мени на старање, главни проблеми твог несрећног народа могу се решити на задовољство свих. Према последњем валидном тестаменту твог деде Ирода, који је покојни

император одобрио и дао Весталкама на чување, ти си после свог стрица Филипа Ветијама први у реду за наследство али будући да се давно одрекао престола, ти имаш неоспорно право на владавину свим деловима царства твога деде и титулу краља. Мој предлог је следећи: ја ћу написати молбу императору с твојом изјавом датом под заклетвом, наглашавајући твоју лојалност њему и помињући му твоје јавно негодовање, како према скупим лакрдијашким обредима у Храму, тако и према праведничком презиру који фарисеји исказују према полицијским службеницима, порезницима и другим владиним слугама. Сугерисаћу му да ти се по питању духовних послова дају одрешене руке као и титула савезничког краља, под условом да се обавезеш да ћеш разрешити несугласице и неразумевање које постоји између твоје и наше земље. Да ћеш децентрализовати верску службу; радити на развоју трговине и пољопривреде; и да ћеш, генерално, сврстати Јудеју у ред са другим цивилизованим чланицама империјалне заједнице. Император наравно неће видети моју молбу. Њоме ће се позабавити мој пријатељ и заштитник Луције Сејан, који безрезервно верује мојим проценама по питању палестинских послова. Али, господине ти не слушаш!

„Моје краљевство није од овога света.“

„То си ми већ казао. Значи ли то да не прихваташ мој предлог? Твој отац је био краљ. Шта мислиш, због чега си другог, ако не да владаш, дошао на овај свет?“

„Да сведочим истину.“

„Хајде господине, ја нисам човек с којим се ваља шалити. Мораш да схватиш да имам моћ владавине над жи- вотом и смрти у овој провинцији, да те могу разапети ако ми се прохте.“

Исус ћуташе.

Пилат хитро устаде. „Добро онда. Ако одбијаш, онда одбијаш и нека ти небеса буду у помоћи! Ако нећеш да будеш краљ Исус од Јуде, онда си и даље обични Исус из Назарета, поданик твог стрица Ирода Антипе, коме ћу те послати на суђење. Искрено се надам да ће се према теби понашати једнако непривлачно као и према твом рођаку Јовану Крститељу из Ајин - Римона.“ (Жена Ирода је тражила Јованову главу на тањир од свог супруга, што је и добила. Ирод је наредио да се Јовану исече глава.)

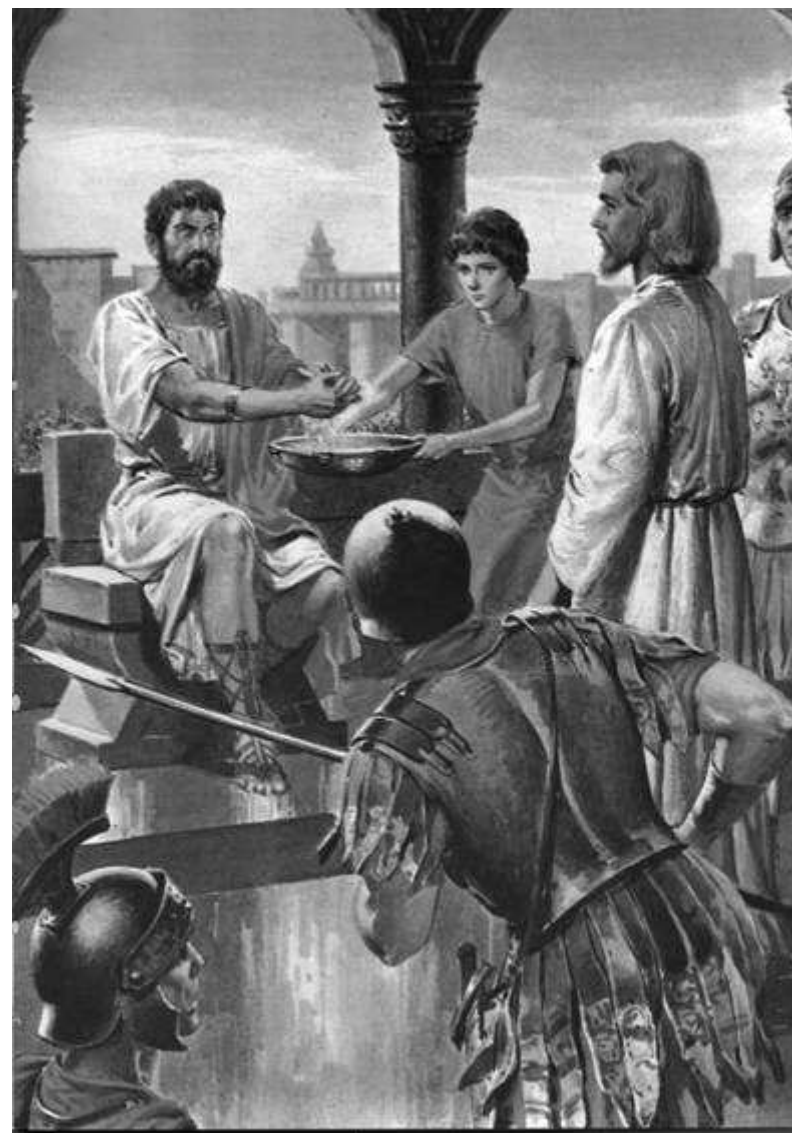
Да бисмо на крају закључили о идентитету самог Исуса да погледамо и други извор, шта каже садашњи цар Израела, Антипа.

Пошто се Пилат разочарао у Исуса коме је желео само да помогне, Исус је сво време самом себи одмагао као да је желео да буде погубљен. У том светлу онда можемо да посматрамо и Јудину улогу у свему томе. Да Јуда није издао Исуса, Исус не би био погубљен. Да Исус није погубљен не би могао да васкрсне. Да није васкрсао, хришћанска црква не би никада постојала. На крају је Јуда сам себи пресудио јер је на путу сусрео Никодијевог сина (оног у чију је гробницу сахрањен Исус) кога је замолио да га обеси за прво дрво, што је овај и учинио.

Пилат немоћан и да би опрао руке и скинуо кривицу са себе шаље Исуса цару Антипи који је случајно био у Јерусалиму и који је користио једно крило двора за своје потребе. Антипа га је прихватио озбиљно, дао му до знања, да верује у све то али се плашио да му Исус не преотме престо и зато му предложи једну нагодбу. Директно га је питао која је твоја цена човече, јер је мислио да Исус блефира и да му је стало ако не већ до престола онда бар да извуче новац.

Исус ћуташе.

„Мој полубрат Ирод Филип је, у помало сличним околностима, прихватио ануитет (апанажу), који сам ја још

Исус пред Пилатом

увек обавезан да му исплаћујем, предавши ми за узврат документ који је потврђивао његово право на имовину нашега оца. Чуо сам од Пилата да је он пронашао документацију на основу које и ти доказујеш да имаш право на очевину. Али не могу ти дати ни приближно толико, колико дајем Филипу, јер ми приходи нису тако велики као пре.“ Значи хтео је да купи Исуса и да реши проблем. Када је схватио да је Исус непоткупљив, он га посла натраг Пилату. Не желећи више ништа да рескира са Исусом, Антипа оде одмах код Пилата и понуди му тридесет златних талира ако Пилат Исуса разапне. Пилат пристаде а Антипа му рече да ће новац добити чим Исус буде разапет. Пошто је Пилату био потребан новац он максимално све убрза и Исусу би запечаћена судбина.

Он је, дакле био наклоњен да спасе Исуса, али жели и да се наруга Јеврејима, посебно њиховој аристократији на челу са свештеницима. Сада га и он сматра за Цара Јудјског. Ето ти твога Цара, Цара кога заслужујеш, бедни и срамни народе, дрводеље из паланке, скитнице, просјака који бунца о неким царствима ванземаљским и за којим пристаје неколико десетина рибара и просјака и неколико жена! Задржите га. Бољег Цара нисте ни заслужили. Хоћу само мало да га намучим, ишибам па да га пустим.

Такав одговор нису очекивали прождрљиви Јеврејски пси.

„Смрт том човеку“, урлали су фарисејски пси, рикали продавци, мењачи новца, кириције и носачи.

„Смрт томе човеку“, драли су се књижевници, свештеничке гује у својим великим мантијама, храмове слуге, чистачи улица, зеленаши, помоћници, сав Јерусалимски олош. На Пилатово питање шта да учини са тим човеком који је невин и није низашта крив, Јеврејска руља је само урликала, „Распни га, распни га“, желела је крв, желела је да ужива у черечењу живог човека. Зар је то одабрани

Божји народ, зар је Хитлер заиста био луд када је хтео да уништи такав народ. Дали је нешто знао много година пре нас што ми нисмо знали, а можда нећемо никада ни сазнати јер Јевреји опет владају светом.

Исус је сам, гле ироније, његови пријатељи су се посакривали (садашњи дични свеци који нас тако безазлено гледају са фресака цркви широм света, тако наивно као да се питају, а шта се то дешавало), цео његов народ тражи да се његово тело прикује за крст, а само један туђинац, један Римљанин, брани његов живот. Вероватно се Пилат нашао у чуду и питао. „Да ли је тај изабрани божји народ луд; Исус је њих волео, те имају право да га мрзе, васкрсавао је мртве, те је право да га убију, хоће да спасава, те је право да га упропасте“.

Али тврдоглави Пилат не попушта, неће да испуни жеље те подивљале Јеврејске гомиле. Покушава задњи пут да спасе Исуса, рекавши гомили да на Пасхи има право да пусти једног сужња. Понудио је једног разбојника и убицу по имену Варава и Исуса, али гомила је полудела начисто. Тражи да се пусти Варава а да се разапне Исус.

Али и ту постоји једно логично објашњење, зашто Варава а не Исус. Варава је био васпитаван међу књижевницима (чувари закона) који је жалио за изгубљеном државном самосталношћу и који је ухваћен у једној побуни против Рима. Он је био политички убица, и управо зато што је био убица Римских војника, био је родољуб, мученик, човек кога гоне туђини. Значи Варава није био обичан друмски разбојник како се погрешно вековима тумачи. Исус, међутим и ако није убио никога, хтео је да учини нешто кудикамо опасније од убиства, да преврне закон Мојсијев, да сруши Храм. Једном речју Варава је био народни јунак, Исус ипак непријатељ свога народа. Зар су се онда могли колебати кога да изабере?

„Пусти Вараву! Нека се погуби Исус!“

Пилат пушта Вараву својим друговима, али се за Исуса још бори на свој начин. Тај његов начин није начин достојан једног Римљанина. Сваки други Римљанин на његовом месту не би имао дилеме. Или би одмах испоручио једног сањалицу онима који га траже или би га енергично ставио под заштиту Рима ако је сматрао да је невин. Али Пилат је кукавица. Хоће да намири своју савест која му каже да је Исус невин, хоће да задовољи жену која је на Исусовој страни (Грчка црква ју је прогласила светицом), а боји се немира народа јер се баш тог дана на тај њихов празник нашла у Јерусалиму скоро трећина свих Јудејаца.

Он иде на компромис. Схватио је да светина тражи крв, крваву забаву на њихов празник и зато одлучује да Исуса за кога је сада убеђен да је невин, ишиба. Мислио је када светина види крв која липти из Исусовог тела да ће бити задовољна и да ће се разићи, јер је забава готова. Тако ће правда бити задовољена са педесет посто.

Исуса је препустио својим војницима који су једва дочекали да до крви ишибају једног Јеврејина, кога су мрзели сви остали Јевреји. У њима се пробудио онај животињски инстинкт па им је било мало што су га до крви шибали, већ су хтели да му се наругају. Један војник бацио му је на крвава леђа свој легионарски огрчач, док је други исплео од трња које је служило за потпалу ватре на којој су се грејали стражари, венац. Тај трновити венац ставили су му на главу, док трећи војник доноси неку трску коју му ставља у руку и ставише га на једну столицу да седи, ругајући се поздрављали су га. „Здраво, Царе Јудејски“!

Пилат је спреман да се ова лакрдија заврши. Један дан пре тога код Пилата је дошла Марија Магдалена као његова бивша љубавница да моли за Исусов живот. Њихово познанство датира пре него што је она упознала Исуса. Пилат покушава да обнови везу са њом и то јој

предлаже а као против услугу пустиће Исуса. Марија због свог неког правог достојанства одбија ту понуду јер је исувише привржена Исусу. И тако не слутећи запечатила је Исусову судбину. Изводи Исуса на терасу и показује гомили његова крвава леђа сматрајући да ће их то умирити. Напротив гомила је све гласнија и ишли су сада на праву карту. Рекоше Пилату ако не разапне Исуса да ће рећи цару Тиверију, да се он одметнуо од њега. Сада када је била директно угрожена његова каријера, он напокон пристаде и даде Исуса војницима да га разапну. Он је једини могао да спасе Исуса али то није знао да учини, бојао се за свој положај да га Тиверије не смени. Али не прође ни година дана, када су га Јевреји тужили Тиверију, и овај му нареди да се врати у Рим. У међувремену је Тиверије умро, али је његов наследник Калигула, Пилата најурео у Галију где је извршио самоубиство. Све до своје смрти имао је крв на рукама коју никада није могао да опере.

Пилат ће остати упамћен и по томе што је Јеврејима рекао у лице ко су и шта су. Када је поворка са Исусом требала да пође, он је наредио да се на једној белој табли напише црвеним словима. „Исус Назарећанин, Цар Јудејски“. Назарећанин, што значи светац. Он је тиме дао до знања Јеврејима, јер је написао на хебрејском, латинском и грчком, да је Исус ваш Цар који приличи вашем бедном народу, да види цео свет како ви поступате са Свецима и Царевима. Ту таблу су Исусу окачили на груди коју је он носио све до крста где је разапет.

Да нису сви Јевреји исти и да међу њима има и добрих људи показао је пример једног земљорадника Симона Киранца, који се враћао са поља и када је видео да је Исус пао под теретом крста, пришао је, узео крст и носио га уместо Исуса.

РАСИЕТЕ

Распятие

РАСПЕЋЕ

Као што нико тада није чуо Исусове речи са крста: „Ели, Ели, лама савахтани? Господе, Господе, зашто си ме оставио“?

Исто тако нико није чуо ни Исусове речи: „Оче, у руке твоје предајем дух свој“!

Али један туђинац, капетан Петроније, који је ћутећи посматрао погубљивање, одједном се прену, и на његове безбожничке усне виноше се речи: „Заиста овај човек беше праведник. Не знам право име човека који је умро, али поуздано знам да није био злочинац“.

За разлику од тог туђинца Јевреји и не помишљају на кајање. Али помишљају, напротив, да ће бити поремећена Пасха, ако се крвави лешеве не однесу одмах одатле. Вече је било близу и чим зађе сунце отпочеће Велика Субота. Стога поручују Пилату да то оконча. То значи да требају да дотуку људе на крсту и да их скину и закопају, јер искуство каже да на крсту неки су умирали по неколико дана, па да се то неби поновило. Исусу прилази један војник по имену Лонгиније, дохвати копље, прободе му ребра, и на своје велико запрепашћење, виде где из ране потече крв и вода. Он је имао болесне очи, а из Исусове ране прсну му крв право у очи. Очи су му се одједном исцелиле, тако да је он постао најватренији поборник и обожавалац Исуса. Постао је монах и био је двадесет осам година монах у Ћесарији. Био је монах све док му нису због његове вере одрубили главу.

Клаудије Прокула, милосрдни Легионар је последњи пут овлажио усне самртникове. Капетан Петроније и Лонгиније први су незнанобошци који су Исусу приступили истог дана када га је Јерусалим од себе одгурнуо.

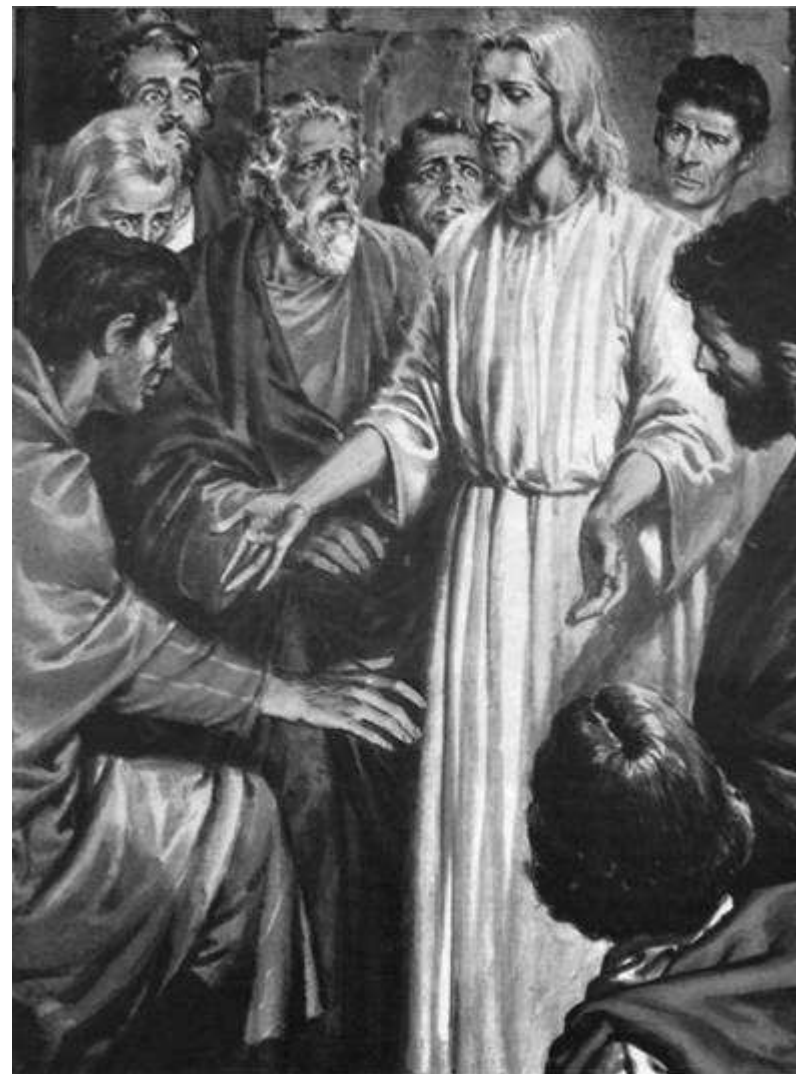
Сада када је све било готово, када је Исус погубљен, многи су се окуражили јер више није постајала опасност од Исуса, а самим тим ни од свештеника за оне који би ишли за Исусом. Међу њима су била и два Саветника Великог Већа који нису присуствовали састанку на коме се одлучило да се убије Исус. То су били Јосиф и Никодим. Они су хтели сада да умање своју одговорност јер нису Исусу помогли када су могли, чак и да га склоне у своје куће.

Они су отишли код Пилата и тражили да им преда Исусово тело, што је овај једва дочекао да се реши тог проблема. Пошто је добио допуштење, Јосиф купи лепо платно и оде на Голготу. Таман је стигао кад су војници скидали тела са крста.

Потом се сви упутише у оближњи врт, где је Јосиф имао свој гроб исечен у стени. Ту су унели Исуса. Ту су поред њих биле и три Марије које се нису одвајале од Исуса. Марија, његова мати, Марија Магдалена и Марија Клеопина, мати Јована и Јакова.

Исус је донео Радосни Глас и зато је платио главом и сада се налази у свом подземном мрачном стану.

ВАСКРСНУЋЕ

Исусова јављања ученицима

ВАСКРСНУЋЕ

Сутрадан кад су дошле Марија из Магдалене и Марија из Витаније, којима су се придружиле Јована и Соломија, желеле су да на мртво тело излију мирисе и уље које су донеле, прво су приметиле да на вратима нема оног огромног камена. Када су ушле унутра на поду је био само Исусов огртач, односно платно у које је био замотан, а Исуса нема. Уместо њега ту је био неки младић који им је објаснио да је Исус васкрсо и нека оду и причају његовим ученицима да је Исус васкрсо како је и обећао.

Поставља се сада једно логично питање, да ли је Исусова смрт варка, а његово васкрсење превара? Анализирајући медицинске и историјске податке, дошао сам до закључка да Исус није могао да преживи велике напоре приликом распећа, а још мање рану копљем које је прошло кроз његова плућа и срце. Идеја да се он некако онесвестио на крсту и правио да је мртав, нема основу ни у каквим доказима. Римски целати су били застрашујуће ефикасни, јер су знали да ако би неко на крсту остао жив, да би они то платили својим главама, зато су и оверили Исуса копљем право у срце. Чак и да је преживео мучење, никада не би могао да надахне светски покрет заснован на уверењу да је славно победио смрт.

Следећа енигма је да ли је Исусово тело заиста нестало из гроба. Истрајни симбол Ускрса празан Исусов гроб, да ли је и то историјска реалност? О празном гробу се извештавало или се на њега указује у веома раним изво-

рима, Јеванђеља по Марку и веровање наведеном у 1 Посланици Коринћанима, 15. поглављу која датирају толико близу догађаја да нису могла да буду производ легенде. Чињеница да Јеванђеља извештавају да су жене откриле празан гроб појачава аутентичност приче. Место Исусовог гроба је било познато и хришћанима и Јеврејима, тако да су сви који су сумњали могли да провере гроб. Нико, чак ни римске власти или јеврејски свештеници, никада нису тврдили да се у гробу и даље налазило Исусово тело. Уместо тога морали су да измисле апсурдну причу да су ученици, упркос томе што нису имали мотив нити могућности, украли тело - теорија у коју данас нико не верује. Ако смо већ прихватили да је гроб био празан, поставља се следеће логично питање, да ли је неко после тога видео Исуса живог? Васкрсење је била главна објава ране цркве од самог почетка. Древно веровање наведено у 1. Посланици Коринћанима, 15. поглавље, спомиње и директне особе које су среле васкрслог Христа, а Павле је чак изазивао скептике из првог века да лично разговарају са тим особама како би сами утврдили истину. Они су разговарали и уопште више није било дилеме да ли је Исус био жив. Дела апостолска су пуна веома различитих потврда Исусовог васкрсења, док Јеванђеља детаљно описују бројне сусрете. Пошто је овај део свакако најважнији за нас, посветићу му знатно више пажње него осталим догађајима.

Постоји неколико различитих појављивања великом броју различитих људи у Јеванђељима и Делима апостолским, нека појединачно, нека у групама, понекад у просторијама, понекад на отвореном, људима доброг срца као што је Јован и скептицима као што је Тома. Понекад су неки од њих и додирнули Исуса и јели са њим, што доказује да је физички био присутан. Појављивања су се одиграла током неколико седмица, затим је све утихну-

ло. Исус се није више директно, физички показивао, сматрао је да је и толико довољно да би се сви уверили у његову божанску моћ и сви схватили да он није човек, него Бог. Само да набројим неколико важнијих појављивања:

-Марији Магдалени, у Јеванђељу по Јовану 20,10-18;

-Другим женама у Јеванђељу по Матеји 28, 8-10;

Кад су се враћале да би однеле вест, журиле су, изузев Марије Магдалене која је заостала. Исус се прво њој указао, говорио са њом и дозволио јој да га додирује.

Клеопи и другом ученику на путу за Емаус, у Јеванђељу по Луки 24,13-32;

-Десеторици апостола и другима приликом Томиног одсуства, у Јеванђељу по Јовану 20, 19-23;

-Томи и другим апостолима, у Јеванђељу по Јовану 21, 1-1;

-Био је са апостолима на Маслинској гори у Јеванђељу по Луки 24,50-52.

Имамо обиље примера сусрета са Исусом и нема потребе да их даље набрајамо. Први хришћани нису само прихватили Исусова учења већ су били убеђени да су видели живог Исуса после распећа. То је оно што је изменило њихове животе и изградило цркву. Када је Исус распет, његови следбеници су били обесхрабрани и утучени јер више нису веровали да је било ко, ко је распет на крсту био проклет од Бога. Такође су мислили да Бог не би допустио да његов Месија претрпи смрт. Због тога су се расули. Исусов покрет је био заустављен.

Затим после кратког периода времена, видимо како напуштају своје послове, поново се окупљају и обавезују да ће ширити веома одређену поруку да се Исус Христ Божји Месија који је умро на крсту, вратио у живот и да су га они видели живог. Јеванђеља нам кажу да је Исусова породица, укључујући Јакова, била збуњена оним што је

он тврдио да јесте. Они му нису веровали; они га нису прихватили. У древном јудизму је врло непријатно да рабина не прихвати његова породица. Због тога писци Јеванђеља нису имали мотив да измишљају тај скептицизам, да он није био истинит. Историчар Јосиф говори да је Јаков, Исусов брат, који је био вођа цркве у Јерусалиму, каменован на смрт због веровања у свог брата. Зашто се живот Јакова променио? Павле каже: „Васкрсли Исус му се јавио“. Поред Јакова који је отишао у смрт тврдећи да је Исус жив, да му се јавио, исто тако и ученици су били у јединственом положају да знају да ли се васкрсење одиграло и они су ишли у смрт објављујући да је оно истинито. Нико свесно и својевољно не умире за неку лаж. Друго, осим васкрсења, не постоји добар разлог зашто би се скептици као што су Павле и Јаков преобратили и умирали за своју веру. Чудесна појава цркве, упркос суровим прогонима прави невероватну појаву у историји, свакако само због васкрсења јер су сви тада поверовали да је Исус васкрсо и похрлили су у цркве.

Затим се указао својим пријатељима и ученицима који су ишли из Јерусалима за своје село. Клеопа и његов друг били су добри Јудејци, који су у својим срцима и поред свих брига имали места за Исуса. И они су као и сви ученици, очекивали долазак каквог спасиоца који би спасио Израел. Уопште долазак Месије, који је требало да је син Давидов а не Божји, ратник на коњу а не сиромашак који пешачи, бич за непријатеља а не човек који милује децу и болеснике. Али његова смрт на крсту разочарала их је сасвим. Волели су Исуса и патили због његовог страдања, али тај неочекивани, срамни завршетак, завршетак без славе, без отпора, био је потпуно у супротности са оним што су очекивали и желели. То што је на питомом магарету уместо на бојном коњу, што има више духа и блажности, то им је много сметало. Али то што Ослободилац

није могао ни себе да ослободи, што спасилац није учинио ништа да се спасе, што је јудејски Месија свој живот завршио по вољи извесног броја Јудејаца, на вешалима на којима се погубљују разбојници, мора да буде нешто што разочарава.

Исус је баш њих изабрао и њима се јавио. Затим се јавио свим ученицима који су били на заједничкој вечери.

Посебно се обратио Томи који је био највећи скептик и који једини није веровао у приче да је Исус васкрсо, и зато се вековима вуче надимак Неверни Тома. Указао се Томи на тој заједничкој вечери и омогућио му је да га додирне, да види ожиљке на рукама и ногама и груди где га је проболо копље. Тада рече му Исус: „Пошто ме виде, веровао си. Благо онима који не видеше и вероваше“! Тиме је објављено последње Блаженство, највеће Блаженство: благо онима који верују и не виде! Јер једино истине које имају потпуну вредност у стварности, долазе одозго. Јер те истине не виде телесне очи, нити могу да опипају руке телесне. Ако помислимо да неверовање може да буде један облик убиства, свет је препун таквих убица, који су свој посао започели убијањем своје душе.

На неки начин треба схватити Јевреје јер су они вековима и вековима били у заблуди, јер је том народу било страно веровање у васкрсење мртвих.

И на самом крају Исус се у Јерусалиму, пошто је благословио све своје ученике, пред њиховим очима узнесе изнад земље, и одједном га обави и сакри један сјајан облак, као и онога јутра на дан преображења. Они нису могли да одвоје очи од неба, и непрестано су гледали горе, када их два човека у белим хаљинама тргоше из њиховог заноса речима:

„Људи Галилејци, зашто стојите ту и гледате у небо, вратиће се исто тако како сте га видели да се у небо узнео“.

ЗАБЛУДЕ

ИСУС, ИСТОРИЈСКА ЛИЧНОСТ

Исусово преображење

Историјска чињеница је да се Исус родио у Витлејему у штали. То нико никада није оспоравао. Али се поставља питање зашто баш у штали. Одбацимо оно што су људи измислили, леви венци цвећа на штали, анђели који чуће на улазу у шталу, оно што су хришћански сликари сликали, лепу чисту украшену шталу, што је касније у изради сувенира још више усавршено. Вероватно је све њих било срамота да признају да се њихов Бог родио у прљавштини, у обичној пећини са рапавим зидовима, поплочаним подом, крова од рогова, летава и трске, где су живеле животиње, које су обављале своје физиолошке потребе и где је заударало на мокраћу и измет.

Стаја, истинска стаја, кућа је животиња које раде за човека. Није то стаја која је намењена деци као поклон за Бадње вече, са фигурицама беспрекорно урађеним које представљају збуњено магаре, забезекнуто теле, љупке пастире и краљеве у дивним шареним одорама.

Права стаја је мрачна, прљава, смрдљива, једино што је у њој чисто јесу јасле у којој домаћини доносе стоци дивно лепо расцветано пољско цвеће као храну. Човекови робови, животиње, када утоле глад лепим миришљавим цвећем у свим дугиним бојама, враћају на светлост поново те исте траве преобрађене у ђубре. То је права стаја у којој се родио Исус. Најпрљавије место на свету било је одређено као стан Најчистијег међу нама кога је икада родила жена. Син Човечји, кога га су хтеле и

успеле да прождеру звери што се зову људи, имао је као прву колевку јасле, где марва преживљава дивно пољско цвеће.

Није се Исус случајно родио у штали, зар нам Бог није дао јасну поруку. Зар свет није једна велика штала где људи само ждери и балегају. Зар они оно што је најсветије, најлепше, најчистије, најбожанственије, духовни живот, одбацују зарад гомилања материјалних добара, преобраћују све то што је свето у измет? Затим се извале на ту гомилу измета и „уживају у животу“.

На земљи, томе привременом обору за свиње, где никаква украшавања ни мириси не могу да прикрију нечистоћу, појавио се на свет Исус.

Ко су први Исусови обожаваоци? Свакако не људи него животиње. Премда су те животиње служиле створењима која су физички слабија од њих и дивљија, ипак магаре и говече доживели су да народи клече пред њима. На свим фрескама пред којима се клечи где је Исус, ту су и магаре и говече. Зар се то Бог мало не шегачи са људима. Зар изабрани божји народ, који је Јехова ослободио мисирског ропства, у знак „захвалности“ а по идеји Арона не направи златно теле како би му се клањао.

Христос се није родио да влада на земљи и да воли материју, са њиме престаје обожавање животиња. Зар га Јерусалимске звери нису растргле, разапеле, а Витлејемске животиње су га грејале својим топлим дахом.

После животиња, најближи су му чувари животиња, пастири, који су увек усамљени и живе далеко од људи. Пастири донесоше као понуде оно мало што су имали; оно мало што је много када се даје са љубављу. Донесоше млеко, сир, вуну, јагње.

Прво су се Исусу поклониле животиње, што тумачим као Природа, затим Пастири који су Народ, и тек на крају долазе мудраци са својим скупоценим даровима, који

представљају Знање. Мудраци нису цареви, немају моћ, али они својим знањем саветују царева како да се понашају. Мудраци клече пред оним који ће Науку речи и бројева потчинити новој Науци о Љубави. Мудраци у Витлејему значе старе теологије које признају коначно Откровење. Они Исуса дариваше златом не зато што је Марији као сиромашној жени било потребно да би се прехранила, већ зато да се покоре саветима Јеванђеља, подај оно што имаш и подај убогим. Ту Богатство пада у прах пред Сиромаштвом.

Не треба никада заборавити да је Исус био радник и посвојче једног радника. Не сме се крити да се родио као сиромаш, у народу који је живео од свог рада; да је, пре него што ће се појавити у својој величини, својим рукама зарађивао насушни хлеб. Те руке које су благосиљале, враћале вид слепима, васкрсавале мртве, биле су руке које су клиновима закиване за крст, руке које су се знојиле од рада, руке које су осећале бол од рада, руке које су добијале жуљеве од рада, руке које су ударале клинове у дрво, занатлијске руке, исте те руке су тим истим клиновима заковане за крст.

Исус је био радник који обрађује Материју пре него што је постао радник који обрађује Дух; није се родио у свету богаташа, премда је потомак једног Цара, живи у радионици једног дрводеље, премда је син божји, родио се у једној стаји. Исусов је занат један од четири најстарија и најсветија заната: сељачки, зидарски, ковачки, дрводељски, најбезазленији и најпоштенији занати. Ратник се прометне у разбојника, морнар у гусара, трговац у пустолова итд. Ова четири заната остају оно што су, не изопачавају се. Можемо да закључимо да ништа није случајно, као што није случајно да се родио као сиромаш у штали код једног дрводељца и сам постао исто, тако је Исус из Природе узео свој језик. Он никада не употребљава научне

речи, тешко разумљиве мисли, безбојне и уопштене изразе. Његове проповеди имају боју цвећа, миришу на ливаде. Па ипак и поред свих његових квалитета он који се родио међу пастирима да би и сам постао пастир људима одлази Јовану да га он крсти.

Јован позива грешнике да се окупају у реци Јордан пре него што ће да се покају. Признаје ли Исус тим чином да је грешник? Текстови су ту више него јасни. Пророк је „проповедао крштење покајања за опроштење грехова“. Ко је долазио к њему, признавао је да је грешник; ко долази да се окупа, осећа да је прљав.

Па људи се и сада увек купају када сматрају да су прљави, али хришћанство које званично не верује у реинкарнацију, увело је крштење као обавезу за све новорођене бебе. Зар то није доказ да све бебе, односно људи долазе из оног „света“ грешни, да овде на Земљи искајавају своје грехе и да би се вратили чисти тамо одакле су и дошли. Прах праху, од праха си постао, у прах се претвараш и у земљу се враћаш. Зар то није чисто дијалектичко-материјалистичко становиште, да је материја неуништива, само мења облик. Да није Земља можда нултни Пакао, кога нисмо ни свесни.

Вратимо се Исусу, зар нам није јасно да о Исусу незнамо скоро ништа од његове дванаесте до тридесете године, дакле о оним најважнијим годинама када бујна и маштом богата младост тешко одолева пороцима. То наводи на помисао да је он тада био грешник или да се бар могао сматрати за грешника као што су и сви остали.

Ради саме истине а посебно да се не огрешим о Исуса, мораћу да се позабавим самим чином крштења. Откуд то и шта је то? То вуче корене из далеке прошлости пре Јована Крститеља, када су многи народи да би умилостивили своје богове приносили жртве, чак су и Јевреји Јехови приносили на жртвеник своју прворођенчад. У

Аврамово време је тај обичај укинут по Божјој заповести. Одређене жртве су убијане на разне начине а један од тих начина је и утапање у воду. Крштење је заостатак тог ритуалног утапања. Па како је то приношење жртве ради умилостивљења Бога сматрано благотворним по оне који то чине и да је божју милост заслужио и онај ко је жртвован, није требало много па да се прогласи као почетак једног новог живота, као васкрсење. Онај који умире ради спасења других је достојан новог живота. Крштење, и када му је заборављен језовити извор, остало је као симбол препорођаја.

Исус је тада стајао на почетку једне нове епохе свога живота, управо свог правог живота. Загњурити се у воду значило је код њега његову одлуку да умре, али у исти мах и његово убеђење да ће васкрснути. Не улази он у реку да спере нечистоћу, него да би означио да почиње његов други живот и да ће његова смрт бити само привидна, као што је привидно и само његово чишћење у води реке Јордана.

Река Јордан – место крштења Исуса Христа

Пећине у Кумрану

ПУСТИЊА

Чим је изашао из воде, Исус одлази у пустињу. Иде у осамљена брда, где се не виђају људска лица, нити чују људски гласови. Исус, нови човек ставља између себе и људи пустињу. Живети у заједници значи одрећи се себе самога, жртвовати се. Самоћа је за оне који имају богату душу.

За Исуса тих четрдесет дана самоће је последња припрема. Четрдесет година јеврејски народ морао је лутати Пустињом пре но што је ушао у земљу коју му је Бог обећао. Четрдесет дана морао је Мојсије да остане код Бога, да би саслушао његове законе. Четрдесет дана морао је Илија ходати пустињом, да би избегао освету зле царице.

У Пустињи Исус доживљава прва искушења сотоне. Сотона је пустио Исуса да пости и изгладни у пустињи, па га тек задњег дана покушао искушати: „Ако си син Божји, реци овоме камену да постане хлеб“. Одговор долази одмах: „Не живи човек од самога хлеба, него од сваке речи Божје“. Сотона не признаје да је побеђен и са врха једне горе показује му сва царства на земљи нудећи да ће му све то поклонити ако се он само поклони њему, сотони.

А Исус му одговори: „Иди од мене Сотону, зар незнаш да у писму пише: Поклони се Господу Богу својему, и њему једино служи“.

СМОКВА - ИЗРАЕЛ

Сада следи прича о проклетој смокви. Може да се уброји у Исусова чуда јер је Исус речима осушио смокву. Једнога дана враћајући се из Витаније у Јерусалим, Исус огладни. Угледавши крај пута једну смокву, приђе к њој и не нађе ништа до само лишће. Исус се наљути на смокву и прокле је и смоква се одмах осуши.

Смоква је Израил, стара јудејска религија која има само још лишћа, непотребног и некорисног лишћа од обреда и церемонија, лишће које је осуђено да се осуши не давши никоме и ничему хране. Исус који је гладан правде, који је гладан љубави, тражио је у томе лишћу сочних плодова милосрђа и светости. Није их нашао. Израил није утолио своју глад, није постигао оно чему се надао. Сада се не може очекивати ништа више од тог старог дрвета на коме још има лишћа али које је неплодно, нека се осуши за навек! Плодове ће дати други народи. Три године Исус проповеда Јудејцима и помишља да их напусти, па да се другима обрати с Радосним Гласом. Дуго је чекао да види да ли ће тај изопачени, вероломни народ моћи да се спасе. Од Јудејаца се могу очекивати још само две укрштене греде, на којима ће бити разапет.

СВАДБА У КАНИ

Ако се од Јудејаца то могло очекивати, да видимо шта се могло очекивати од Јована када је на један алегоричан начин причао о свадби у Кани на којој је Исус претворио воду у вино. Знамо да се на свакој свадби даје гостима прво добро вино, па када се напију онда им се даје вино најлошијег квалитета.

Исус је од шест бачви пуних воде направио шесто литара најбољег вина, које је послужено тек онда када је понестало домаћиновог вина. Вода претворена у вино слика је новог доба које настаје са Јеванђељем. Пре но што је објављен долазак онога који ће спасити свет, у пустињи, вода је била довољна. Свет је био остављен себи самоме и препун јада, али дошао је Радосни Глас, приближава се срећа. Из туге и јада прелази се у радост. Из старог Закона прелази се на нову свадбу под новим Законом. Не пије се више вода, него се пије вино. Младожења је дошао, Исус је са вама.

Није мени намера да пољуљам ваше поверење у Јеванђеља. Желео сам само да истражим, пронађем извесне делове који садрже могућу или вероватну истину и да их истргнем из китњастог калупа којим су обухваћени. Да би пронашао те делове, схватио сам, да морам да читам између редова, да испуњавам неке празнине, да налазим објашњења неких резова и скраћења. Мораћу да се позабавим пропустима, прикривеним наговештајима, напоменама а које су, у најбољем случају увијене. Зато почећу са оним што се прво у Јеванђељима намеће.

Постоји ли у Јеванђељима ма какво сведочанство, непосредно или посредно, које би указивало на то да је Исус заиста био ожењен? У њима нема, наравно, никаквог отвореног исказа у том смислу. С друге стране исто тако нема ни отвореног исказа да то није ни био. У Јеванђељима влада потпуни мук по питању Исусовог брачног стања. За мене то на први поглед није ни битно, битно је оно његово учење, његове поруке, његове беседе, намењене свим генерацијама на Земљи. За кога је онда битно да се сакрије истина, за кога је важно да је Исус неожењен, да нема жену и порода. Па свакако за Цркву са догматским начелима. То је велики изазов сада за мене па реших да мало зачепркам по тим скривеним тајнама.

У Јеванђељима се саопштава да су многи од ученика били ожењени. А сам се Исус ни на једном месту не залаже за беженство. Он, напротив, у Јеванђељу по Матеји изјављује: „Нисте ли читали да је њих Творац од почетка створио мушко и женско?...Због тога ће човек оставити оца својега и матер, и прилепиће се жени својој, и биће двоје једно тело.“ (19.4-5) Оваква се изјава тешко може ускладити са захтевима целибата. Ако Исус није проповедао целибат, зашто би га сам упражњавао. Према ондашњим јеврејским обичајима, било је не само уобичајено, већ обавезно да човек буде ожењен (изузев Есена). Била је обавеза оца да сину нађе жену, исто толико колико је била обавеза обрезивање. Да је био неожењен у то време то би било толико необично да би морало да привуче пажњу и морало би да о томе остане неки траг негде записан. Пошто се сматрало да је ожењен није имало ни потребе да се о томе пише, јер је то сасвим нормално. Моју хипотезу о браку још јаче поткрепљује титула, рабин, која се приписује Исусу у Јеванђељима. Исусово образовање, међутим, знање које је показао пред старешинама у Храму, указује да је он био више од обичног самозваног учитеља.

То наговештава могућност да је он прошао неку врсту рабинске обуке и да је званично признат као рабин. Јеврејски закон Мишне сасвим је јасан по том питању: „Неожењен човек не може бити учитељ“.

У Четвртом Јеванђељу, може се наћи једна згода која се односи на неко венчање које је могло, у ствари, бити Исусово властито. То је свадба у Кани, једна довољно позната прича. На први поглед изгледа да је то обична сеоска скромна церемонија, права сеоска свадба где млада и младожења нису познати. Чудно је да је на њој био и Исус који се тада још није упустио у своју духовну мисију. Још је чудније што је на тој свадби била и његова мајка Марија.

Поред тога, управо је Марија та која не само да предлаже, већ наређује своме сину да доспе вина. Она се понаша баш као да је права домаћица, а не гост. Исус јој рече. „Шта је теби до мене, жено. Још није дошао час мој“. (Јован 2:3-4) Колико се може видети у Јеванђељима, он до тада још није показивао своје моћи, и нема никаквог разлога да Марија чак и претпостави да их он поседује. Зашто би Марија своме сину упутила такав захтев? Још важније, зашто би два „госта“ на свадби на себе преузела одговорност за снабдевање - одговорност која је брига самога домаћина? Изузев, разуме се, ако свадба у Кани није Исусова властита свадба. У том случају досипање вина заиста, било је његова брига. Очигледан је закључак да су младожења и Исус једно те исто. То се најбоље да закључити из речи које пехарник упућује младожењи и рече му: „Сваки човек најпре добро вино износи, а када се опију онда лошије, а ти си чувао добро вино до сада“. (Јован 2.9-10)

Најновија истраживања су само поставила хипотезу без неких јачих доказа да је то венчање заправо било венчање Марије Магдалене, кћери куће Бенцамина и Јована Крститеља из свештеничке лозе Арона десило се на

брдима Кана у Галилеји. Међу званицама је било доста племића, Назарена и фарисеја. Исус је, као што је и обећао присуствовао венчању са мајком, браћом и групом ученика.

Марија Магдалена и Јован Крститељ

Марија се успаничила осетивши сенку на лицу. Помислила је да је предуго спавала. Смркавало се! Не, само је предуго спавала, још увек је било подне; сунце је јасно сијало изнад планине Арбел. Обазирала се около тражећи објекат који је бацио сенку преко њеног поспаног лица. Следила се од изненађења тренутак пре но што се са свом енергијом заљубљене девојке бацила у наручје мушкарцу испред себе.

„Иса!“ ,ускликнула је од задовољства.

Раширио је руке и чврсто загрлио. „Мала моја голубице“, рекао је, користећи надимак који јој је наденуо још у детињству. „Да ли је могуће да си свакога дана све лепша?“

„Иса! Нисам знала да долазиш. Нико ми није рекао...“

„Ни они нису знали, биће изненађени. Нисам смео да дозволим да припреме за мој брак прођу без мене“.

Њен брат Лазар био је јако строг по питању протокола и части. Био би ван себе ако би знао да му сестра борави у врту, не одговарајуће одевена и без пратње у друштву будућег краља из Давидове лозе.

„Ја ћу се побринути за Лазара“, утешио је Иса. Смејао се гледајући како његова будућа жена трчи ка братовљевом дому.

Тај дан и наредна ноћ неповратно ће се урезати у Маријино сећање. Остаће са њом до краја живота. То је био последњи пут када се осећала безбрижно, младо, заљубљено и срећно.

Џонатан Анас (првосвештеник Ана) стигао је следећег дана, са новим плановима. Политичка и духовна клима у Јерусалиму била је све нестабилнија. Планови су измењени да би се избегла нарастајућа опасност од Рима. Свештеници су на тајном састанку изабрали новог вођу. Савет је Јешуу (Исуса Христа) огласио непогодним за дужност помазаника. Чланови савета су стигли са Анасом да би представили своје закључке.

Након њиховог доласка, Марија и Марта (Лазарева жена) су удаљене из собе, али она није хтела да се скрива док су о њеној будућности расправљали најмоћнији људи. Сакрила се у ходник да би прислушкивала разговоре, не водећи рачуна о Мартином негодовању.

Чула је много бучних гласова, неки су викали и препирали се. Нељубазни, гласни и гневни глас припадао је Анасу. Обраћао се Исусу. „Сам си призвао невоље прихватајући зелоте. Римљани неће дозволити да покажемо наклоност према теби због зелота, убица римских војника и револуционара у редовима твојих следбеника. Проузроковаћеш покољ сопственог народа.“

Смирени, мелодични глас који се потом чуо био је Исусов.

„ Не одбијам никог ко хоће да ме следи и ко трага за небеским краљевством. Зелоти признају мој статус Давидовог потомка. Њихов сам законити вођа. Као и ваш.“

„Незнаш на кога си се намерио“, плануо је Анас. „Нови прокуратор, Понтије Пилат, јесте варварин. Протиће крв ако то сматра потребним да би угушио и најосновније захтеве зелота на чијем си челу ти. Маше паганским заставама по нашим улицама, урезује богохулне

симболе на наш новац, подсећајући нас на нашу немоћ. Не би оклевао да погуби било ког ако би унутар Храма осетио и најмањи знак подршке побуни против Рима.“

„Тетрах ће нас подржати,“ рекао је Исус. „Може да интервенише код новог прокуратора.“

Анас је жестоко реаговао. „Ирод Антипа не подржава ништа до своје пожуде и здвољства. Рим плаћа његове трошкове.“

„Жена му је назаренка“, нагласио је Исус.

Завладала је тишина. Исус је приграбио либерално учење Назарена, које је водила његова мајка. Назарени се нису придржавали закона на строги начин храмових Јевреја. За разлику од њих укључивали су жене у ритуале и чак убрајали жене међу пророке.

Иако је Анас истицао зелотску фракцију као главни разлог ускраћивања подршке Исусу, сви у соби знали су да је то само изговор. Исусово учење обликовано под назаренским утицајем било је револуционарно. Храмови свештеници нису могли да га контролишу.

У овом случају је то била важна и нескривена на рачун Маријиног и Исусовог брака. Да би краљ владао народом традиција је налагала да за супругу узме особу краљевске крви. Марија из племена Бенцамина, била је потомак краља Саула и по пореклу најплеменитија принцеза у Израелу. Као таква још у детињству је била обећана Јешуи, лављем сину из Јудеје (Исусу). Племена Јуда и Бенцамина су повезана од древних времена. Династички бракови ове две лозе су договорени још откад се Саулова кћи Михајла удала за Давида.

Огласио се Маријин брат, Лазар.

„Анасе, моја сестра је законито обећана Јешуи (Исусу). Пророци су га означили као Месију. Не видим како можемо скренути с пута одабраног од Бога“.

Анас се није дао збунити, већ је рекао. „Верујемо да је Бог изабрао другог човека. То је праведни бранилац закона који ће подржати све што је нашем народу свето, избегавајући политичке сукобе с Римљанима.“

„А ко је то? Тихо је упитао Исус.“

„Јован“.

„Крститељ?“, питао је Лазар гласом пуним неверице.

„У роду је са Исусом“ умешао се још један снажни глас који Марија није препознала. То је био млади свештеник Кајафа, Анасов зет.

„Он није Давид“, Исусов глас је и даље био миран.

„Није“, то је био Анас. „Али је његова мати из Аронове свештеничке лозе а његов отац од Задокеја. Људи мисле да је наследник пророка Изаија. То ће бити довољно да за њим пођу ако се ожени одговарајућом супругом“.

Анас је дошао да би осигурао Маријино ступање у брак са њиховим кандидатом за Месију. Била је добро које су сви желели, неопходно за легитимацију краљевског статуса.

Галама се стишала кад се зачуо оштри и заповеднички Анасов глас.

„Лазаре, ти као девојчин старатељ можеш донети одлуку о раскиду веридбе са Исусом и дати сестру нашем кандидату. Све је у твојим рукама. Морам те подсетити на то да је твој отац био фарисеј, одани слуга Храма. Очекивао би да урадиш оно што је за народ најбоље.“

Марија је могла са ове раздаљине осетити Лазареву напетост. Свештеник је говорио истину. Отац је био одан Храму, верно је служио закону све до смрти. Лазар се заклео на самртничком одру да ће се придржавати закона и по сваку цену заштити углед куће Бенцамина. Сусрео се са страшним избором.

„Хоћеш да дам сестру за Крститеља?“ пажљиво је питао Лазар.

„Он је праведан човек и пророк. Кад Јован буде помазан као Месија, твоја сестра ће имати исти положај какав би имала у браку с овим човеком“, одговорио је Анас.

„Јован је пустињак и аскета“, умешао се Исус. „Он не жели, нити има потребе за женом. Одабрао је да живи у оскудици верујући да ће тако јасније чути Божји глас. Зар нећете уништити његов мир и окончати његову мисију, због свих обавеза које он са собом носи, терајући га на брак?“

„Не“, одговорио је Анас. „Нећемо терати Јована. Ожениће девојку да би пред народом потврдио статус Месије. Она ће, после тога, отићи да живи код његових рођака а он ће се вратити проповедању. Обавиће неопходне законом предвиђене династичке дужности.“

Марија је слушала, знала је да династичке „дужности предвиђене законом“ значе полно општење, децу са Јованом аскетом. Као да није било довољно што ови људи настоје да је лише брака са Исусом, највеће среће о којој је сањала, већ покушавају да га лише положаја будућег краља.

Јован је, након смрти родитеља, провео много времена на голим обалама Мртвог мора. Тамо је ступио у контакт са кумранским есенима, аскетском сектом из које потиче најтврђе језгро његових поклоника. Чланови кумранске секте живе у тешким условима и презиру оне које називају „робовима удобности“.

Исус је провео неко време међу есенима, што му је омогућило да објасни њихово учење Марији. Зато је Марија знала ко је Јован Крститељ и подилазили су је жмарци на помисао да ће живети са таквим човеком, кога никада није видела. Али док је Јован пригрлио строге

ставове есена, где за жене није било места, Исус је одбацио многа њихова веровања као немилосрдна и арогантна.

Причао јој је о Јованом чудном начину исхране који је прихватио у Кумрану, о скаквцима и меду којима се хранио, о необичној одећи од животињских кожа и грубе камиље длаке која је повређивала и секла кожу. Објаснио јој је како је његов рођак Крститељ одабрао живот у дивљини, под ведрим небом где се осећао ближе богу. То није био одговарајући живот за жену и дете племенитог рода. Сигурно је да Магдалена није читавог живота припремана за такву улогу.

Исус је за добробит Израела и обичног народа одустао од брака са Магдаленом, нагодио се са Лазаром: замолио га је за дозволу да лично саопшти новост Марији. Марија се насамо сусрела са човеком за кога је одувек веровала да ће бити њен муж.

Исус је по њеном дрхтању и уплаканом лицу погодио да је чула већи део разговора. Туга у његовим очима јој је говорила да је њена судбина запечаћена.

„Али зашто?“, питала га је. „Зашто си пристао на то? Зашто си им дозволио да ти отму краљевство које ти по праву припада?“

Исус ју је смирено помиловао по коси и упутио јој утешни осмех. „Можда моје краљевство није од овога света“.

Одмахнула је главом. Није га разумела. Исусу ово није промакло па се потрудио да јој објасни.

„Марија, моје послање је да проповедам Пут, да људима укажем на то како је небеско краљевство надхват руке, да имамо моћ да се од тлачења ослободимо овде и сада. Да бих то учинио не треба ми земаљска круна нити краљевство. Потребно ми је да само речју о божјем Путу допрем до што већег броја људи.“

„Иса, да ли ћеш се оженити?“

„Магдалена, сећаш ли се оног што ти је моја мајка рекла кад си последњи пут била у нашем дому?“

Марија је климнула, осмехујући се кроз сузе. „Никада то нећу заборавити. Рекла је, Бог те начинио савршеном дружбеницом мога сина. Вас двоје ће те поста-ти једно тело. Нећете више бити два тела него једно. Оно што је Бог саставио, човек неће раставити.“

Исус је климнуо. „Моја мајка је најмудрија међу женама. Увидела је да те Бог створио за мене. Ако је Бог одлучио да те не могу имати, онда нећу бити ни са једном другом.“

„Али ако постанем Јованова жена, неће ми допу-стити да постанем назаренска свештеница“.

„Неће, Марија. Инсистираће на строгом поштовању закона. Он презире нашу реформу, биће строг према теби, подвргнућете тешким казнама. Али не заборави краљев-ство небеско је у твом срцу, и ни један угњетач-Римљанин или Јован не може ти га одузети“.

На крају је Исус ипак рекао Марији страшну истину. „Морамо достојанствено корачати судбином одре-ђеним стазама, морамо учинити оно што је добро за децу Израела. То значи да се у овом тренутку не могу супро-ставити Анасу и Храму. Помирио сам се са њиховом одлуком да бих у миру наставио са проповедањем Пута по читавој земљи. Пристао сам да јавно дам подршку њиховим плановима. Присуствоваћу твом венчању са Јованом у друштву мајке, и дозволићу да ме јавно крсти како бих му показао да признајем његово духовно првен-ство.“

Марија је свечано климнула. Кренула је стазом која јој је одређена: то је њена дужност као кћери Израела.

Анас и његов савет нису могли лако заварати Јована Крститеља. Кад су му приступили са предлогом, Јован се

разбеснео називајући их змијама. Подсетио их је да Месија већ постоји у Исусовом лику, од бога изабрани пророк, и да се он сам не сматра достојним тог положаја.

Јован им је одговорио на загонетан начин. „Ја сам глас из дивљине.“

Отерао је фарисеје, али је лукави млади Кајафа пронашао начин како да му поново али сада успешно приђе.

Свештеничко изасланство се вратило наредног дана, са молбом да их Јован крсти. Намеравали су да чином крштења ојачају свој положај у народу који је Јована сматрао пророком. Свештеници су тог дана сачекали да се гомила разиђе с обале Јордана. Остали су са Јованом излажући му свој план. Одбио је све њихове предлоге. Одбио је да се ожени девојком претходно обећаном његовом рођаку. Отпустио је свештеничко посланство огласивши расправу окончаном.

Свештеници су се разишли не постигавши никакав напредак.

Иса се истог дана појавио на обали Јордана.

„Дошао си да бих те крстио?“, питао је. „Можда би требало ти мене да крстиш, пошто си ти божји изабраник.“

Исус му је узвратио уз осмех. „Рођаче, овако сад мора бити. Морамо корачати стазом коју нам је Бог одредио.“ Ово је био њихов први сусрет откад су постали предмет Анасових манипулација.

Јован се обратио Исусу бираним речима, у намери да дозна рођаково мишљење.

„Ко има има младу, тај је младожења.“

Исус ништа није рекао само је климно главом показујући слагање с овим одговором.

Јован је наставио. „Али пријатељ младожењин стоји и слуша радујући се новостима. Са задовољством ћу

прихватити твој несебични и праведни дар, под условом да је слободно дат.“

Исус се поново сложио климнувши главом. „Бићу пријатељ младожењин. Морам се спустити да би се ти подигао, нека буде тако.“

Тако је судбина Марије Магдалене била запечаћена мимо њене воље.

Јован се окрену скупу на обали Јордана. Обратио им се пре него што је позвао Исуса да му приђе.

„После мене стиже овај човек, који је испред мене зато што је изабран пре мене“. Исус је зароњен у реку док је Јованов глас одјекивао изнад гомиле, говорећи окупљеном народу да ће Јован заузети место Месије и да ће Исус бити његов наследник ако се њему нешто догоди.

Када је Исус изронио из воде, на небу се појавио усамљени бели голуб који је грациозно прелетео преко главе Исусове. То је био Свети дух који се спустио на Исуса и који је био у њему све до самог Распећа када га је на крсту напустио да би могао да умре као човек а не као Бог.

Јована је мучио знак голуба. Да ли је то тај небески гласник, који је стигао после крштења, поручивао да је Исус божји изабраник? Јован се ипак колебао.

Ако је Марија проречена жена, Јован је морао да се побрине да остане на путу праведности. Кајафа га је уверио у то да је девојка довољно млада и побожна па је Јован може одгајити по традиционалним принципима. У ствари, њен брат је молио да се то учини док не буде касно. Веридба принцезе Бенцамина са Исусом раскинута је због назаренског учења. Закон је то дозвољавао. Зар није сам високи свештеник Анас написао документ о раскиду?

Још значајније, Исус и његове назаренске присталице нису протестовале против ове одлуке, већ су обећале да ће подржати Јована на месту помазаника. Исус се

сложио са тим да у знак подршке присуствује церемонији венчања. Ако би се Јован оженио принцем Бенцамина и постао помазаник, број његових крштених следбеника би се удесетостручио. Доспеће до великог броја грешника којима ће показати пут ка покајању.

Суочен са могућношћу да преобрати много грешника и децу Израела поучи Божјем путу, Јован се сложио с тим да ожени девојку из племена Бенцамина и преузме значајно место у историји свог народа.

Венчање Марије Магдалене, кћери куће Бенцамина, и Јована Крститеља из свештеничке лозе Арона десило се на брдима Кана у Галилеји. Међу званицима било је доста племића, Назарена и фарисеја. Исус је као што је обећао, присуствовао венчању са мајком, браћом и групом ученика.

Јованова побожна мати Елизабета била је рођака Исусове мајке, Марије. У време синовљевог венчања, Елизабета и њен муж Захарије већ одавно су били мртви. Младожења није имао блиске рођаке коме би поверио припрему церемоније. Зато је Велика Марија, Исусова мајка одлучила да послове организације преузме на себе као најстарија Јованова рођака.

Чињеница да браку нису тежили ни млада ни младожења била је прави благослов. Јован је желео да остане у дивљини. Сем законом и традицијом предвиђених обавеза, није имао никакве жеље да проводи време у женском друштву, па ни са Магдаленом. Није тајио да је жели у својој близини, на месту проповедања. Кумрански есени нису трпели жене међу собом. Лазар је захтевао да његова сестра настави да живи са њим и Мартом, његовом женом, на породичним поседима у Магдали. Ово је Марији омогућило пријатан живот. Магдала је била близу Јерихона, што је омогућило Јовану да лако посети жену у ретким приликама прописаним законом. Од ње је захтевао

да се увек и на сваком месту понаша као побожна и покорна жена.

Јован је одлучио да неће допустити да Марија дође у додир са назаренским учењем. Неће јој бити дозвољено да посећује дом Велике Марије. Ни у ком случају није смела бити на месту на коме је Исус говорио.

Јован није смео дозволити да га жена обрука. Не сме бити примећена у околини Назарена.

Почела је зазирати од Јованових посета, и било јој је драго што су се ретко дешавале. Јован је свраћао само када су га послови довели близу.

Као принцеза знала је да није прикладно упоређивати мужа с другим мушкарцима, али није могла оделити искушењу. Дане и ноћи је проводила мислећи на Исуса.

Марија је, по први пут у неколико месеци, осетила радост када је чула да Исус долази у Витлејем са мајком и групом назаренских следбеника.

„Не смеш ићи да их видиш, Марија. Муж ти забрањује“, непоколебљиво је одговарао Лазар не сестрине молбе.

„Како можеш то да ми радиш?“ повикала је Марија. „То су моји најстарији пријатељи.“ Када је Лазар отишао, појавила се његова жена Марта.

Марија је обрисала сузе слушајући Марту. „Лазар путује за Јерусалим. Неће се вратити до сутра увече. Назарени су у Витлејему, састаће се у кући Симеоновој.“

Марија је крадом отишла Симеоновој кући и прву драгу особу коју је видела била је Солома, Иродијина кћер, која је била и поћерка краља Галилеје, Ирода. Знало се да Ирод Антипа испуњава сваку жељу својој жени, па је тако и испунио да њихова ћерка може да прати Исуса на својим путовањима. Марија и Солома одрасле су заједно. Солома се пожалила Марији, на њеног мужа Јована Крститеља који назива њену мајку курвом и блудницом.

Док је Крститељ од Ирода направио непријатеља, Исус је јако ценио Иродову жену, која му је послала кћер јединицу да га прати на својим проповедима.

Најзад је стигао Исус, поздравио је све присутне, али је застао пред Маријом. Загрлио ју је срдачно, али с поштовањем као племкињу и туђу жену.

Била је то дивна ноћ, седети крај његових ногу и слушати проповеди значило је искусити краљевство божје овде на земљи.

Када је Исус устао да пође, пришао је Марији нежно је помиловавши по стомаку.

„Трудна си мала голубице.“

Марија је зинула од чуда. Јован је последњи пут остао преко ноћи да обави своју дужност, али није знала да је зачела. „Сигуран си?“

Исус је климнуо главом. „У твојој утроби расте мушко дете. Чувај се малецка. Побринућу се за то да га здраво родиш.“ „Кажу брату да трудноћу мораш провести у Галилеји. Тражи дозволи да пођеш ујутру са првим зрацима сунца.“

Није знала да је Исус у пророчкој визији спознао да се мора удаљити од Јована.

„Курво!“, вриштао је Јован шамарајући Марију. „Знао сам да је сувише касно за тебе и твоје блудне назаренске обичаје. Како се усуђујеш да не послушаш мужа и брата и да одеш код Назарена и твог Исуса“.

Марта и Лазар су отишли у удаљени део свог дома, али су и одатле чули звуке насиља. Марта је тихо плакала слушајући ударце који су падали по Маријином ситном телу. Кривила је себе. Охрабрила је Марију у намери да се успротиви јасним наређењима мужа и брата. Заслужила је батине.

Како је Јован дознао за Маријино присуство на назаренском скупу? То чак није ни битно, вероватно да је у Симеоновој кући био неки ухода.

Јован је побеснео зато што је Марија нанела штету његовом угледу, да и најмања мрља на његовом имену може утицати на његов рад и ширење речи божје.

Сутрадан је Марија сва натечена и изубијана изашла у врт да узме свежег ваздуха, када је у жбуњу угледала неку женску прилику која се скрива.

„Салома! Шта радиш овде?!“, Марија је притрчала пријатељици у загрљај. Салома јој није одмах одговорила. Немо је стајала посматрајући Маријино изубијано лице.

Салома је плънула на земљу. „Мајка има право, Крститељ је животиња. Како се усуђује да тако нешто ради! Ти си племкиња. Платиће он за то“. Брзо се окренула, загрливши Марију и отрчавши кроз врт.

Јовано хапшење је изведено запањујућом брзином.

Салома је испричала жалосну причу Иродији, својој мајци, о ужасном човеку званом Крститељ. Салома је била упорна у својој намери, бризнула је у плач бацивши се мајци пред ноге. Кроз сузе је изрецитовала ужасна имена којима је Крститељ називао Иродију. Ирод чувши све то позвао је стражаре и издао наређење.

„Ухапсите тог Крститеља, доведите га овамо. Видећемо да ли има храбрости да те гнусне речи понови мени у лице.“

После испитивања, Ирод се силно забринуо. Хтео је да га ослободи, али то није могао да учини а да Римљани не помисле како је слаб и неделотворан.

До Марије су током његовог тамновања долазиле само речи осуде, да је чак и оспоравао очинство детета које је носила. Марија је успела да убеди брата да је пошаље у Галилеју, што даље од Крститеља и његових следбеника.

Егзекуција је прецизно изведена, глава се одвојила од тела после првог ударца. Крститељ, пророк са реке Јордан, закорачио је у небеско краљевство.

Јованову главу је Ирод на послужавнику предао својој жени како је то она тражила, затим је наредио да се истакне на коцу изнад градских вратница, као опомена шта чека оне који се дрзну да говоре лоше о Ироду и његовој жени.

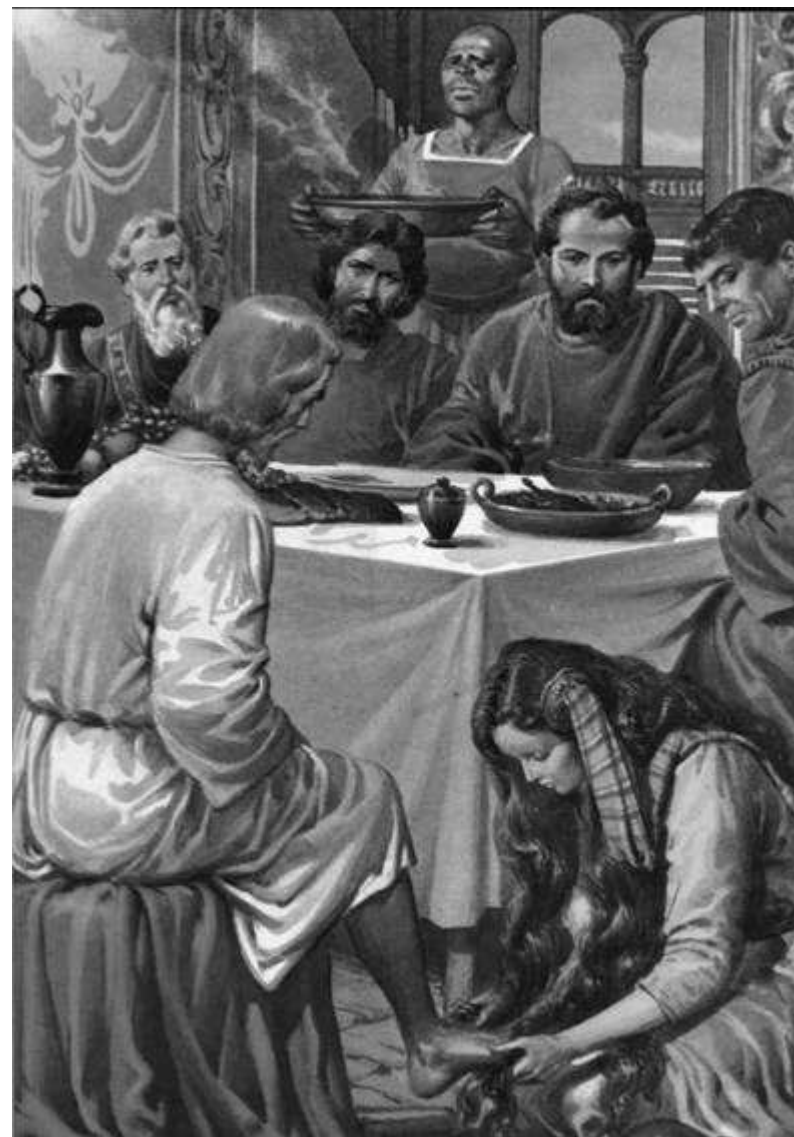
Марија Магдалена је била у подмаклој трудноћи када је до ње допро глас о Јовановом погубљењу.

Брак су обоје сматрали неком врстом казне. То што су већину времена проводили одвојено био је благослов за обоје. Виђали су се само када би фарисеји притисли Јована да поради на наследнику. На крају брак је теже пао Јовану него Марији.

Исусово и Маријино венчање, за разлику од легендарне светковине у Кани, била је мала, скромна цере-монија којој су присуствовали Велика Марија и најприврженији Назарени. Одржано је крај галилејских обала у селу Табга.

Вест о овом венчању се брзо проширила, и већ следећег дана су гомиле људи почеле да долазе у Табгу. Било је доста следбеника, али и радозналаца жељних да виде младу и младожењу из Соломоновог пророчанства.

Марија је родила Јовановог сина кога је Исус прихватио као свог. После извесног времена Марија је поново затруднела, Марија и Исус су добили малену, савршену кћи. Дали су јој име две принцезе Сара-Тамар. Име Сара се односило на племениту Јеврејку из светих списа, жену Аврамову. Тамар је било галилејско име; тако се називало плодно палмино дрво из те области. Краљевске куће су га генерацијама користиле као име од миља за своје кћери.

Марија Магдалена

МАРИЈА МАГДАЛЕНА

Да би остао доследан материји коју обрађујем у овој књизи, не могу заобићи најнејаснију мистерију, мистерију жене.

Моћни људи у првобитној хришћанској цркви обманули су свет тако што су пропагирани лажи које су обезвредиле жену и покренуле тас на ваги у корист мушкарца. У библиотеци у Јерусалиму пронашао сам да је отприлике први писани докуменат за ову страшну и монструозну лаж почео са Константином. Константин и његови мушки наследници су преобратили свет паганског матријархата у хришћански патријархат, тако што су покренули пропагандну кампању која је сатанизовала женско божанство и свети женски принцип заувек прогнавши богињу из савремене религије. Није било могуће порећи добра која је савремена црква чинила у данашњем напаћеном свету, но ипак је историја Цркве била пуна превара и насиља. Сурови крсташки рат вођен је три века како би се „преваспитали“ следбеници паганских религија.

Католичка инквизиција објавила је књигу која се може сматрати најкрвавијим издањем у људској историји: *Malleus Maleficarum* или у преводу, Вештичији чекић.

У њој је упозорен свет на опасност од жена које слободно мисле и упутио је свештенство како да пронађе, мучи и уништи такве жене. Међу „свештеницама“ налазиле су се све образоване жене, свештенице, жене

мистици, жене обожаваоци природе, скупљачице биља и све „сумњиве“ које су нагињале свету природе. Бабице су такође убијане због своје јеретичке употребе медицинског знања за олакшавање бола при порођајима - што је била патња која је, како је црква тврдила, заслужена Божја казна због Евиног греха. Током три стотине година лова на вештице, Црква је на ломачи спалила преко пет милiona жена. Пропаганда и крвопролиће су били ефикасни. Данашњи свет је живи доказ за то.

Жене које су некада слављене као неопходна половина духовног просветљења, прогнане су из храмова широм света. Није било жена ортодоксних рабина, католичких или исламских свештеница. Некада свети чин *Nieros Gatos* – природно сексуално сједињење мушкарца и жене кроз које свако од њих постаје духовна целина, одбачена је као срамни чин. Свети људи којима је некада сексуално спајање са својим женским, другим половинама било неопходно како би комуницирали са Богом, сада су се плашили сопствених природних нагона као ђаволје работе. При томе, ђаво је сарађивао са својим омиљеним помоћником женом.

Дани богиње били су завршени. Мајка Земља постала је мушки свет а богови деструкције и рата узимали су свој данак. Мушки его је провео две хиљаде година јурећи околу без контроле свог женског пандана. Настао је живот без равнотеже и растуће непоштовање према Мајци Земљи. Ако жене убрзо не узму ствар у своје руке и силом наметну равнотежу, убрзо ће нестати живота са земље.

Константинова Библија је већ вековима њихова истина. Нико није индоктринисанији од самог индоктринатора. Колико је Црква спремна да иде далеко само да би сачувала своју власт најбоље показује пример Марије Магдалене. Марија Магдалена је представљала мушкој Цркви потенцијалну катастрофу. Не само да је Исус

поверио задатак оснивања Цркве жени, него је она угрожавала представу Христове божанске природе. Црква ју је, како би се заштитила прогласила за блудницу и уништила доказе о браку и на тај начин уништила све тврдње да је Христос имао живе наследнике и био смртни пророк. Црква је имала снажну мотивацију да изведе такво заташкавање. Никако не би могла да опстане када би јавност сазнала за Христово потомство. Исусово дете би потамнело Христову божанску природу а тиме и хришћанску цркву, која се прогласила за јединог посредника до краљевства небеска.

Осетио сам неодољив порив за преиспитивањем историје. Као мушкарац хтео сам да одем и корак даље. Још од појаве првих писмених сведочанстава, највећи део извора које стручњаци сматрају академски прихватљивим створили су мушкарци, припадници одређеног друштвеног и политичког слоја. Документима се, обично без преиспитивања, верује као тачним само зато што се са тачношћу могу „приписати“ одређеном историјском периоду. Ретко водимо рачуна о томе да су написани током мрачних дана када су жене имале нижи статус од марве и када се веровало да су створења без душе! Колико величанствених прича нам је остало непознато зато што су жене које у њима учествују сматране безначајним, чак недовољно људским да би се споменуле? Колико жена је избачено из историје? И зар се овај закључак не односи и на жене из првог века?

Постоје моћне и утицајне жене које су играле тако велику улогу у светским пословима да не могу бити заобиђене. Многе које су нашле места у историјским делима упамћене су као злогласне - прељубнице, сплеткароши, преваранти, чак убице. Да ли су то поштене оцене или политичка пропаганда намењена дискредитацији жена које су дрзнуле да употребе интелигенцију и моћ које су

им стајале на располагању? Такву судбину су мушкарци наменили и Марији Магдалени.

Трагао сам за потврдом нових Магдалениних материјала користећи се мноштвом различитих апокрифних верзија Новог завета, раним списима црквених отаца, једним бројем драгоцених гностичких извора и свицима са Мртвог мора. Јасно ми је да изнета верзија догађаја може бити запањујућа, и искрено се надам да ће читаоци бити подстакнути на индивидуално истраживање ових мистерија. Постоји читаво мноштво непроцењених извора већином написаних између другог и четвртог века, који нису уврштени у традиционалне црквене каноне. Постоје хиљаде страница материјала – алтернативна јеванђеља, Дела апостолска и разни списи који пружају податке и увиде о Исусовом добу и времену, који ће бити потпуна новост за читаоце који нису прочитали ништа до четири јеванђеља.

Пре свега се надам да ћу пренети Маријину поруку љубави, толеранције, праштања и личне одговорности на начин који ће за читаоца бити инспиративан.

Ако смо извели закључак да је Исус био ожењен, има ли у Јеванђељима ма каквог знака који би упућивао на идентитет његове жене?. Поред његове мајке највише се спомиње као припадница његове пратње Магдалена, или тачније Марија из села Магдале у Галилеји. Улога те жене у сва четири Јеванђеља је изузетно неодређена и изгледа као да је намерно замагљена. Ипак се лако увиђа да она стално прати Исуса док проповеда по Галилеји. Затим га прати сво време и у Јудеји све до Распећа и после Распећа Исус се баш њој прво указао. Ово само указује да је она била удата жена. У Палестини Исусовог доба, било би незамисливо да једна неудата жена путује без пратње, а још више са једним верским учитељем и његовим пратиоцима. Можемо да тврдимо да је она била удата за

неког од Исусових ученика, али њихова очигледна блискост довела би их обоје под сумњу, ако не оптужбу, због прељубе.

Она се увек налази на почетку списка свих жена које су пратиле Исуса, она је прва видела празан гроб, и међу свима који су му били одани, Исус је одабрао управо Магдалену да буде прва којој ће открити његово Васкрсење. Значи она није била нека обична жена. Чак је била и јако богата јер је својим богатим прилозима финансирали Исусове трошкове око путовања. Кроз читава Јеванђеља, Исус се понаша према Магдалени на јединствен и повлашћујући начин. Такав њихов однос свакако је изазвао љубомору осталих ученика. Чини се прилично очевидним да је касније предање настојало да оцрни Магдаленино порекло, ако не и њено име. То што је дочарана као блудница, лако је могло бити претеривање у поравнавању рачуна осветољубивих следбеника решених да побију добар глас жене чија је веза са Исусом била приснија од њихове властите и која је у њима пробудила људима својствену завист. Она је била тако понижена, нарочито у време средњег века где су се домови за проститутке називали магдаленима. О њој се чак и данас мисли као о блудници, што наравно по мом дубоком уверењу није тачно, јер за то нисам пронашао ни један доказ у Јеванђељима. Једино сам у Јеванђељу по Луки пронашао опис жене „из које је изашло седам демона“ Опште је прихваћено мишљење да се та реченица односи на неку врсту истеривања злих духова од стране Исуса, наговештавајући да је Магдалена била „поседнута“. Та се реченица, међутим могла односити на неку врсту преобраћења, ритуалног посвећивања, увођење у култ богиње, „краљице небеске“, који се састојао од седам ступњева посвећивања. Пре но што је приступила Исусу она је припадала таквом култу што је за цркву било

незамисливо. Лука наивно мисли да је из ње истерано седам демона, самим тим значи да је грешница, а шта је грешница у то време него блудница.

Не треба заборавити да је она извршила Исусово помазање, ако се зна да је миропомазање било уврежени доказ краљева и „законитог Месије“ што значи помазаника. Одатле следи да Исус постаје прави Месија благодарећи помазању, а жена која га посвећује у ту узвишену улогу тешко да може бити безначајна, а камоли грешница или нека блудница. Ту је нешто сада необично јер се у Четвртом Јеванђељу појављује још једна жена, а то је Марија из Витаније, сестра Лазарева. Она и њена породица су очигледно врло блиски са Исусом. Они су јако богати и поседују кућу у Јерусалиму, у једном помодном делу Јерусалима. Поред тога згода са Лазаром нам показује да се у самој кући налази приватан гроб, што је доказ њиховог аристократског порекла и богатства. С обзиром да се стално мешају и преплићу Марија Магдалена и

Марија из Витаније, мој је закључак да се ту ради уствари о једној те истој личности. Уствари Лазар кога је Исус подигао из гроба је уствари Исусов шурак. Шта се уствари десило са Лазаром? Када је Исус чуо да је у Витанији умро Лазар, није одмах пошао, већ је остао још два дана у пустињи и рекао је својим ученицима, да је „Лазар заспао“ и „хајде да га пробудимо“. У Палестини су у то време била честа посвећивања у „школи мистерија“ уз пратећи ритуал који подразумева симболичну а не стварну смрт. Значи симболичну смрт и поновно рођење. Такав обред постоји и данас и назива се крштење - симболично потапање у воду, или пијење из једног путира вино које се поистовећивало са Исусовом крвљу, пијењем из путира ученик је постизао симболично сједињење са учитељем. Одатле вуче обичај причести.

Ако згода са Лазаром заиста одражава ритуално просвећивање, он очевидно заузима врло повлашћени положај. Али, зашто би овај до тада непознати човек из Витаније тако био издвојен? Зашто би он прошао једно искуство за којим су други ученици жудели али нису могли па су му зато завидели? Изгледа да је Лазар био онај ученик „кога Исус љубљаше“- више од осталих ученика. Можда због тога што је Лазара нека посебна спона везивала за Исуса - као што је она шурачка. Он је уствари онај ученик Јован, „онај кога Исус љубљаше“ и тиме јасно ставља до знања да ужива јединствен и повлашћен положај у односу на своје другове. На Тајној вечери, на пример, он упадљиво показује своју личну блискост са Исусом, а Исус једино њему поверава начин на који ће се десити издајство. Он је тај који на Тајној вечери беше наслоњен на наручје Исусово. Чини се, дакле, да су Лазар и „љубљени ученик“ једна те иста особа, и да је Лазарев прави идентитет „Јован“ односно да је тај закључак скоро неизбежан. Уколико су Лазар и „љубљени ученик“ били

једно те исто, Лазар је присуствовао Распећу, а управо би Лазар био онај коме је Исус поверио старање о својој мајци. Речи којима је то учинио лако би могле бити речи човека који се обраћа свом Шураку.

Исус видевши матер и ученика кога љубљаше где стоји поред ње, рече матери својој: „Жено, ето ти сина“!

Потом рече ученику: „Ево ти мајке“! И од тог часа узео је ученик к себи (Јован 19:26-27)

Да је Лазар имао посебно место код Исуса, увек се за то могу наћи примери, као када је организовао свој победоносни долазак у Јерусалим, он је задужио Лазара (читај Јована) да све то сам организује. Значи имао је само у њега поверење. Могуће је да је Лазар стекао повлашћен положај путем симболичне смрти, у Витанији. Могуће је да је Витанија била култно седиште, место које је служило искључиво за јединствене ритуале којима је Исус управљао. Исус наређује „љубљеном ученику“- Лазару, да чека на његов повратак. Чинило се да он и Исус треба да направе неки план, а није неразумно да је у те планове спадало и старање о Исусовој породици. Приликом Распећа он је поверио своју мајку њему на чување. Ако је имао жену и децу, они би, вероватно, били поверени „љубљеном ученику“, такође. Све то указује да је он уствари његов шурак.

Он је испунио обећање и одвео је Исусову мајку, Марију у Ефес (Турска), а одатле је потекло, како се тврди Четврто Јеванђеље. Када је обезбедио Марију он се враћа у Палестину где узима своје сестре Магдалену и Марту, Јосифа из Ариматеје и неколико других, и отпловили су лађом до Марсеја (Француска). Лазар и Магдалена остају у Галији (Француска). Магдалена је у дубокој старости умрла у Екс-ан-Провансу (Француска), а Лазар у Марсеју пошто је претходно основао прву епископију. Магдалена је са собом носила Свети грал, „краљевску крв“. Чини ми

се да је припреме за ово бекство и изгнанство обавио сам Исус, скупа са „љубљеним учеником“, Лазаром (Јованом), на завршетку Четвртог Јеванђеља.

Ако је Исус заиста био ожењен Магдаленом, да проанализирамо да ли је такав брак могао послужити некој сврси? Другим речима, је ли то могло бити нешто више од обичног брака? Је ли то могла бити нека врста династичког савеза, са политичким заплетом и последицама? Је ли крвна лоза проистекла из таквог брака могла потпуно оправдати назив „краљевска крв“?

У Јеванђељу по Матеји се отворено каже да је Исус био краљевске крви - истински краљ, непосредни потомак Соломонов и Давидов. Ако је то тачно, он је, дакле, уживао законито право на престо уједињене Палестине - а можда је, чак, био и једини носилац тога права. Ја чак мислим да се Иродов чувени „покољ невиних деце“ никада није ни догодио. Чак и да јесте, вероватно није био онако огромних размера, какве су му приписане у Јеванђељима не изгледа да одржање те саме приче сведочи о некој истинској Иродовој узнемирености, о некој стварној стрепњи од свргавања. Ако је Ирод заиста био забринут, то је могло бити због неке сасвим истинске, стварне, политичке претње - претње чије је оличење био човек који је полагао право на престо прече од његовог и који би могао задобити знатну подршку народа. Посебно зато што Исус делује као доста образован, на пример, као да је прошао обуку за рабина и да се дружио подједнако често са богатим и утицајним светом као и са сиротињом. А чини се да и свадба у Кани додатно сведочи о Исусовом статусу и друштвеном положају.

Та свадба не изгледа као скромна, нижеразредна светковина у којој учествује сиротиња и са њом син дрводеље. Она, напротив, носи сва обележја расипничког, аристократског пријема, скупа „високог друштва“ којем

присуствује неколико стотина званица. Ту врви од послуге која извршава Маријине и Исусове наредбе. Сасвим је јасно да ту вино тече потоцима, зар Исус није шесто литара вина створио од воде. То је неко морао да попије. Узевши све у обзир, чини се да је свадба у Кани била раскошна церемонија господског сталежа или аристократије. Чак и да свадба није била Исусова властита, присуство његово и његове мајке указивало би на то да су и они припадници исте касте. Ако је ожењен Магдаленом, вероватно је и она припадала истом друштвеном слоју, јер се она дружи са женама великодостојника са Иродовог двора, а не са женама неких дрводеља.

А сада да се вратимо мало уназад, у даљу историју Палестине. Видећемо да је Јерусалим - свети град и престоница Јудеје - био у почетку власништво племена Венијаминовог. Из тог племена потиче и Павле који се отворено хвали тиме. Такође из тог племена потиче и Магдалена. Доцније је то племе било десетковано у ратовима са осталим израелским племенима и многи су отишли у изгнанство. То племе је познато по томе што је подарило Израелу првог краља - Саула и прву краљевску кућу. Саула је збацио са престола Давид, из племена Јудиног. Исус је био Давидовог рода и стога такође припадник племена Јудиног. Пошто је било стално несугласица и ратовања између та два племена која су се борила за власт у Јерусалиму и у Јудеји, сваки њихов сукоб би могао бити превазиђен да је Исус био ожењен венијамитском женом, Магдаленом. Такав брак би представљао значајан династички савез са политичким последицама. Циљ би био враћање Јерусалима првобитним и законитим господарима. Ослобађањем од Рима, дошло би до народног јединства и уједињења свих Јевреја, а Исус би имао свако право на престо.

У Новом завету нема ни речи о Магдалениној племенској припадности, мада се тврди да је била краљевског рода, али се не каже ког. Мени је сасвим логичан један историски сценарио који ћу вам сада изложити. Тај сценарио има политичког смисла. Исус би био краљ - свештеник од Давидове лозе који полаже законито право на престо. Он би учврстио свој положај једним династичким браком симболичног значаја. Потом би тежио да уједини своју земљу, покрене за собом становништво, да протера поробљиваче, да свргне наметнутог марионетског краља и да поврати славу монархије каква је била под Соломоном. Такав човек би заиста био „цар јудејски“.

Као што Гандијева достигнућа у Индији сведоче, један духовни вођа може представљати претњу неком постојећем режиму, под условом да има довољно снажну подршку у народу. Један ожењени човек, међутим, који полаже пуно право на престо и који има децу да кроз њих успостави династију неоспорно представља претњу озбиљне природе. Има ли у Јеванђељима ма каквог сведочанства да су Римљани Исуса сматрали таквом претњом? Како да не. У сва четири Јеванђеља Пилат на суђењу Исусу, њега стално назива краљем. Чак и Исус сам признаје на саслушању да је краљ јудејски. То се најбоље да закључити из следећег цитата: „И упита га Пилат: Јеси ли ти цар јудејски? Одговарајући му рече: „Ти кажеш“ (Марко 15.2) У грчком изворнику, може се тумачити једино као „Исправно си рекао“. Ипак се уочава да Исус никако није смео бити политички лик, као лик на ма који начин повезан са народом јер би то водило правом рату. С обзиром да су Јеванђеља писана после јеврејске побуне 66.-76.н.е., писана су за римску публику, где би се спрала љага са улоге Римљана у суђењу и погубљењу Исусовом. Зато је Пилат у Јеванђељима приказан као одговоран, трпељив и

племенит човек који тешка срца пристаје на распеће, што наравно по мени није тачно.

Аутори Јеванђеља начинили су и мноштво других покушаја да скину кривицу и одговорност са Рима. Један од таквих је Пилатова тобожња понуда помиловања, његова спремност да ослободи једног затвореника, по избору масе, руље. Према Јеванђељима по Марку и Матеју, такав „о Празнику беше обичај“. Тако нешто, у ствари није постојало. Римљани никада нису водили такву политику. Проучавајући Римско царство нигде нисам наишао на нешто слично. То значи да је понуда ослобађања било Исуса или Вараве (Барабе) чиста измишљотина. Још једном да нагласим да су прва три Јеванђеља не само непоуздана, већ су свесно писана као по наруџби самог Рима, или свесног додворавања Риму из ко зна којих разлога, а све у циљу да се спере љага са Рима и пребаци на јевреје. Нелогично је да се немилосрдни прокуратор Пилат приклони захтевима гомиле. Чак и на самом Распећу су три Римска војника која су и убила Исуса, приказана као три позитивна лика. Један му кваси уста водом, а пре тога га је заковао ексерима, другоме су се излечиле очи од Исусове крви и постао је велики присталица Исуса јер су му очи оздравиле, а заборавља се да је само неку секунду пре тога пробо копљем Исуса у срце, па онда капетан изјављује да му се чини да је Исус невин, а пре само неколико минута наређује да се Исус разапне. То је толико наивно, толико очигледно, да слободно могу да кажем да су неки делови Јеванђеља чист фалсификат, чиста измишљотина а све у циљу правдања Римљана. С обзиром да не постоје оригинали Новог завета спреман сам да поверујем да су та прва три Јеванђеља дорађивана у Ватикану пре неколико стотина година, а можда и скорије. Сврха оваквог измишљања довољно је јасна, разрешити Римљане кривице, пренети грех на

Јевреје и тако начинити Исуса прихватљивим римској публици.

Могуће је, разуме се, да нису сви Јевреји били невини. Чак и ако се римска управа прибојавала једног краља - свештеника са претензијама на престо, она се није могла отворено упустити у провокације, које су могле довести до праве побуне. За Рим би, свакако, било много згодније да краља - свештеника изда његов властити народ. Могло би се стога замислити да су Римљани употребили извесне садужеје, као своју продужену руку да остваре своје подле намере. Ако сагледамо чињенице, оне указују да је Исус био жртва римске управе, римског суда, римске пресуде, римске војске и римског погубљења - погубљења које је, по облику било примењивано искључиво на непријатеље Рима. Нису злочини против јудеизма били оно због чега је Исус био разапет, већ злочини против царства.

Сада да мало обратимо пажњу на чуда која је чинио Исус, али да то не схватимо на онакав начин како је написано у Јеванђељима, већ да то посматрамо из једног сасвим другог, односно новог угла.

Исус васкрсава колико знамо, само три мртваца и не васкрсава што хоће да се размеће својом моћи или да узбуди уобразиљу у народу, него једино и само зато што га дира бол оних који су те мртве волели.

Исус храни пет хиљада људи

УМНОЖАВАЊЕ ХЛЕБА

Умножавање хлеба десило се два пута. Ту је интересантна сразмера у количинама. Хиљаде сиромашних људи ишло је за Исусом у један пуст крај далеко од насељених места. Како нису неколико дана јели ништа Исус заповеди да поседају по тривије а он је од неколико хлебова нахранио неколико хиљада људи. То се десило два пута. Први пут је било пет хлебова а пет хиљада људи. Други пут било је седам хлебова а четири хиљаде људи. Ту уочавамо да се са мање хлебова засити више људи и да чак и преостане неколико корпи. Какав је морални значај те обрнуте размере. Да је хлебова рецимо било још мање заситило би се још више људи.

Овде се ради заправо о духовном хлебу а не о правом. Духовни хлеб је чудотворан. Један житни хлеб довољан је за неколицину, и када га они поједу не остаје ништа за друге. Али хлеб истине, хлеб радости, мистични хлеб траје непрестано, не потроши се никада. Разделите га на хиљаде, биће га још; разделите га на милионе и остаће још увек, никада неће пресушити. Свако је узео свој део попут оног народа у пустињи, и у колико је више дељен у толико га више претиче за оне који ће тек да дођу. Из овога изводимо закључак да је довољна једна једина реч, или хлеб, реч која обухвата све друге речи, реч која испуњава душу, која смирује срце, која утољава глад правде, па да се насити мноштво народа и да претекне и за оне који нису били ту тога дана.

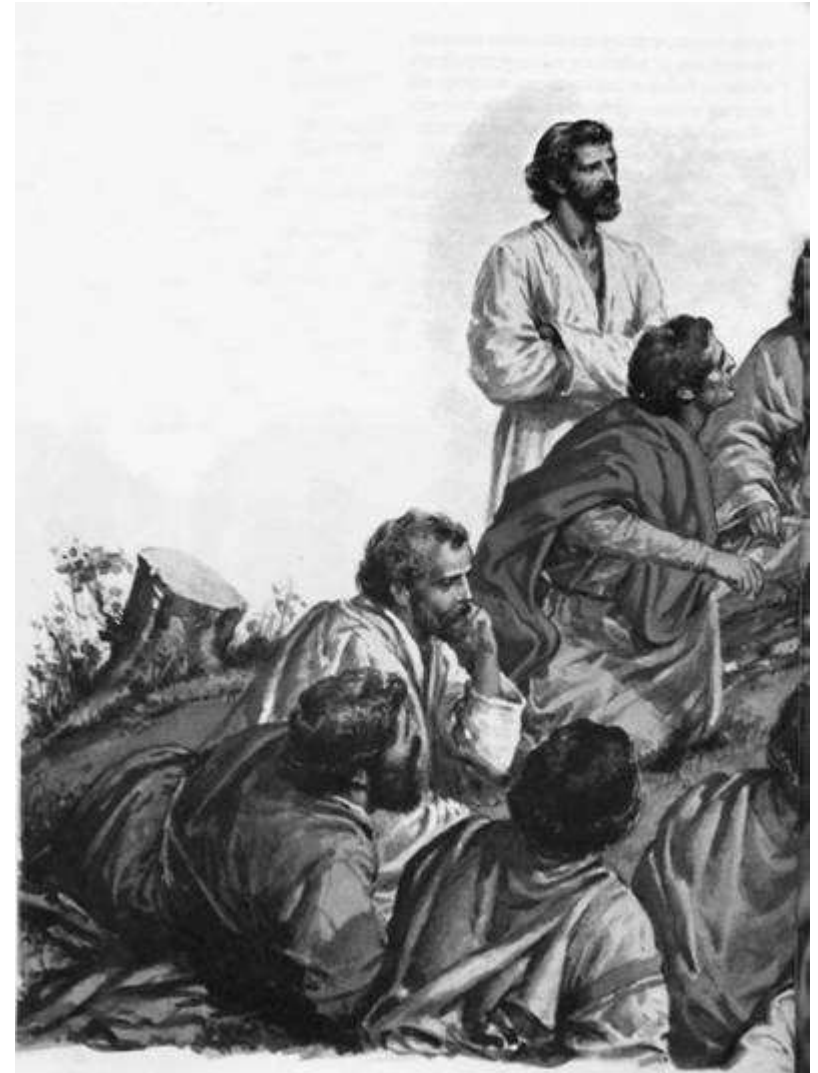
Шта је реч? Неколико слогова, неколико звукова који често силазе са усана и с муком продиру у уши; само онда када дођу из срца могу да допру до срца. Ипак реч о Небеском царству је исто као и квасац; ако дође у добро и

чисто брашно, у брашно које нема никакве прљавштине, оно нарасте, оно је исто што и семе у њиви које у земљи клија, стрпљиво, полако, све док не почне да буја и донесе плодове, односно резултате.

Јеванђеље се састоји из мало речи; приближило се Царство Небеско, припремите своје душе! Али ако тих неколико речи падну у припремљене душе које хоће да постану велике, у душе праведника који хоће да постану свеци, у душе грешника који у добру траже ону срећу што су је узалудно тражили у злу, онда речи пуне живе силе, ухвате корена у дубини, проклијају, израсту, расцветају се и донесу плод, не бојећи се да ће увенути.

И на лађи оне ветровите ноћи на Галилејском језеру, Исус је заспао на крми. Наједанпут је настала олуја, таласи су били толико велики да је претила опасност да се лађа преврне. Преплашени ученици који су били са Исусом на лађи пробуде Исуса узвицима: „Учитељу спаси нас“, „Зар не мариш за нас“? Исус устаде и ветар стаде и море се смири. Потом љутито узвикну ученицима: „Зашто сте се уплашили, маловерни? Како немате вере? Где вам је вера?“

Закључак је да сви који имају вере не боје се ничега, а они који се боје било чега и било кога немају вере. Посебно немају вере у саме себе.

Избор апостола

Избор апостола

ДВАНЕСТОРИЦА ОДАБРАНИХ

Сада је дошло време да проанализирамо ко су Дванаесторица које је Исус одабрао да га прате, да видимо каква је њихова вера. Знамо ко су они били Галилејац их је изабрао међу Галилејцима: као сиромаш изабрао их међу сиромашнима.

Дванаесторици се много што шта прашта зато што су они увек, изузев у понеким тренуцима, имали вере у њега. Зато што су се трудили да га воле, а поврх свега зато што су они, пошто су га напустили у гетсиманијском врту, оставили спомен на његове речи и на његов живот. Да није било њих на Исуса и његове проповеди заборавило би се убрзо. Они су творци највећег маркетинга у историји човечанства, маркетинга где је Хришћанство достигло ове висине на којима се налази.

Али ако изближе осмотримо, у Јеванђељима, те Исусове ученике о којима знамо по нешто, срце нас мора заболети. Ти срећни људи, који су имали ту неоцењену милост да живе уз Христа, да са њим путују, једу, спавају поред њега, да из његових уста директно чују његове речи, та дванаесторица људи којима су милиони потајно завидели кроз векове, нису се увек показали достојни те узвишене среће. Исус је желео и успео да од обичних, сиромашних људи начини „менаџере“, гласноговорнике који ће раширити хришћанство.

Видимо да су тврдоглави, да имају тврдо срце, да споро схватају најјасније учитељеве параболе, да нису кадри да схвате, ни после Исусове смрти ко је био Исус, нити какво је то Царство што га је он објавио, да често

немају вере, љубави, братства, да теже за наградама, да завиде један другоме, да нестрпљиво чекају дан победе како би наплатили све што су „одрадили“. Они не трпе оне који нису уз њих, осветољубиви су према онима који их не цене; колебљиви су, испуњени сумњом, себични, лакоми, кукавице.

Један га се одриче три пута, други чека да му своју љубав посведочи када он буде у гробу, трећи не верује у његову мисију зато што је из Назарета, четврти неће да верује у његово васкрсење, пети га најзад, продаје је га његовим непријатељима и показује га, последњим пољупцем, онима који су дошли да га ухвате, неколицина, исувише високих верника, „повукла се и нису више ишли са њим“.

Верују, скоро увек, као и прост народ, да је Исус материјални Месија, политичар, ратник, који је дошао да поврати Давидов престо. И онда када хоће да се узнесе на небо, питају га: „Господе, је ли то дошло време да успоставиш Царство Израилево?“ На крају закључише разочарано, разговарајући без Исусовог присуства: „А ми се надасмо да је он онај који ће избавити Израил, али...“

Сада се намеће једно чудно питање; ако су они сви постали Свечи који се славе на целој земљиној кугли, а они су сви сматрали да је Исус само Бог Израела, зашто их онда славе у Риму, Франкфурту, Паризу, итд. На то питање мораће наука а не религија да да кад - тад прави одговор. Чији је заправо Исус? Бог свих нас или само Јеврејски. Ко се брине о највећим светињама данас. О Витлејему, месту Исусовог рођења, не брине се нико, једино су то Палестинци комерцијализовали и то наводно одржавају, како тако. Где су ту хришћани из целе Европе. Ко се стара о Назарету, граду у коме је Исус живео највећи део живота. Назарет је чисто муслимански град, такође су Муслимани исто као и Палестинци то комерцијализовали. Нигде ту

нема ни Јевреја, ни Хришћана. Заправо о највећим хришћанским светињама уопште се не старају Хришћани. Наука а не религија, још није дала прави одговор зашто су нацисти хтели да истребе Јевреје. Знамо ко је њихов био интерес, знамо и последице али незнамо још увек прави мотив.

Знамо да у Европи није било сиромашних Јевреја, а знамо да је Исус рекао оне чувене речи против богаташа: „Лакше је камили проћи кроз иглене уши него богатоме ући у царство Божје“ Та осуда богатства учинила се Петру преоштром. Тада му Петар рече: „Ето ми смо оставили све и за тобом идемо; шта ћемо дакле добити ми“? Налик је скоро на зајмодавца који пита колика ће камата бити која ће му бити исплаћена, а знамо добро да су највећи банкарри, највећи зеленаши били управо Јевреји. Ако знамо да иза највећег светског капитала стоји Ватикан, да ли се случајно највећа богомоља Католичанства у Ватикану зове црква Светог Петра. Да ли су ово све случајности које сам навео просудите сами.

Када смо већ код Петра да видимо ко је заправо Петар, симбол католичке вере. Исус рече; „Између ученика који тешко схватају, Петар је најтупљи. Свој надимак Кифа, Петрос, стена, камен није Петар добио због своје чврстине у вери већ због своје тупоглавости. Христос га је често корио што је маловеран и на послетку његово одрицање од Христа је прави и болан доказ за то.

Када је Исус, последње вечери, изјавио да ће морати страдати и умрети, Петар скочи: „Господе, с тобом готов сам да пођем и у тамницу и у смрт. Да бих знао да ћу с тобом и умрети, нећу те се одрећи.“ А Исус рече: „Петре, кажем ти; ноћас неће запевати петао док се три пута не одрекнеш да ме познајеш“. Тако је и било. Док су свештеници испитивали и ружили Исуса, он се одиста три пута одрече да је један од оних који су ишли са Исусом.

Када је Петар видео Исуса да иде по води, паде му на памет да и он то учини исто. Да није било Исуса замало би се удавио. То је био још један доказ његове тупоглавости. Тај добричина рибар, Петар сматрао је да познаје море и да ће моћи да учини исто што и Исус, а није знао да је за то потребна много већа душа, кудикамо јача вера него што је била његова.

Петар је волео Исуса, али његова љубав је била овоземаљска. Тек после Васкрсења он је сав уз свога Учитеља, и када му се Исус јави на обали Галилејског језера и упита га волиш ли ме, он потврди три пута. Три пута оне ноћи пред смрт Петар га се одрекао. Сада после победе над смрћу, Петар у три маха потврђује своју љубав. И тој љубави која ће ускоро бити озарена светлошћу савршене мудрости, остаће веран све до дана када ће умрети у Риму, на крсту као што је био и Христов.

Најновија истраживања показују улогу Петра и његов сам чин одрицања, сасвим другојачије. Многи су Петра осудили и називали га „Petar in Galicantu“—Одричући Петар—али неправедно. Петар се, што оно који га осуђују не знају, водио Исусовим жељама. Петар је испуњавао Исусово пророчанство и да је Исус рекао Петру „ти ћеш ме се одрећи“, а да је Петар рекао „не нећу“

То је истина. Исус је наложио Петру да га се одрекне. То није било пророчанство већ наређење. Знао је да ће му Петар ако се најгоре догоди, бити најпотребнији, па је желео да он буде безбедан. Помоћу Петрове одлучности, његово учење ће наставити да се шири светом како је Исус увек и желео. Рекао му је „одрећићеш ме се“, али је растрзани Петар одговорио „не, не могу“.

Исус му је рекао „мораш ме се одрећи да би био безбедан и да би се проповедање Божјег царства наставило даље после моје смрти“.

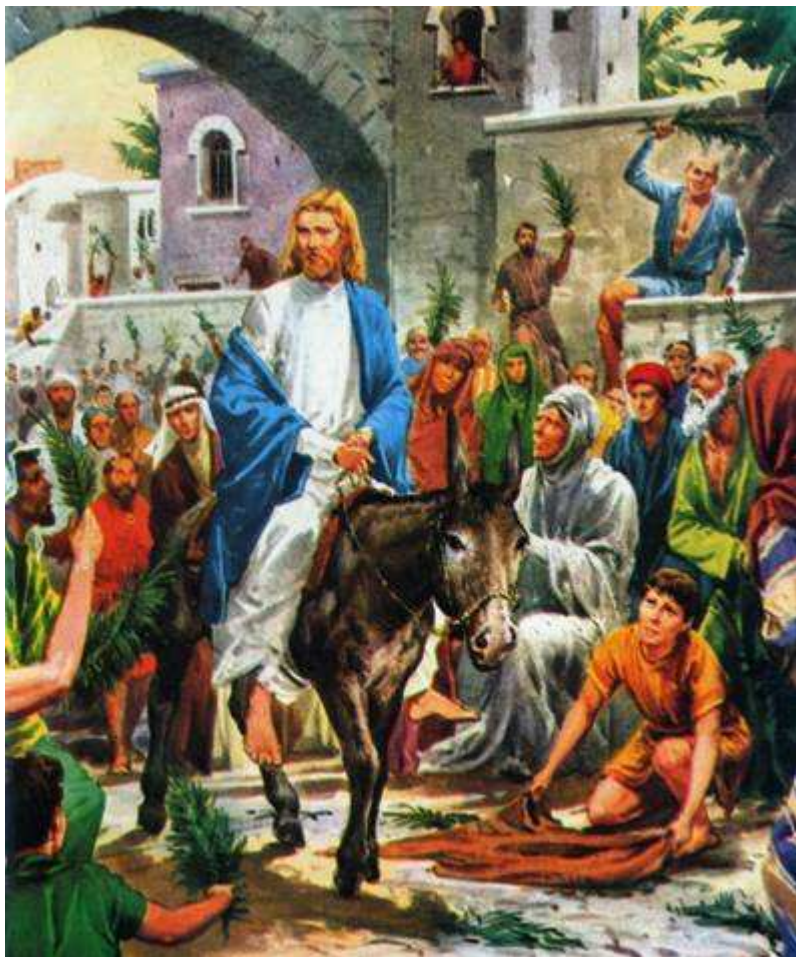
Ово је истина о Петровом „одрицању“. Не можемо да говоримо о одрицању ако је следио наредбе свог учитеља.

Када смо осветлили лик и дело Петрово, да видимо какви су били рецимо Јаков и Јован.

Два брата рибара, Јаков и Јован, који су на капернаумској обали Галилејског језера оставили лађу и мреже те пошли за Исусом заједно са Петром били су нека врста Учитељу драгог тријумвирата. Само су њих тројица увек и свуда са Исусом. Њима двојици Исус је дао ироничан надимак Синови грома, можда алузија на њихов плахи, необуздани карактер. Тај необуздани карактер су показали када су тражили од Исуса да громови с неба спале једно село где их нису дочекали лепо, већ су их непријатељски најурили. Узалуд су слушали Проповед на Гори када ништа нису разумели: „Чините добро онима који вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне,“ узалуд су примили заповест како да се понашају у народу. Своју следећу глупост учинили су када су Исусу предложили да када буде у својој слави, један седне са његове леве стране а други са десне. Исус љут рече: „Ко год хоће да буде већи међу вама, нека вам служи и ко год хоће да буде први међу вама, нека буде слуга свима, јер ни Син Човјечји није дошао да му служе него да служи“. Само некорисна ништавна створења, паразити траже да их служе они који су нижи од њих_ако, уопште има кога да је од њих нижи. А онај ко је виши, и управо зато што је виши, служи увек мале. Геније није прави геније ако се не излива и не доноси користи другоме.

Јована налазимо касније међу онима који су Исусу најближи. На последњој вечери држи он своју главу на Учитељевим грудима, и са крста Разапети Исус му поверава своју Матер, да јој буде син. Он је тај који је извео Марију и одвео у Турску у место Ефес где је Марија

живела и умрла. Недалеко од њене куће живео је Јован који је такође ту умро и сахрањен.

Улазак у Јерусалим

ИСУС И НОВАЦ

Исусов однос према сиромашнима и богатима најбоље се осликава кроз његов однос према новцу. Он спомиње новац, он га гледа, али никада га није додиривао. Он се гнушао новца, био му је одвратан. Када су му тражили порез за храм, он се не хвата новца својих ученика и пријатеља, него наређује Петру да баци удицу: у устима прве рибе биће два пута онолико новца колико му је тражено. У том чуду је једна узвишена иронија. Ја немам новца, али новац је нешто безначајно, нешто што је за презирање, нешто што ће вода и земља избацити на једну моју реч. Море је препуно новца. Мени не треба новац, моја баштина коју поклањам свима, није новац, већ Реч. Новац је потребан да би се материја одржала у животу, а души није потребан ни новац, ни новчаник, ни цепови. Оно што је основно, што је нама потребно, ваздух, вода, сунце, хлеба, комадић хаљине, све је то бесплатно, све нам то Бог даје бесплатно, за то не треба никакав новац. Погледајте само један новчић, сви су исти, на свима се налазе различите главе, разних моћника, али главе су без трупа, одсечене при крају врата, језовита слика вечног и драговољног прихваћеног оскрнављеног тела.

Овај његов однос према новцу, остао је само његов начин размишљања. Да није дирнуо у осињак, Исус би вероватно доживео природну смрт и дубоку старост.

Исус се попео и ушао у Храм где су били сви његови непријатељи. Не беше то Храм, где се верници моле Богу, нити је ту био олтар на коме су се приносиле жртве Богу. То је уствари била права тврђава, са својим стражарницама, са становима за чуваре, магацинима за жртве, тезгама за трговце, тремовима за састанке, одајама за провођење, та грађевина беше све друго само не Храм за молитве Богу. Била је све, тврђава за случај непријатељског напада, депозитна банка, сајмиште приликом празника, базар који ради преко целе године, берза, форум за политичке препирке.

То је у ствари била природна зборница свих непријатеља његове истине. Исус улази у Храм да уништи Храм. Његов главни противник је Демон Среброљубивости. Да би срушио Храм он приступа рушењу тржишта.

Божански сиромашак, кога прати гомила сиромашних, јуриша на робове новца. Направио је бич од конопца и њиме крчи пут кроз запрепашћену гомилу. Мењачке тезге падају под првим ударцима бича и сиротиње која га прати, новци се котрљају по земљи уз ужас и гнев оних чији је. Исус је бичем на врата истерао све те мењаче новца вичући из свег гласа: „Божји дом је дом молитве, а ви од њега начинисте пећину разбојничку!“

Овим својим чином Исус није само тежио да, потпуно оправдано, очисти једно светилиште, него и да јавно изрази своје гнушање према Среброљупцима. Трговина, тај модерни Бог за њега је један облик лоповлука. Тржиште је, дакле, пећина од претерано услужних и углађених разбојника, законом заштићених пљачкаша. Између свих законом одобрених крађа, које су обухваћене

под именом трговине, ниједна није толико за презирање као трговање новцем.

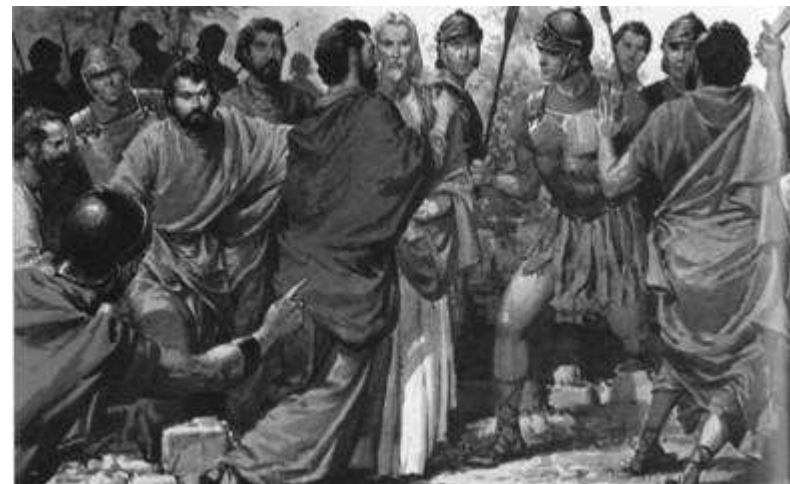
Када нам неко да овцу за новац, дао нам је нешто што није мрски симбол богатства, од овце добићемо јагње, вуну, нахранићемо се са њом, али размена новца новцем, кованог метала, кованим металом, нешто је неприродно, бесмислено и демонско. Све оно што је у вези са банкама, с мењачким пословима, са каматом, па тек са каматом на камату срамно је и прљаво и увек је уливало ужас чистим душама. Сељак који сеје жито, учитељ који учи децу, кројач који кроји одело, сви они имају право на неку зараду као надокнаду за свој уложени труд, јер својим радом даће нешто од чега ће сви имати користи, али да једна гомила новца донесе другу гомилу новца а да се не уложи рад и труд, скандал је који се здравим разумом не може ни замислити.

Онај ко тргује новцем, ко сабира злато, прави је роб Демонових мађија, а Демон да би им био захвалан, даје управо њима, банкарима и финасијерима, управу над земљом. Они и дан данас заповедају народима, изазивају ратове, море свет глађу, отимају за себе пакленим системом исисавања од сиромашка, претварају га у злато са кога капље зној и крв.

Христос је почистио Храм, али тим насилничким чином, он је против себе изазвао цео „пословни“ свет јерусалимски. Они што су из Храма изгнани тражиће од својих заштитника да казне Исуса, јер је пореметио трговање на светоме брегу. Људи од новца лако ће постићи да им се одазову људи од Закона, јер је Исус оштетио и њихове интересе. Ти обични трговци и мењачи новца могли су да се несметано баве трговином у Храму, на светом брду јер су дебело плаћали свештеницима за то што су им омогућили. Уствари највише користи од скрна-

вљења Храма имали су свештеници. Чудне ли ироније судбине.

Исус је дирнуо у осињак, дирнуо у живац двадесет хиљада свештеника јерусалимских јер је наудио њиховом угледу и добро оштетио њихову кесу. То је био само Исусов почетак, ако би победио то би био њихов крај. Они то нису смели да дозволе зато је Исус морао бити убијен. Све остало што знамо је само добар сценарио у коме су сви одиграли своје улоге. Трговци и свештеници договорили су се исте вечери, да купе једног издајника и један велики крст. „Пословни“ свет даће мало потребног новца, клер ће наћи верског изговора, туђинска државна управа, којој је у рачуну да лепо живи и са „пословним“ светом и са клером, позајмиће им своје војнике. Исус када је изашао из Храма, упутио се, кроз Маслинову Гору, у правцу Витаније. Крај већ знамо, Исус је разапет.

Јудина издаја

ЈУДА

...ни данас после толико година, писање о Јуди Искариотском не пада ми ни мало лакше него у мрачним временима. Не зато што га осуђујем, већ због тога што знам да на њему нема никакве кривице.“

Надам се да ћу написати праведну причу о Јуди. Био је непоколебљиво принципијелан, није нас издао због шаке сребрењака – Јуда је уистину био највернији од дванесторице.

Многи би желели да о њему пишем, да га осудим због издаје, обележим као издајника и човека слепог за истину. Али ја не могу да напишем ништа слично, јер би те лажи постале очигледне и пре него што би перо додирнуло страницу. Бог ми је показао колико ће неистина бити написано о нашем добу. Нећу додати ни једну тој множини.

Зар моја мисија није да о томе напишем истину?

Четворица Јеванђелиста исувише нам мало говоре о Јуди и о разлозима који су га покренули да прода свога Цара. Тридесет сребрника су одвећ мала сума, нарочито за човека који је тежио да се обогати.

При свему томе, морамо помислити да среброљубив човек не би могао толико дуго остати у онако сиромашном друштву. Да је Јуда хтео да живи од крађе, он би пронашао неко место где би могао да краде а не да буде толико дуго уз Исуса. Пошто је он био њихов благајник, он је држао кесу у коју су сви стављали новце, било му је много лако да једноставно побегне са тим парама него да нуди за неке ситне паре Исуса на продају. Ако се већ знало за пророчанство по коме ће Исус бити издат и да се морало догодити, да није можда Јуда свесно преузео на себе ту болну улогу да он буде баш тај по пророчанству, јер неко је морао имати ту улогу јер се у то време веровало у пророчанство, зар није у пророчаству речено да ће Исус доћи и дошао је.

Јуда је волео много свој народ, више од других, очекивао је његово ослобођење, придружио се Исусу зато што је мислио да је он Месија, како га је у то време замишљао прост свет. Цар који ће победити непријатеља и

повратити Израилјево царство. Када је Јуда схватио из Исусових речи да је то сасвим другојачији Месија од онога кога је он очекивао и да он уопште не жели да буде земаљски цар нити да поврати изгубљено Израељиво царство да би искалио свој гнев и разочарење Јуда је Исуса предао својим непријатељима за тако малу, симболичну новчану надокнаду. Није схватио ко је био Исус.

Он је могао једноставно да напусти Исуса и да се придружи својим истомишљеницима а не да га прода. Ово је само једна претпоставка која нема ослонца ни у канонским ни у апокрифним текстовима.

Из горе наведеног видимо да је он изгубио веру у Исуса и да га је зато продао, али можемо сада и обрнуто да размишљамо. Можда је Јуда исувише веровао у Исуса. Био је толико убеђен да је Исус одиста Христос, да је он њега предајући га суду, тиме хтео нагнати да напослетку открије своје Месијанство. Није могао да верује да ће Исус бити погубљен. Под претпоставком да ће Исус умрети, он је можда веровао да ће Исус одмах васкрснути и сести с десне стране поред свог Оца, Бога, као Цар Израела и целог света. Предајући Исуса својим и његовим непријатељима он је можда хтео да Исусу пружи прилику да им докаже да је прави син Божји. Можда Јуда није извршио издају због користољубља, освете или кукавичлука, него из глупости. Јер претпостављамо да су сва Дванаесторица најобични људи које је Исус изабрао, били мало тупоглави и приглупи.

Код тупоглавих људи обично се јавља мржња према онима који су супериорнији од њих. Можда га је Јуда дубоко у себи мрзео, па га је издао због мржње.

Чињеница да је он био не само изненађен, већ и очајан због Исусовог убиства за које је стварно био крив, покушава да врати добијене новце свештеницима, али га они не примају. Он те добијене новце баца у Храм, тако да

тим својим чином подрива озбиљно тезу да је то урадио само због новца.

Ако покушамо да осветлимо Јудину тајну, за коју су знали само он и Исус, мотиви те издаје постају све тајанственији. Ако је Исус знао да ће бити издат и то јасно рекао на задњој вечери, зашто он сам то није спречио, јер је имао довољно времена да напусти Јерусалим и оде у пустињу, или да уради било шта друго, само да не буде погубљен. Он то није урадио, зашто? Та реч зашто, може да се поставља кад је Јуда у питању у бесконачност.

Исус је изабрао Јуду да буде један од Дванаесторице и носилац, као и они, Радосног Гласа. Да ли би он био изабран, да ли би га трпео у својој близини, за својим столом, толико времена, да га је сматрао зликовцем. Да ли би му поверио оно што му је било најсветије, проповедање Небеског Царства.

Све до последњег дана, све до последње вечери, Исус не поступа са Јудом другачије него са осталима. И Јуди као и Једанаесторици он даје своје тело у облику хлеба, своју крв у облику вина. Јудине ноге, оне ноге што су га после однеле у Кајафину кућу, перу оне руке које ће сутрадан, уз Јудино саучешће, бити приковане гвозденим клиновима. И када Јуда стигне, уз светлуцање мачева и румену светлост буктиња, у мрачну Маслинову гору и љуби га у лице обливано крвавим знојем, Исус га ни тада не одбија, него му каже: „Пријатељу, шта ћеш ти овде“. За њега је Јуда пријатељ, како га је назвао први пут тако га назива и последњи пут.

За њега Јуда није неки мрачан човек. Ипак Исус је за вечером изрекао оне чувене речи: „Тешко ономе ко изда Сина Човјечега! Боље би му било да се никада није ни родио.“ Али сада кад је издајник већ пред њим, кад је издаја већ извршена, Исус који проповеда љубав и према

непријатељима, на најбољи начин то и посведочује, изговара ону божанску реч: „Пријатељу шта ћеш ти овде?“

И сведочење Изданога увећава нашу забуну уместо да подигне вео са загонетне тајне. Исус зна да је Јуда лопов и поверава му кесу са новцем, зна да је Јуда покварен човек и поверава му благо истине које је кудикамо дргоценије него сав новац на свету. Зна да ће га Јуда издати и суочава се са својим божанством, дајући му своје тело и своју крв. Види где Јуда доводи оне који ће га ухватити, а ипак га назива оним светим именом, Пријатељ!.

Исус је знао да је Јудина срамна трговина потребна, као што ће бити потребна Пилатова слабост, Кајафин гнев, плување војника, греде за крст. Зна да Јуда мора чинити, оно што чини, али га не проклиње, као што не проклиње ни народ који тражи његову смрт.

Што је најстрашније Исус није само издат него и продат, издат за новац, продат за ниску цену, дат у замену за трошни новац. Био је предмет размене, плаћена и испоручена роба. Јуда, као човек са кесом, појављује се не само као потказивач, не само као саучесник у убиству, него и као трговац, као продавац крви, у касапљењу и черечењу жртава, биле су прве, па и последње, муштерије Јудине. Продаја Исуса Христа био је први трговачки посао новог трговца, мршав посао, додуше, али углавном истински трговачки посао, усмена погодба, али погодба коју су поштено испуниле обе уговорне стране.

Да ли је морало до тога да дође? Када је Мојсије примио Закон, наредио је те је заклано неколико телади и половину крви оставио у корита а другу половину излио на олтар. Тада Мојсије узе ту крв, њоме попрска народ и рече: „Ово је крв завета што га је Господ поставио са вама, на основу свих ових речи“

Али после столетног искуства Бог је преко својих Пророка објавио да је Стари Завет збрисан и да је потребан други, нови. Животињска крв, изливена на тупе главе и хулитељска лица, изгубила је своју моћ. Друга једна крв, узвишенија и драгоценија, била је потребна за Нови завет за последњи завет вечног Оца са вероломним потомцима.

АХАСВЕР

Када је Исус изнемогао војник га је одвео до једне радње у којој је радио један постолар који је одрастао са Маријом Магдаленом и она је спавала са многима али са њим није никада хтела. Он је био тај коме се она обратила да јој омогући да види Пилата што јој је он и омогућио и ако је схватио да се она залаже за Исуса из Назарета и помислио је да је то његова љубавница. Када је видео војника са Исусом и када је војник затражио од њега воде за изнемоглог Исуса и да се мало одмори код њега, он је узвратио видевши Исуса и мало даље Марију која је јецала. Ахасвер, тако се звао тај постолар, са пренаглашеном мржњом, да не би подлегао сажалењу, окреће се Галилејцу који га гледа без речи, и довикује му:

-Ходај! Море ходај, бре!

Човек са крстом окреће се ка њему и готово нечујним гласом каже:

- Ја ходам зато што морам умрети. Ти ћеш ходати до мог повратка.

Од тада се мења живот вратара Понтија Пилата, и историја света, посебно историја јеврејског народа. Ахасвера је вероватно тада заокупљивало једно питање: „Зашто ја? Зашто је на - Јуду, Понтија Пилата и њега - пао сав терет греха? У свим језицима света, у приповеткама свих земаља, у предањима и пословицама, сва тројица су имала своје место. И у најзабаченијим деловима земљине кугле, свако дете чуло је бар једном у животу како је Понтије Пилат прао руке, знало је причу о Јудином пољубцу и о њему, Ахасверу. Други људи, попут Вараве, починили су много страшније злочине, многа чудовишна злодела. Други су лагали, крали, пљачкали, касапили, мучили, али нису постали симбол издаје, кривице, као они, као он. Јуда је био издајник. Понтије Пилат је био неправедан. Он је био кривац. Нико никада није носио толику кривицу. У историји света постоје само два вечита кривца. Први је Адам. Други је он.

Када је решио да не послуша Творца, када је открио неизмерну снагу зла, Адам је покренуо нешто веће од Велике пустоловине, покренуо је историју. Када је ускратио помоћ Галилејцу који је говорио да је Син Божји, Ахасвер је себе осудио на то да прође кроз читаву историју. Он је био други Адам. Први је свету завештао првобитни грех. Други је на плећима носио огроман терет вечитог греха. Није се више ничему надао, осим смрти. Међутим није схватио да смрт неће доћи. Десио се запрепашћујући обрт, жарка жеља небројаних људи постала је његова казна, бесмртност. Одбацио је поредак ствари. За њега поредак ствари неће важити. Био је нови Адам. Биће супротност Фаусту, који није хтео да умре. Он ће хтети да умре, а неће моћи.

Говорио је све језике. У цепу ће имати увек довољно новца да преживи. Болест, оружје, метак, отров, гром и ватра, људска суровост и правда, случај и судбина, мораће да га поштеде. Године, то јест време, неће му моћи ништа. Пустио је Галилејца да хода ка смрти. Он ће до века ходати по свету. Али то није знао. Таква је судбина јеврејског народа.

Да су се тога дана скоро сви Јевреји подсмевали Исусу, његовој несрећи и његовим мукама, то је цела истина, али је такође цела истина да још и дан данас Неко лута по целој земљи, чекајући да се врати онај кога су издали и наружили. Тај Неко је јеврејски народ, који је неколико година после Исусовог разапињања морао да се растури на све стране, као стадо гоњено ватром, по свим познатим земљама, који се још непрестано сели и потуца и који је свуда туђин и нерадо гледан, без сталног настанка, без државе коју би могао назвати својом, као птица из гнезда изгнан из своје старе отаџбине, која је толико крви стала њихове очеве. Том Некоме (јеврејском народу) који је узео живот Христу, погубљени је дао материјалну, телесну, видљиву бесмртност и личност деце на коју мора, по изричитој жељи њихових отаца, пасти крв Христова. Јер тај живи сведок Страдања, који куд год иде уза се носи свитке Пророка које није слушао и Закон који је преступио, мора остати као сведок обећања што су претходила првом доласку, и мора чекати на други долазак да се обрати као Сину којег је родила девојка његове крви.

Вечни Јуда је уистину Јуда, Јеврејин, одељен од осталих народа, али никако он није једна једина личност, него читав један народ. Његов дуги, бескрајни живот одиста је живот тог племена које су сви народи, вековима и вековима, десетковали и истребљивали, коме је кућа спаљена и отета, при свему том, живи још непрестано, са

својим језиком и својим законима, и најзад, које је неким чудом у историји, надживело сва савремена му племена.

Али сиромашни Јевреји, што се сваке године из словенских гета крећу на пут, да с оне стране мора потраже бољи и сигурнији хлеб, да и даље не страдају од изненадних покоља, права су, жива слика Богоотпадника, који још није сачекао повратак свога Бога. Једно веома тајанствено пророчанство тврди да се Христос на земљу неће враћати докле год његов народ не буде хришћански народ. А Јуда ће и даље, претрпан многим торбама, да преваљује путеве света и пребира новац што се наплодио

Манастир Свете Катарине

из оних тридесет сребреника. Када буде сва своја добра поделио сиромасима и пође за оним божанским Сиромасом, према коме, пре деветност векова, није био

толико милостив да му удели неколико часова одмора, тек тада ће престати да лута.

А тај божански Сиромас је био толико милостив према људима да је чак био и милостив према својим убицама. Познате су оне његове речи са крста које нећемо заборавити никада:

„Оче, опрости им јер не знају шта чине!“

Откако људи постоје и Богу се моле није било божанскије молитве него што је ова. Људи који не праштају ни невиност невинима, нису могли никада, пре тог дана, замислити да би се могао наћи неко ко би могао молити Бога да опрости онима који га убијају.

Јер не знају шта чине. Незнање људи је толико неизмерно, да ретко ко и зна шта ради. Поквареност са којом се човек рађа, угледање на друге, навика, страсти, дају побуде нашим делима. Савест дође увек последња, када не остане ништа.

Исус је учио људе ономе шта треба да знају, али колико је њих то научило? Чак и његови ученици, обузети страхом за своје животе и они су побегли, доказавши тиме да не знају шта раде. Фарисеји који су страховали за своју моћ, богаташи који су страховали за свој новац, свештеници који су страховали за своју власт над људима, Пилат који је страховао да не изгуби свој положај, а још мање Јудејци које су буниле њихове вође, нити официри који су морали да слушају своје официре. Нико од њих није знао ко је Христос, зашто је дошао и због чега се разапиње. Тек много касније неки ће сазнати истину, али само неки.

МАРИЈА МАГДАЛЕНА И МЕРОВИНЗИ

Колико је Црква спремна да иде далеко само да би сачувала своју власт најбоље показује пример Марије Магдалене. Марија Магдалена је представљала мушкој Цркви потенцијалну катастрофу. Не само да је Исус поверио задатак оснивања Цркве жени, него је она угрожавала представу Христове божанске природе. Црква ју је, како би се заштитила, прогласила за блудницу и уништила доказе о браку и на тај начин уништила све тврдње да је Христос имао живе наследнике и био смртни пророк.

Заборавља се једна чињеница да је Марија Магдалена припремала тело Исуса Христа за сахрану. По јеврејској традицији помазање тела је посао који искључиво обавља супруга. Само је супруга смела да припреми мужа за сахрану. Сем ако би умро нежењен, у ком случају част би припала мајци.

Црква је имала снажну мотивацију да изведе такво заташкавање. Никако не би могла да опстане када би јавност сазнала за Христово потомство. Исусово дете би потамнело Христову божанску природу а тиме и хришћанску цркву, која се прогласила за јединог посредника до краљевства небеског.

Марија Магдалена је била трудна за време Христовог распећа. Ради сигурности Христовог neroђеног детета, није имала другог избора сем да побегне из Свете земље уз помоћ Исусовог ујака, Јосифа из Ариматеје.

Магдалена је тајно отпутовала у Француску, тада познату као Галија. Пронашла је скровиште у оквиру јеврејске заједнице. Ту је родила своју ћерку, назвавши је Саром. Магдалена је припадала лози јеврејских краљева - Давида и Самсона. Пронађени су Магдаленини дневници, у којима је водила своје личне белешке о вези са Христом, четири ковчега докумената које су витезови темплари открили испод Соломоновог храма. Та документа су витезове учинила тако моћним.

У суштини потрага за Светим гралом је увек била потрага за Магдаленом, за њеним гробом, краљицом о коју су се огрешили.

Уколико се Исусова лоза буде развијала и гранала, изаћи ће на видело веза између Исуса и Магдалене и довешће у опасност основну католичку доктрину, ону о божанском Месији који није општио са женама, нити улазио у брачне заједнице.

Да би физички опстали јер их је прогонила католичка Црква, Христова лоза се помешала са француском краљевском лозом и на тај начин су створили заједничку лозу Меровинга. Меровинзи су основали Париз. Ватикан их је убијао једног по једног. Крајем седмог века са Дагобертоновим убиством (прободен у око док је спавао) лоза се скоро угасила. Дагобертов син Сигистберт, успео је да се спасе и продужи лозу којој је припадао Годфроа Бијумски, оснивач Сионског Приората. Он је наредио Темпларима да поврате списе Сангреала испод Соломоновог храма.

Потрага за Светим гралом траје вековима. Веровало се да је то предмет, бокал у који је ухваћена Исусова крв. Леонардо да Винчи је на својој чувеној слици, Тајна вечера врло лепо и врло јасно показао шта је Свети грал. То је жена. То је Марија Магдалена коју је Исус волео и која се на слици налази са његове десне стране. Сматрало се вековима да Тајна вечера представља тринаест мушкараца,

јер нико није озбиљно анализирао тај лик. Леонардо га је толико вешто сакрио да могу само да га открију они који посумњају и који га озбиљно проуче. Наше предубеђење је толико јако да побеђује наше очи. Мозак то понекад ради када су симболи јаки. У психологији тај се феномен зове скот.

Када смо већ код Леонарда да Винчија, најновија истраживања показују да је Леонардо веровао да је Јован Крститељ једини прави Месија и да је Исус приграбио његов положај манипулишући женама.

Жена са Исусове десне стране била је млада и изгледала је побожно. Имала је стидљиво лице, прекрасну црвену косу и руке мирно прекрштене. То је Марија Магдалена. Рана Црква је морала да убеди свет да је смртни пророк Исус заправо божанско биће. Стога је свако Јеванђеље које је описивало земаљске аспекте Исусовог живота изостављено из Библије. Примећује се да су Исус и Магдалена обучени као одраз оног другог у огледалу. Њихова одећа је била обрнутих боја. Исус је носио црвену хаљину и плави огртач. Магдалена плаву хаљину и црвени огртач. Ако пажљивије посматрате слику уочићете да су Исус и Магдалена спојени у куку и да се нагињу на супротне стране као да обележавају јасно оивичен празан простор између њих. У средишту слике се сада види облик који симболизује материцу жене. Ако сада посматрате Исуса и Магдалену као елементе композиције, а не као људе, приметите како се испољава један облик који чини слово М. Зар то није порука да је Магдалена трудна.

Сада позовимо мало историју у помоћ. Исус је био Јеврејин. Друштвена правила тог времена буквално су забрањивала Јеврејима да остану неожењени. Према јеврејским правилима целибат је био осуђиван, а обавеза сваког јеврејског оца била је да нађе жену за свог сина. Да Исус

није био ожењен, барем једно библијско Јеванђеље би то поменуло и пружио неко објашњење.

Није на одмет да се потсетимо шта пише у Делима апостолским. Лука наводи услове за стицање апостолског звања: кандидат мора бити уз Исуса док је овај био жив и док је проповедао, морао је бити сведок распећа и ускрснућа. Ако ћемо право, само једна особа одговара свим набројаним захтев то је Марија Магдалена. Мушки апостоли нису присуствовали распећу, што је заиста неприлично. Марија Магдалена је прва особа којој се Исус приказао након ускрснућа.

За Исуса су везане многе мистерије. Да ли католичка Црква то свесно крије или једноставно нема доказа? Почев од самог његовог имена! Не зна се које је име добио приликом рођења. Могуће је да је током живота био познат као Јехошуа. То на хебрејском значи ослободилац. Данас се оно преводи као Јешуа. То је значење само за име Исус. Христос је грчки превод јеврејске речи Месија (доносилац спасења, путем искушења греха). Реч Месија се појављује само два пута у Старом завету. Ја га у Новом завету нисам пронашао, једноставно га нема. У Старом завету нисам нигде наишао на пророчанство о доласку спаситеља света. Јевреји су ишчекивали појаву вође који би био земаљски краљ, сличан Давиду. Јевреји нису очекивали бога и спасиоца света, они су очекивали политичког вођу.

Мени лично, чини се да Стари завет не иде Цркви у прилог, пошто не постоји оригинал Старог завета, већ само преписи. Поставља се питање веродостојности тог преписивања и питање где су оригинали, одакле се вршило то преписивање? Да нису можда у Ватиканској библиотеци добро сакривени?

Још један проблем за хришћанство представља веровање да је Исус плод чудесног сједињења Јехове и Марије.

У древна времена на Истоку је постојала потреба да родитељи оних који ће бити људи - богови морају бити бог и жена. Као оправдање за ову тврдњу хришћани су узели назив који је Исус користио за себе „Син божји“. То је био стари назив за свакога ко је претендовао на престо. Сви су краљеви још од времена пре фараона, право на земаљску владавину заснивали на божанском пореклу.

Много пре појаве Исуса, древне личности су сматране боговима а рођене су од девица, да се само подсетимо: Гаутома Буда, рођен од девице Маје око 600 година пре нове ере, Дионис грчки бог рођен у штали, претвара воду у вино, затим, Кришна хиндуско божанство, Зороастер, Митра и многи други.

Целокупни ауторитет Римокатоличке цркве почива на Исусовом васкрсењу, коме осим дванаест изабраних апостола није присуствовао нико други. То је Цркви дало ауторитет који је опстао и до данашњих дана. Недвослени ауторитет са Исуса се пренео на апостоле а са апостола на свештенство и бискупе. Чак и данас папин ауторитет потиче од Петра, првог апостола, обзиром да је био први сведок васкрсења. Да још једном нагласимо да је било у интересу владоца ране Цркве да се васкрсење прихвати као буквална истина јер је то створило ауторитет. Римску цркву су основали апостоли.

ХРИШЋАНСТВО

ПОЧЕЦИ ХРИШЋАНСТВА

Није увек лако видети оно што је очигледно. Дани класичних филозофа, чији је посао био да уклопе комадиће из разних области истраживања у веће теоријске слике, прошли су. На филозофску грану под називом „метафизика“ чији је задатак првобитно био да систематски организује сво знање у свеобухватне обрасце мишљења, данас се не гледа благонаклоно. Постмодерна размишљања такве су напоре прогласила бесмисленим.

Међутим, ова књига је извршила систематизацију свих доказа које имамо у вези са Јаковом и раном црквом, а резултат тога је поглед на човека и на цркву који се радикално сукобљава са прихваћеним мудростима и учењима. Теорије у овој књизи које су представљене нису нове. Све су већ изношене до сад, али су срамежљиво игнорисане или непоштено дискредитоване. Да би смо исправили ствари, овде смо прегледати сав постојећи материјал и бацили смо акценат на почетак стварања хришћанске цркве. Први бискуп прве јерусалимске цркве био је Јаков, Исусов брат. Или „Јаков праведни“ (због његове огромне правдољубивости), или „Јаков Јерусалимски“ (база његових операција).

У суштини Јаков је постао први „папа“, а не Петар, као што тврди католичко предање.

Јаков се није појавио одједном и ниоткуда како се може закључити по списима Новог завета. Он је био цењени фарисејски вођа у Јерусалиму и пре Исусовог распећа, (Фарисеји су ревносни Јевреји који савршено познају

Закон, и писани и усмени). Образују заједнице у којима се строго поштују заповести. То су затворене заједнице које избегавају везе са онима који не познају или не поштују Закон).

Другим речима, ако су први следбеници Исуса, укључујући апостоле и Исусову породицу - били потпуни Јевреји у својој вери и пракси и против Павловог тумачења Јеванђеља, онда шта је тачно „правоверност“, а шта „јерес“? Је ли хришћанство, онакво какво се практикује већ две хиљаде година, заправо засновано на јереси? И дали је „јерес“ јеврејског хришћанства заправо првобитна правоверност?

Ово јесу питања која узнемиравају. У умовима многих хришћана данашњице већ само разматрање тих питања представља јерес. Али тим питањима се стручњаци све више и више баве, и ако желимо да сазнамо истину о Исусу, морамо се и ми позабавити њима јер очигледно црква се ушанчила у своје догматске ровове и не нуди вековима ништа ново.

Настајућа католичка црква убрзо је напустила догме везане за придржавање Закона, али је ускоро развила сопствене догме као замену за старе, од којих је једна била доктрина девичанског рађања. Са успоном те доктрине, а нарочито са успоном веровања у трајно девичанство Маријино, Јаков и остала Исусова браћа и сестре су постали непријатност коју је требало сакрити. Ускоро је сећање на њихов значај, а чак и на њихово физичко постојање, трагично нестало. Зато је поред осталог не само потрага за истином, сврха ове књиге, већ и повратити сећање на Исусову породицу.

Јеврејско - хришћански списи исправно приказују Исусове најраније следбенике као потпуно јеврејске у својим веровањима и против Павловог тумачења Исусовог

учења. Већ сам скренуо пажњу на фарисејски карактер Исусовог учења:

„Немојте да мислите да сам дошао да укинем Закон или Пророке. Нисам дошао да их укинем, него да их испуним“.

„Истину вам кажем док небо и земља не нестану, неће нестати ни једно словце, ни цртица из Закона док се све не догоди. Ко, дакле, прекрши и најмању од тих заповести - и друге учи да тако чине - зваће се најмањи у Царству небеском. А ко их извршава - и учи друге да тако чине - зваће се велики у Царству небеском“.(Мат.5:17-20)

Очигледно значење тих Исусових речи је, да је Исус био заправо већи Јеврејин него што су хришћани током историје сматрали. Заправо ако Исусу припишемо те речи и схватимо их онако како су речене, оне су свакако доказ Исусовог слагања са фарисејима, што растући број савремених истраживача почиње да прихвата. Исуса видимо као потпуно јеврејски орјентисаног, без икаквих намера да оснива нову религију. Исус је желео да само изнутра изврши реформу јудаизма.

Све доказе које сам нашао говоре у прилог чињеници да су Јаков и апостоли задржали своје јеврејске обичаје и веровања, додајући томе своје јединствено уверење да је Исус обећани Месија Израела, и само Израела. Наравно може се одмах рећи да Исуса његови најближи сарадници никад нису ни разумели.

Сада се поставља једно једноставно питање, да нису можда писци Јеванђеља били криви што су преувеличали Павла, као што су јеврејски хришћани криви за преувеличавање Јакова. Да ли је баш тако ако знамо да су Јаков и Петар Исусово учење боље познавали него Павле и нису се слагали са Павловим тумачењем Исусовог учења по питању Закона. Павле је тврдио да Исус никада није ни укинуо Тору (Закон), а чињеница је да Исус никада није ни

био против јудаизма и ту је Павле са мог становишта апсолутно у праву.

Све указује на закључак да вође и чланови такозване „јерусалимске цркве“ нису били хришћани ни у ком смислу који би наликовали на хришћане каснијих дана. Били су Јевреји, који су се придржавали сваке ставке јеврејске вере. На пример, далеко од тога да су крштење видели као нешто што побија јеврејски ритуал обрезивања као услов за улазак у верску заједницу. Наставили су да обрезају своју мушку децу, уводећи их тиме у јеврејску веру. Првих десет „бискупа“ „јерусалимске цркве“ су били обрезани Јевреји. Придржавали су се јеврејских закона по питању исхране, јеврејског Шабата и фестивала, укључујући и Дан искупљења (чиме су показали да нису сматрали Исусову смрт искупљењем за своје грехе), јер по учењу Павла Исусова смрт значи искупљење греха целог човечанства а не само Јевреја.

Овде ништа није речено о оснивању нове религије (заправо је Павле започео оснивање нове религије која се звала хришћанство). Према томе Исус није описан као божански лик, већ као „човек издвојен од стране Бога“ (видети Дела 2:22). Његово васкрсење описано је као Божје чудо (видети Дела 2:23), а не као доказ божанства самог Исуса; Исус није чак ни описан као Божји Син. Све што је речено, заправо се слаже са ставовима јеврејског месијанског покрета, који је заснован искључиво на испуњењу јеврејских светих списа, и који није тражио ни одбацивање ни мењање Торе (Закона).

Према синоптичким Јеванђељима, Исус је ухапшен недуго после свог насилног покушаја прочишћавања Храма. А ако је Исус, заиста, водио порекло од Давида, тај покушај прочишћавања Храма био би његово краљевско право. То је био Храм који је Давид замислио, а који је изградио његов син, Соломон. И храм је био Божја кућа

(према Исусовим речима, „кућа мога Оца“, као што је речено у Луки 2:49 и Јовану 2:16). Исус и Јаков су изгледа имали исти задатак да изврше реформу, или можда чак и да смакну корумпиране вође, које су припадале аристократском водећем слоју садукеја.

Сада се намеће један контрадикторан закључак, да је Исусова мисија за његова живота могла бити фокусирана само на Јевреје, али је касније, постављањем Павла за апостола нејеврејима после васкрсења, Исус и другим народима приближио Јеванђеља. Као што смо видели, било је традиционално уверење да ће спасење нејевреја доћи кроз Израел. Али то је свакако велика заблуда јер се управо овоме због неуморних Павлових напора догодило да „сви пагани“ заиста прихвате јеванђеље Исуса Христа. Док је Јаков извојевао победу над Павлом за живота, Павле, са којим се борио, победио је после смрти, јер су свега неколико година после Павлове смрти Јаков и јеврејско хришћанство нестали из историје, док су Павлове неврејске цркве даље наставиле и покориле Рим, обликујући две хиљаде година касније западне цивилизације. Јаков Праведни је веома неправедно постао заборављени херој хришћанства. Јаков Праведни је заиста био правични мученик, који је „умро“ да би његов брат могао да живи. Павлова мисија била је спасење Исусових учења, попут Исусове добровољне смрти за све.

ПРАВО ХРИШЋАНСТВО

На крају развила се наука да је Исус Христ Син Божји послат на земљу да муком и смрћу на крсту спаси човечанство од греха првих људи и вера у његов други долазак и настанак Царства Божијег на земљи. На овај начин постао је нови драмски мит који је над паганским мистеријама имао надмоћ, јер је био много етичкији, отворен свим људима, сиромашнима и богатима, слабима и јакима. Хришћанство, није било ништа изузетно и непротумачено у историји човечанства, није била натприродна појава. Настало је природно, путем унутрашњег развоја религије, а не чудесном интервенцијом споља. Као да је сам Бог наметнуо то као готово решење. Као и сва друга веровања, оно је извесна етапа у еволуцији општих религиозних концепција и у напорном расту људске свести резултат је развојне линије која се вуче од прадавних сумерских времена до данашњег дана. Треба на крају извести закључак, да суштина хришћанства није Исусова особа, него апстрактна идеја, разрађена у целом свом опсегу током столећа који су претходили нашој ери. Тријумф хришћанства био је резултат еволуције, а не револуције

Ако се држимо слепо, некритички слова Јеванђеља, одузима се Христовом животу и смрти то по чему је он узор људима, лишава га се наине, људског карактера. Његово рођење није више рођење човека; није више за нас пример, јер зачеће од Девице отрже га од његове људске улоге. Његов живот није више живот човека, јер му се приписује моћ чудотворца као у првобитним религијама.

Чак су нам и његову смрт украли, ову величанствену смрт човека који се осећа одговоран за судбине свих и који даје смисао и узвишеност своме животу приносећи га као жртву за цело човечанство али то није више смрт, кад му се наређује да устане, да ускрсне. На овај начин одузима се људима пример једног од највеличанственијих љубитеља слободе и љубави, отрже га се, наиме, из праве историје човечанства, да се од њега не учини човек, него мит сличан другим митовима, особа рођена од Бога.

Доктрина о натприродном пореклу хришћанства, која својим постанком сеже до самих почетака његове историје, према мом дубоком уверењу више не може опстати. Није нам потребно чудо у смислу догађаја који би кршило законе природе, кад су ти закони сами по себи чудо и велика тајна пред којом се стално питам шта то све значи?

Осим тога, ова доктрина је у односу на човека песимистичка, јер је њена претпоставка недостатак вере у стваралачку моћ људског рода. Данас се ипак не може негирати да је хришћанство настало путем природног развоја религиозних веровања, а не спољном и чудесном ингеренцијом. Мотор овог развоја био је и јесте самостални и херојски напор небројаних народа и људских поколења која теже све дубљој самосвести у природи. Зар ова неуморна тежња човека непознатој будућности није веће чудо него наивно схваћено чудо личне божанске ингеренције? Зар хришћанство као плод марљивог рада поколења није и више вредно дивљења него даровано хришћанство? Хришћанство је развој једне од грана јудаизма и хеленизма у религију која је, након што се меша с разним паганским религијама, постала природним путем развоја данашње хришћанство. Сада се гради нова визија о Исусу, не више као јеврејском пророку, него универзалном Месији, Спаситељу свих народа на свету.

ИСУС РЕВОЛУЦИОНАР

Нови завет говори нам да је издахнуо на крсту искупљујући наше грехе; да је ускрснуо трећег дана и да ће се вратити Судњег дана и у рај повести све покајнике, али не и оне који се нису покајали за једини неопростиви грех-немање вере, а што може да се протумачи као „одрицање од Христа“.

Да ли је Исус заиста рекао да ко не верује чини неопростив грех? Исус је на крсту изговорио: „Оче, опрости им јер незнају шта чине“. Исус према Јеванђељу, стално проповеда опроштај. Намеће се сумња да су му касније хришћанске вође лажно приписивале објављивање да у хришћанству ко не верује чини „неопростиви грех“. Уосталом, те хришћанске вође хтеле су да спрече застрањивање свога стада.

Званичне хришћанске цркве, како Католичка, тако и Грчка православна, свакако су злоупотребљавале учење о „неопростивом греху“ оправдавајући масовна убиства, мучење јеретика чији је једини злочин био у томе што се њихова вера разликовала од званичног учења.

Да ли је Исус био револуционар? Он је отворено кудио власт. Богати морају разделити своју имовину сиромашнима ако желе да се спасу, рекао је Исус. Преврнуо је тезге мењача новца испред храма и говорио је да је лакше камили да прође кроз иглене уши него богатоме да уђе у царство божје. Изгледа да Исусова намера није била да укине сиромаштво: сиромаша ће увек бити међу вама. Он је сматрао као и сви људи древних времена да је дужност

роба да добро служи свога господара. Он не напада постојећи економски систем или политичке институције; напротив, осуђује оне усијане главе које би да освоје царство небеско на јуриш. Револуција којој је тежио била је много дубља. Да је могао да ослободи људско срце себичне жеље, суровости и похоте, царство небеско би дошло само, нестале би све институције које храни људска похлепа и насиља неби било, ни због тога неминовног правног законодавства. Била је то најкоренитија револуција свих времена и у поређењу са њом све остале деловале би као пуки државни удар где један сталез замењује претходни и један експлоататор замењује другог. Зато је у духовном смислу Христ био највећи револуционар у историји.

Да ли су Римљани у њему видели револуционара? Да ли је Исус припадао ратоборним Јеврејима који су желели да се ослободе владавине Рима? Тешко, народу је говорио „Подајте цару цареву, а Богу божје“.

Ратоборни Јевреји мачевима су се борили против Римљана којим нису били наклоњени. Исус се није упуштао у то ко влада, а ко су поданици. Он је установио правила понашања појединца.

Мало се хришћана придржавало његових правила понашања. Покушао је, али није успео да промени људску природу. Мали је број живео у складу са Исусовим проповедима. Хришћанске цркве су често злоупотребљавале Исусово учење.

За оне који не верују у божанственост Исуса Христа поставља се питање: Зашто осваја тако велики број људи? Таква питања су сувишна ако верујемо да је заиста био божанство а не само обичан човек.

Да смо се како је Исус препоручио, чврсто држали вере и одрекли сумње, да ли би смо с тим жаром наставили стопама Грка кад је реч о научним истраживањима? Да ли

би било могуће улагати у технолошки напредак који је у већем делу западног света подигао животни стандард сиромашних далеко изнад нивоа од пре 2000 година.

Како је онда хришћанство могло да се укорени? Хришћанство је изникло на јеврејском апокалиптичкоекзотериском објављивању долазећег царства, подстицај су му дали Христова личност и визија, снага вере у његово васкрснуће и обећање вечног живота. Павлово богословље дало је форму учења, развијало се упијајући паганска веровања и обреде, наметнуло се као црква преузимањем организационих образаца и духа Рима.

Исус је живео у доба када је већина људи живота-рила у беди, које су угњетавали световна власт коју нису могли да збаце. Њему равни - маса, а не богаташи - нису се озбиљно надали бољем животу на земљи. Било је то доба када су људи горели од жеље да верују у натприродно само зато што је природно било тако суморно.

У годинама после Исусове смрти народу се понављало да се најзад испунило древно пророчанство о сину божјем који ће сићи на земљу. Апостоли су успешно ширили реч, подсећајући народ како је Исус, син Божји, проповедао опроштај и љубав према непријатељу једнако као и према ближњем. Говорили су да је он умро на крсту да би искупио грехе; да је васкрсо трећег дана. Обећавали су да ће се вратити Судњег дана и повести у Рај све који су се покајали. Вековима су то пророци говорили. Умро је да би тебе спасио. Веруј и имаш наду. Проповедало се да свако може да се нада благодети истог чуда, васкрсења. Васкрснути и отићи на небеса где ће се исправити све овоземаљске неправде. Спасење. Пут је вера. Вера је пак чекање онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо.

Исус, кажу Јеванђеља, био је „један од нас“. Он се кретао међу људима; разговарао са крчмарима, царини-

цима, лаким женама, рибарима. Радио је као столар. Није био охоли пророк. Био је непосредно упознат са животом и патњама људи. Саосећао је и сажалевао. У Исусовој проповеди било је опипљиве благодати. Особа којој ближњи опрости осећа пријатност те љубави. Исто осећа и особа која опрашта.

У поређењу са паганским божанствима, Исус је пружао више наде, више утехе, више надахнућа. Те видове његове проповеди, уз обећање коначног ускрснућа, свештенство, које је установио св. Павле а не Петар, вешто је користило. Захваљујући томе, хришћанство је стекло толико присталица да га је римски император Константин (274-337.н.е.) прогласио државном вером, а хришћанске симболе поставио на штитове својих легионара. Штавише, хришћанство је одржало обећање о коначном вазнесењу на небеса. И најважније од свега: Христ је на крсту рекао: „Оче, опрости им, јер не знају шта чине“. Те речи објашњавају зашто смо њиме толико заокупљени, иако се само малобројни држе његових препорука. За разлику од других божанстава, он није бог освете, већ бог опраштања. Њега се не бојимо.

НАУКА О ИСУСУ ХРИСТУ

Дођосмо некако до краја, зато је сада врло важно да видимо шта о свему томе мисли и каже наука. Издвојена мишљења највећих светских умова који су истраживали ову материју, сабраћемо као једно њихово заједничко мишљење и изложити на крају књиге.

Набројаћемо само неке од најважнијих научника:

Don Carson
Profesor of New Testament
Trinity Evangelical Divinity School

Robert Funk
New Testament Scholar
Westar Institute

Paula Fredriksen
Ancient Christianity Historian
Boston University

Paul Maier
Profesor of History
Western Michigan University

Antony Tambasco
Profesor Theology
Georgetown University

Jeff Shuler
Jurnalist
U.S. News & World Report

Прича о Божићу као и већем делу Библије постала је предмет научне анализе. Научници покушавају да схвате основе приче о Божићу, као теолошкој прокламацији или

Речју Божјој. Зато се сада интензивно проучава Нови завет и обраћа огромна пажња најновијим археолошким ископавањима.

Ако би неко доказао да Исус из Назарета није постојао, свет никада више не би био исти. Сви научници су убеђени да је Исус историјска личност али сви они сумњају да је рођење било онакво како га описују Матеја и Лука.

Научници не сматрају да су Јеванђеља пука фикција, далеко од тога, али чврстих поузданих историјских списа једноставно нема. Много се очекивало од свитака са Мртвог мора када су пронађени.

Проучавања свитака са Мртвог мора донела су нека нова сазнања, једино је потврђено да се Исус родио у време верских и политичких превирања, под Римским царством, а Јудејом је владао Ирод Велики. Очекивало се доста од свитака, али никакво сензационално откриће није се појавило.

Што се тиче Исусовог рођења, Библија је буквално једини извор. Од четири Јеванђеља свега два, Матејево и Лукино, помињују Исусово рођење, али се у њима износе различите приче.

Лука је испричао причу о догађајима којима није лично присуствовао. Занимљиво је како Лука започиње своју причу са особом коју никада нисте видели на Божићним честиткама. Нема Марије, бебе, мудраца ни пастира, почиње са Цезаром Августом, његовом владавином, политичким приликама у Јудеји.

Зато сви ови наведени научници сматрају да Јеванђеља не смеју да се узму као поуздани извори информација. Као извор Јеванђеља служило је усмено предање. Када се пажљиво погледа текст Библије испада да се она разликује од предања које се годинама препричавало. По предањима Исус се родио у штали. У Библији

се штала уопште не помиње. У Јеванђељу по Луки пише да је Марија по рођењу, Исуса ставила у јасле.

Неки стручњаци уз помоћ археологије доказују да су се у то време у Витлејему правиле куће, где се у оквиру куће налази оделење где су ноћу боравиле животиње. Када су Јосип и Марија дошли у Витлејем, за њих није било места ни у једној крчми, тако да им је један крчмар сажаливши се на њих дозволио им је да преноће у његовој кући. Легенде су уз помоћ маште добијале ону форму коју знамо из предања. Пошто из предања, односно усмене приче не можемо да знамо како је физички изгледао Исус, научници су покушали да одговоре на то питање обративши се сликарству, али нису нашли одговор.

За разлику од Римљана и Грчких сликара, Јеврејима је било забрањено да сликају Исуса, Исусов лик није био забележен за његова живота. Наука је по том питању била немоћна.

Поставља се основно питање који су мотиви писања Јеванђеља, коју поруку она остављају. Ту су сви научници јединствени. У Јеванђељима се анђели често појављују у кључним моментима да би пробудили веру, и тај позив на веру налази се у сржи Новог завета. То је тај мотив, то је та основна порука, позив на веру. Јеванђеља су нека врста верске биографије, зато је историјски лик Исуса био веома важан писцима Јеванђеља и ако га нису познавали.

Горе наведени стручњаци слажу се у једном. Проучавајући и друге древне изворе до којих су дошли, успели су да открију да ту има много више историје него што су стручњаци пре тога сматрали.

Ја бих се прикључио њиховим истраживањима, са једном констатацијом. не сме се истраживати без сазнања да је јеванђеље документ вере. Црква је зато фаворизовала ова четири Јеванђеља. Ја сматрам да су писци били вође црквених заједница. Поставио бих једно логично питање.

Зашто само Матеј и Лука причају о рођењу. Рани хришћани су знали све детаље о Васкрснућу, јер су на томе заснивали своју веру, али тек крајем првог века почињу да се интересују за живот Исуса, за историјског Исуса.

Рођен је у Витлејему и рођен је без ореола и није имао никакав сјај на лицу. Не постоји по мишљењу горе наведених научника ни један доказ о Исусовом рођењу. Једино је спектакуларан тренутак био када се Бог јавио преко анђела пастирима и објавио да је Исус рођен.

Као и у свим осталим ситуацијама тако и у погледу Исуса, наука прво проба сва природна објашњења. У природи нису нашли доказ за такво рођење, зато скоро сви научници сматрају да је Исусово рођење чиста фикција и да је то неважно за науку. Јер је Исус био обична беба која није имала ореол око главе и која није држала проповеди из колевке. Као њихов крајњи закључак је да су приче о Исусовом рођењу маргиналне и настале су касније путем предања и зато их сматрају чистом фикцијом.

Све важне личности древног света имале су чудесно рођење, Александар Македонски, Мојсије итд. Савремени проучаваоци не могу ни да докажу, а ни да побију теорију о безгрешном зачећу. Неки тврде да је Матеј писао тако да докаже Исаино пророчанство, у смислу ако је тако проречено, онда је морало тако и да се догоди. Није Исаиа најавио Исуса, већ су хришћани то тако схватили, знали су за пророчанство и сами су рекли он је тај.

Што се тиче безгрешног зачећа, Матеја и Лука нису имали текст на хебрејском већ на грчком и када су га у трећем веку преводили реч алма - млада жена, превели су као партинос - девица. Око 250. година пре н.е. хебрејска Библија је била преведена на грчки. По Матеји и Луки који су говорили грчки, превод Исаиног пророчанства створио је највећу конфузију до сада у историји, међу проучаваоцима Библије.

Можда реч партинос има двоструко значење, може да означава девојку, а може и девицу. Не означава обавезно сексуални статус. Хтели су да кажу да Исус нема физичког оца, самим тим је његов отац Бог и све се то лепо уклапа у предања.

Када је у питању звезда која је водила мудраце, односно астрологе из Дамаска до Исусове колевке, кинески астролози су доказали да се 4. године пре н.е. појавила комета која је прошла поред Земље. Остало је урадила машта у легендама.

Да ли се покољ деце заиста догодио? То никада није доказано. Историчари из Иродовог времена, посебно Јофисус, говоре о многим Иродовим злочинима; као убиство Првосвештеника, затим своје жене и деце, а уопште се не спомиње покољ деце, убиство 60.000 беба, старости до две године. Највећи историчар тога доба Јофисус дао је о Ироду 800 пута више података него сва Јеванђеља заједно, зато је невероватно да је могао испустити такав податак из Новог завета.

Витлејм је имао у то време највише 1.000 становника. Археологија је доказала да су пронађене дечије лобање на тој локацији али не више од двадесетак. Зато не чуди што је једном историчару какав је био Јофисус тај податак промакао јер се ради о малом броју деце.

Када је у питању Исусов одлазак у Египат ту су научници скептични због неслагања Јеванђеља по Матеји и Луки. Лука уопште не спомиње Исусов одлазак у Египат, нити повратак из Египта. Остаје сада само Матеја па се сада претпоставља да је он све то измислио имитирајући легенду о Мојсију. Код Мојсија постоји округли фараон који хоће да побије сву мушку децу до 2 године старости. Исто ради и Ирод. Мосије се спасава тако што га мајка ставља у корпу и пушта у реку Нил, где га проналази фараонова ћерка и одгаја га као свог сина на фараоновом

двору. Родитељи Исуса такође воде Исуса у изгнанство да би избегао Иродов покољ. Мосије одлази у пустињу где проводи велики број година и враћа се и изводи свој народ из египатског ропства, спасава свој народ.

Исус се такође враћа и спасава свој народ. Много су сличне приче да би биле случајне.

Мојсије се вратио када је фараон умро. Исус се враћа када је Ирод умро.

Матијина и Лукина прича о рођењу доказују да су два аутора писала независно један од другог век касније на основу предања или неких докумената која су касније изгубљена.

Из Јеванђеља да се закључити да се Исус родио у сиромашној руралној средини и да се појавио одједном као природно образован. Ископавања у Сефори, 5 км. удаљене од Назарета распришила су та схватања. Откривен је амфитеатар који је могао да прими 4.000 људи, откривен је импозантан огроман град са широким поплочаним улицама, са канализацијом, са предивним мозаицима на зидовима луксузних зграда. Исус је значи одрастао у једном великом модерном граду а не у неком сеоцету Назарету.

Самим тим био је подложен многим интелектуалним утицајима. То је доказ да је Исус био образован, да је похађао Синагогу, учио је Тору, историју Израела, природне науке и све што служи општем образовању. Свакако да је био натпросечно интелигентно дете и вероватно да је напредовао много брже него што је било нормално и због тога је свакако био убрзо запажен и вероватно да је многим због тога сметао. Био је изложен и другим културама, нарочито Грчкој, где је научио и грчки језик. Он је говорио арамејски као матерњи језик, знао је хебрејски који је био црквени језик на коме је написана Тора.

Био је изузетно дете и није се одједном појавио са чудесним способностима, већ је постепено одрастао, сазревао и образовао се.

Сви се научници слажу да приче о рођењу не треба посматрати као историјске чињенице. Јеванђеље ништа не говори о Исусовим младим годинама. Када се следећи пут буде појавио преносећи радикалну поруку Палестином. „Стигле је Краљевство Божје“, које су Јевреји чекали, покренуо је ланац догађаја који ће створити хришћанство у које ће веровати трећина човечанства.

Писци Јеванђеља говоре да је Исус Месија и данашњи аналитичари не виде ништа спорно у томе. Када је почео своје проповеди Исус је добро знао да његове проповеди имају стратегијски значај и знао је да ће бити сасвим другојачији Месија од онога кога очекују. Из материјала из Јеванђеља стручњаци изводе закључак да Исус никада није тврдио да је Месија. Имао је начин говора који је привлачио људе и да мисле на основу говора да је он стварно Месија. Он није говорио, ја сам Месија, нити ја нисам Месија.

Када посматрамо начин на која су се развијала Јеванђеља, почела су кратким причама и реченицама, анегдотама које су се препричавале и онда биле записане. Такве приче су почеле прве да круже и то су биле истинске Исусове реченице.

У древним временима било је доста чудотвораца, јер наука у то време није имала одговора на скоро ни једно питање, за разлику од данас када нема чудотвораца јер наука има одговора на скоро сва збивања. Међу њима је био најпознатији Исус. Поседнутост демонима каква је постојала у Исусово време данас би се називала психозом или неурозом. Исусово исцељење је можда била нека врста терапије. Болести које је лечио могу бити психосоматске природе.

У свим Јеванђељима у Новом завету јасно се види свуда присутност Бога. Сви претходни догађаји који су одвели Исуса до Крста, доказују да Исус није мученик и да није неко ко је направио неку фаталну грешку, већ је био Божја жртва којим се плаћају греси других људи.

Јеванђеља показују да су Исуса дочекали као Месију предсказаним у хебрејским списима. Исус је отишао на Пасху и ту је причао о краљевству Божјем и вероватно је тада на основу тога што је проповедао за обичан јеврејски народ постао Месија. Исус је прави месијански карактер добио после васкрснућа и онада су почели да ките причу о наводним Исусовим изјавама. Јасно је да су јеванђеља написана са становишта вере и и да их нису писали мирни посматрачи са стране, али то не значи да их треба одбацити.

Исус је представљен како чисти Храм од мењача новца говорећи како су они направили од Храма разбојничку пећину, да Храм треба да служи за молитве. То је одлична поента и теологија али је неодржива као историски доказ. Било је немогуће растурило неколико стотина мењача новца, растурило уједно и сточну пијацу која се налазила на истом месту у Храму.

Његови мотиви су били можда другојачији. До тада се плаћао порез само једном у животу, а баш тих дана је донет нов закон по коме се плаћа порез сваке године. Можда је то разбеснело Исуса и устао је против власти као прави револуционар. Можда се бунио не против мењача, него против саме валуте, јер то су били тириски сикали са паганским сликама који су били против Торе. Вероватно да је ушао у Храм и преврнуо неколико столова више симбо- лички него стварно да је угрозио мењање новца. С обзиром да није био ухапшен, вероватно је и штета била мала.

Јеванђеља су у већини случајева тачна, јер савремена наука уз помоћ археологије доказује да је постојао Ирод, Пилат, најновија археолошка ископавања пронашла су и гробницу у којој је на једној плочи стајао натпис да ту почива Првосвештеник Каифа који је умро у својој 60.тој години.

Исусово обраћање свом оцу, Богу оставља доста недоумице о Исусовом идентитету. Ако је Исус Бог прерушен у човека а не право људско биће, онда Исусова молитва у Гестисманском врту Богу да му поштеди живот, обична је фарса јер он онда лије крокодилске сузе, јер не осећа никакву патњу.

С друге стране ако је људско биће, а у истовременом јединству са оцем, онда постаје разумљиво али тајанствено, јер је распет, између одлучности да испољи вољу свог оца а у исто време жели да избегне крст, тада је показао несебичну љубав за друге.

Јевреји нису веровали да је Исус био Месија, али Рим јесте, да није, зашто би га разапели ако није био Месија који их је директно угрожавао. Од тада су се Јудеизам и Хришћанство разишли и кренули одвојеним путевима.

Многи научници говоре да сплет догађаја у Јеванђељима није реалистичан.

Научници не могу да докажу нити да побију васкрснуће. То је суштина хришћанске вере и на то питање одговор се може наћи у нама самима.

Тек после његове смрти апостоли су почели да увиђају ко је заправо Исус. Тек тада Рана црква је све више доказа налазила у вези са Исусом и све је то пренела у причу.

Ако погледамо семе дрвета оно не личи на дрво, тако исто и већина списа Новог завета не даје неку целину, али зато артикулише и уобличава Исусове мисли јер је свима постало јасно ко је Исус. Сада видимо Исуса у својој пуној

величини, као огромно дрво а сви ми се налазимо у његовој сенци, у његовој заштитној хладовини.

Историски Исус је за живота доносио поруку о долазећем краљевству Божјем. После своје смрти и сам је постао порука. Смрћу је преузео кривицу свих људских бића да би их избавио грехова. Бог је послао свог сина да живи и умре као човек од крви и меса. Васкрснући Исус је био диван Божји дар људима. Из Исуса, човека текла је Божанска љубав и милосрђе толико чисто и обилно да другима покаже како да живе као Божја деца.

Хришћанство је створено на тим веровањима, нову религију су прихватили милиони и милиони долазећих генерација.

Да ли је Исус васкрсао као Бог у људском облику на то питање научници не могу да одговоре, већ морају као и сви ми да на сасвим лични начин протумаче последње Исусове дане.

Наука верује у васкрснуће и без њега не би било хришћанства. Библија је добра прилика да схватимо мистерију вере.

Када говоримо о историјском Исусу, не о Исусу вере, много је лакше онда њега схватити, као човека који је патио. Он је био човек, прави човек који се надао да ће видети како се човечанство сједињује са Богом. Он је ослобођен терета кривице који сви ми носимо у себи у овом друштву.

У овом тренутку када верујем у Бога, Бог у кога треба веровати, то је Исус, који буди добро и побеђује зло. Цео Нови Завет као и постојање Бога можемо само да прихватимо вером.

На крају крајева догађаји тог трећег дана у Јерусалиму морају остати као што су били 2000. година у домену ствари које је немогуће доказати.

Ствари као и само постојање Бога можемо да прихватимо само вером.

ПОКРОВ

У Торину се од средине 15. века чува покров, који је за задњих 100 година само три пута излаган да би се могао видети. То је тканина у којој је било умотано тело Исуса Христа пре сахрањивања, из те тканине је Исус васкрсо.

Колика је била тајна где се покров налази, говори податак да се у Русији за покров сазнало тек у 19. веку.

Ако се покров погледа изблиза виде се само трагови крви као неке разливене мрље браон боје нејасних контура. Ако се одмакнемо од платна онда ове мрље образују једну необичну слику. На покрову се уочавају облици људског тела и лица и прецизном научном анализом уочавају се физиолошки детаљи. У стара древна времена оваква високо квалитетна тканина називала се дамаском. Она је била у употреби само у првом веку наше ере. Тако да само својим постојањем потврђује аутентичност приче да је тело умотано у то платно било у првом веку наше ере.

Научно проучавање платна започето је 1900. године у Сорбони. Одмах је лако утврђено да је на платну отисак, односно одсликан лик човека у колор негативу а до тада тај процес је био непознат науци. Да се потсетимо Библије где се говори да је Исус после страшног мучења и распећа на крсту завијен у то платно и стављен у камениту гробницу.

Ово платно нам је пренело фотографски прецизне отиске његовог страдања и мученичке смрти. Торински

покров је уствари комад платна дужине 4 метра и ширине 1 метар. На платну се тачно оцртава мушко тело са скрштеним рукама и мало повијеним ногама. На другој половини платна је одраз његових леђа. На платну се тачно оцртавају црте лица тако да можемо веродостојно да опишемо како је Исус изгледао. Био је лепо грађен, висок 1,80 м. Тежак 80 кг. Имао је крвну групу АБ. Тачно се види да је то човек сематског типа са карактеристичним носем тога типа. Уочава се да су коса и брада раздвојени по средини. Позади је имао малу плетеницу. Тада је таква кикица била својствена мушкарцима јеврејског рода.

Установљено је да је смрт наступила неколико сати пре него што је тело замотано у платно.

Покров је био у додиру са Исусовим телом не више од 2 дана, тачније не више од 40 сати. На покрову су остали трагови крви из многобројних рана на телу.

1898. године први пут је дозвољено фотографу аматеру да фотографише платно, када је први пут било изложено на међународној изложби религиозних уметности у Паризу, као један од древних предмета. Тај фотограф аматер је у мрачној комори се изненадио када се на филму негатива појавио позитив лика Исуса, божанске лепоте. Његове црте краси величанствена, необична лепота, из које зраче трпљење и милосрђе.

Иконографија новијег доба уствари прерађује лик Исуса са торинског платна. Стручњаци су утврдили на Исусовој глави 30 крвавих подлива који одговарају бодљикавом венцу од трња који су му војници ставили на главургувавши му се. Тај се детаљ уклапа са Библијом.

На основу крвавих мрља стручњаци су такође утврдили да је Исус бичеван истовремено од стране два војника. Тукли су га бичевима који су се састојали од троструког каиша који је на крају имао металне тегове. Остало је тачно 98 трагова од бичевања, вероватно је био

осуђен на 100 удараца. Трагова око срца нема што доказује да нису хтели да га одмах убију, јер су желели да га разапну.

Затим су га ударили штаповима по рукама, ногама, телу и глави где су му сломили хрскавицу на носу и направили велики подлив на десном образу. Чак су научници пронашли и честице прашине на носу јер је Исус носећи крст често падао под теретом крста лицем на земљу. На губилиште је ишао бос и та је прашина пронађена.

На обе руке јасно се уочавају крвави квадрати величине 1 центиметар услед продора металног клина. Руке нису пробушене кроз средину длана како се обично види на фрескама, већ изнад длана. Када је пронађено оргинално дрво од остатака крста јасно се уочавају две рупе од клинаца на ногама. То сада показује и платно на коме се јасно оцртавају два клина а не као што се до скоро сматрало да је Исус имао прекрштене ноге и закован само једним клином.

Такође су стручњаци разбили још једну заблуду, а то је да је Исус убијен копљем право у срце. Покров доказује да је Исус прво умро и да је затим мртав прободен копљем.

Микрофотографисање у поларизованој светлости и компјутерско скенирање лика омогућило је реконструкцију тродимензионалног облика. На Исусовим очима откривени су отисци новчића из доба Пилата, лепта који је препознатљив по граматичкој грешци. На основу тог новчића се тачно утврђује када је Исус разапат. То тврди исто и Библија.

Стручњаци су пронашли чак 28 врста цвећа којим је био Исус покривен. Од тога је 20 расло у самом Јерусалиму а 8 у околини. Оно је било у пуном цвету око Пасхе. А Исус је разапет уочи Пасхе. Још један доказ да Библија говори истину.

Ово је врхунац науке 20. века. То што се десило у каменој гробници код зидина Јерусалима - изменило је цео свет и оживотворило је цео људски род.

После смрти неких 30-40 сати тело почиње да лучи неке супстанце. Утврђено је да је тело било у покрову не више него 48 сати. Лекари су утврдили ово излучивање на више места. За мање од 48 сати излучивање је престало. Управо у овом тренутку се појавио лик, он се појавио само на оним местима где раздаљина од тела до платна није већа 3-4 центиметра. Та места су браон боје, као да је тканина нагорела на тим местима. Спектрографска истраживања су показала да је одраз настао као угљенисана влакна тканине, под дејством исијавања тела тек умотаног у платно, а огањ од тела пламена и пожара оставио је траг на тканини. Али постоји огромна разлика између исијавања и правог пожара.

Слика на покрову је изгорела само са једне стране, док би у пожару изгореле обе стране. Сагоревање је захватило само врло танки слој, само неколико микрона. Фигура на покрову нема бочне стране, већ је пројекција људског тела на равној површини. Одраз се појавио под дејством честица које су се кретале у једном смеру у односу на земљину површину, значи да је тело морало да прође кроз тканину оставивши на њему своју слику, да прође вертикално у вис.

Непознато исијавање је трајало трен. Највише је потамнела тканина која је била директно у контакту са телом а нешто блеђа где није била уз тело. Пошто није остао никакав траг да је цело тело лежало на покрову, изводи се закључак да тело није имало никакву тежину. Непозната сила која је сагорела веома танак слој не припада физичким појавама које познаје наука. Њихова природа остаје заго нетка. То је суштина ове књиге.

Анализа добијених резултата одвијала се неколико година, али нико није могао да објасни на који се начин лик пројектовао на тканину. Ни један данас познат начин стварања слика не познаје ову појаву.

Сада изводимо коначни закључак;

Онај чије је тело умотано у платно живео је у првом веку наше ере у Јерусалиму. Њега су подвргли бичевању и разапет је на крст. Проболи су га копљем. Његово тело је било умотано у ланен покров. После 40 сати он је устао из ње. Сва ова научна истраживања практично су од речи до речи понављале ову еванђелијску причу.

Стари завет је завршен. Засијала је светлост Новог дана. Из ланене тканине блиста светлост и исцељење, избављена победа над прошлoшћу, победа над смрћу.

Наступио је дан Господњи, Христос је васкрсо у први дан после суботе у дан којим почиње ново време.

Христос је васкрсо, значи заиста постоји Бог.

Христос је васкрсо, значи заиста постоји духовни свет, реалан и бесмртан.

Христос је васкрсо, значи живот је јачи од смрти.

Христос је васкрсо, значи да је добро јаче од зла.

Значи да су сва надања хришћана оправдана.

ЕГЗОДУС

На овом питању наука је најзад успела да да праве одговоре. А питање је да ли има научних доказа за постојање Бога? Много пре најновијих научних истраживања, настала је једна фасцинантна прича која и данас заокупља нашу машту, прича о изласку Јевреја из Египта стара већ 3000. година. Иако ова старозаветна прича има изразито религијски карактер, сумња у њену веродостојност постоји одувек.

Ако се излазак Јевреја из Египта стварно десио, поставља се питање зашто је археологија нашла тако мало доказа. Дали су ти догађаји стварни или је то до танчина разрађена измишљотина. Сада се морамо обратити науци да видимо шта наука каже о свему томе. Ако то није измишљотина, већ је истина онда мора да постоје докази да се то стварно догодило. Докази су вероватно закопани под песком или водом.

Да се само на кратко подсетимо приче из Старог завета, када су Јосипа његова браћа продала и он је завршио са трговачким караваном у Египту. Убрзо је успео да се издигне и постане фараонов миљеник. Када су завладале страшне суше у том делу света, Јосип је замолио фараона да дозволи да се његов народ који је живео у Ханану досели у Египат. Фараон је то дозволио јер је Египат био огромно пространство које је било слабо насељено. Тако се Израелци нађоше на најплоднијој земљи

у делти реке Нила. У тој покрајини која се звала Гоши живели су срећно једно извесно време.

Библски запис смешта овај догађај у 19. век пре нове ере. Археолози данас на основу ископина потврђују да је једно велико племе прешло из Ханана и живело баш тамо.

1966. године аустријски научник др Мартин Битек вршио је ископавања и пронашао најстарије израелско насеље у Египту. Пронашли су мало село које датира из Јосипововог времена. Свака пронађена ствар је показала азијатско а не египатско порекло. Ископине имају препознатљиво израелско порекло. Лако су утврдили да су пронађене грађевине биле исте као и оне које су се вековима градиле у Израелу. То је био прототип јеврејске архитетуре исти као у време када је Јосип живео у Египту.

Јосип умире али се јеврејски народ за врло кратко време намножио. Легенда каже да је један нови фараон претворио израелски народ у робове јер се уплашио да ако они наставе овако да се множе, постоји могућност да се у неком евентуалном рату који би фараон бодио, Израелци би прешли на страну његових противника.

То време је сликовито описано у гробницама 18. династије где се јасно виде Израелћани као робови који раде на прављењу цигле од блата и сламе. Натпис на том муралу је засташујући где се види Египћанин као гонич робова са јасном поруком. Батина је у мојој руци, не будите лењи и непослушни.

Сада се тачно зна да је знатна израелска популација живела неколико векова после Јосипове смрти.

Сада треба да се нађе доказ за израелски долазак у Ханан негде између 14. и 12. века пре нове ере. А такав доказ стварно постоји.

Пре више од 1300. година пре нове ере фараон Мемета започео је војну кампању изван Египта. Тако да се из једне песме која слави његову победу види да је Ханан опустошен. Из овога се закључити да су Израелци много пре настанили Ханан.

Археолози су у делти Нила, тачније у једном малом селу Ел Алах ископали ковчег са клинастим писмом које су писали Ханански владари који су том земљом владали у 14. веку пре н. е. Из тих писама се види да су владари тражили помоћ од фараона да их заштити од надирајућих муслиманских племена из Азије. Они су називали те азијате Апири. Тако да су после и фараони називали Израелћане Апири, азијати. Апири јесте азијатски израз који је служио као корен из којег је извучена реч јеврејин.

Значи сада постоји и доказ да су Израелци живели у Ханану. То значи да су Израелци ушли у Ханан много пре него што су научници мислили.

Пошто се реч Апиру стварно односи на Јевреје, потврђује се теза да су Израелци боравили у Ханан. Пошто су археолошки налази доказали да су се појавили у обећаној земљи негде од 1400. – 1500. године пре н. е. Сада се да закључити:

Израелци су засигурно емигрирали из Египта у Ханан. Егзодус се стварно десио.

Ако знамо да се догодио егзодус треба да утврдимо пут којим су ишли. Краћим путем који би водио северним делом синајског полуострва, који је непрегледна равница, па све до Палестине, Мојсије је свесно избегао јер би их фараонова коњица лако стигла и побила. Зато је изабрао тежи пут преко синајског полуострва са великим планинским венцима према мору. Уствари они су се упутили према Светој планини где су требали да се сретну са Богом. Али где се налази та Света планина?

О локацији ове планине годинама су се водиле жучне расправе. Прво се мислило (што је и најлогичније) да се планина, Синај, налазила на Синајском полуострву, где се налази манастир Свете Катарине. Мислило се да је то планина Џебал - Муса поред планине Џебал – Катарине. Толико су били сигурни да је то та планина да се од четвртог века полази на ходочашће баш на те две планине. Ту су монаси направили неколико хиљада степеника које иду до самог врха. Постоје докази да су Израелци ту логорovali годину дана. Али нема никаквих археолошких доказа да је то тај Синај, посебно ако се узме у обзир чињеница да нису прешли неку велику воду.

Зато Синај треба тражити на неком другом месту. Легенда каже да је Мојсије убивши фараоновог војника побегао на синајско полуострво где је упознао пустињског поглавара Јота и оженио се његовом ћерком. Он је лутао тим просторствима тако да је упознао тај терен и то знање му је касније помогло да пређе Синај до неке велике воде.

Ту се Мојсије срео са Богом у виду пламтећег грма где је добио заповест и инструкције како да изведе свој народ из фараоновог ропства. Вратио се много година касније у Египат и успео је да изведе свој израелски народ и да га доведе до велике воде, до неког мора које очигледно није било оно што се до скоро мислило.

У Библији се спомиње задња локација као град Мадијан. Многи су древни израелски учењаци а међу њима и апостол Павле тврдили да се Мадијан налази на Арабијском полуострву (садашња Саудијска Арабија). Најверодоснији опис је дао Јосип историчар из I века. Сместио га је источно од Синаја а јужно од Палестине. Ту се налази планина која највише одговара опису из Библије и налази се тачно 24 километра од града Ел Бада и зове се Џебал Муса (Муса значи Мојсије).

Велики допринос откривању те задње локације где су се окупили Израелци и где су се срели са Богом, дала је једна жена. Научник Понти је тражиула и добила дозволу 1966. године од владе Саудијске Арабије да истражи тај предео. Ту је археологија пронашла све доказе па чак и израелски олтар који се налазио испод планине. Сада и најсавременија технологија снимања из сателита потврђује да је све то тачно пронашла научник Понти.

Сада смо схватили да сви материјални докази доказују да се Синај из Библије налази у Саудској Арабији а не на Синајском полуострву у Египту. Пошто смо сада дознали где се налази библиска Мадјана сада треба да наука пронађе пут како су Израелци дошли дотле.

Из Библије знамо да је Мојсије помоћу штапа поделио ту велику воду. Сва истраживања су била усмерена на 5 тачака евентуалног прелаза Мојсија. Све се налазе у северном делу Египта, односно то је северна страна Црвеног мора. Уствари то су све била слана језера која су се могла прегазити јер је вода била плитка. Али никада није пронађен ама баш ни један доказ да се то стварно и десило.

Библија каже да су се деца израелова скупљала на некој великој обали дубоког мора и прича о некој великој води која се растворила и Израелци су прошли, и када су наишли фаранови војници вода се вода се вратила поново и потопила их све. Место њиховог окупљања није пронађено на обалама Црвеног мора. Наука је тражила одговор где су се они то сакупили, на којој обали? И одговор је и пронађен.

Ако је библијски запис тачан онда је Црвено море на неком другом месту јер оћигледно није пронађен ни један доказ између старох Египта, Црвеног мора и Синајског полуострва.

У пролеће 2000. године професор Ленард Молер у саставу међународног тима долази у Акабиски залив да покуша да пронађе доказе за Егзодус. Схватио је исувише добро да Израелци да би дошли до Синаја морали су да се крећу источно од Египта, тако да им Црвено море остаје са западне стране. И да су морали да дођу на друго море које се налази на истоку у односу на Египат. То је уствари био Акабиски залив који раздваја Синајско полуострво (Египта) од Арабијског полуострва (Саудиска арабија). Из историје знамо да се главна Соломонова лука налазила у Акабиском заливу и да се звала Јан Сук (Црвено море). Ово је јеврејско име.

Акабиски залив је јако дубок преко 1000 метара а негде и преко 1600 метара. Јан Сук се спомиње у Библији, и он се у Мојсијево време налазио изван граница Египта. Планине и сам околина одговарале су опису из Библије и то је навело научника Молера на помисао да је уствари Акабиски залив Црвено море. Помоћу снимака из сателита и топографије морског дна он је уочио једно полуострво троугластог облика које се звало Нуеба. Ту се сада налазе туристички центри за подводно роњење јер је ту најплића вода у целом заливу богата коралима.

То полуострво највише одговара библијском запису јер се на његовим плажама могло сакупити толико много људи и нигде више у Акабиском заливу због стрмих литица и оштрог коралног гребена.

Од Египта до тог полуострва је уствари био најкраћи пут за караване, а одтле су трговци своју робу возили преко мора до Арабије, затим даље у Мадјану. Трговци су изабрали овај пут јер је био згодан јер није имао узвишења, узбрдице и низбрдице, већ је био непрегледна равница, па су камиле могле несметано и без потешкоћа да иду.

По легенди када су фараонови војници стигли до обале, Израелци и Мојсије били су у клопци. Са једне стране море, са друге непрегледне стрме планине, а сасушено дно којим су дошли њиме је надирала фараонова војска. Видевши безизлазну ситуацију, неки су предлагали да убију Мојсија што их је уопште извлачио из Египта ако овде морају да изгину. Мојсије се у очајању обрати Богу који му је рекао да изведе свој народ. Као одговор од стране Бога стиже са истока ветар који дуваше целу ноћ и осуши море. У целој Библији не постоји ништа драматичније.

За тако нешто не постоји ни једно природно објашњење. Ако се то стварно десило, онда можда постоје физички докази код полуострва Нуебе. Научници су се сконцентрисали на Библију која тврди да су потопљени фараонови војници са 600 кочија, двоколица, са четири и шест точкава,

У многим откривеним гробницама на зидовима виде се насликане двоколице, кочије са много детаља.

Пошто је Молер био микробиолог, познавао је својства корала, знао је да се корали хватају око сваког предмета и на тај начин обликују предмет. Ако тај предмет иструне, корали остају и даље обликујући такав облик. Када су ронили Молер и његови сарадници су се сконцентрисали на предмет округлог облика и на корале који леже под углом од 90 степени. Тако су пронашли на дну Акабског залива точкове, затим по два точка између којих је била осовина под углом од 90 степени. Најзначајније откриће је било када су пронашли златне точкове. Око њих није било корала јер се корали не хватају за злато. Само су их фотографисали и оставили и даље на дну.

Када су упоредили такве снимке са дна и оне са зидовас из гробница они су били идентични. Они су припадали добу фараона из 18. династије. То су, у ствари

кочије из доба када је Мојсије био у Египту, односно када је извео свој народ из Египта.

За веће дубине од 80 – 90 метара где престају могућности рониоца, употребљене су роботничке камере које су снимале дно и слике слале на брод. Видело се мноштво делова кочија, као и целе кочије које су биле разбацане по великој површини, чак до обала Арабијског мора.

Сада када постоје докази да су стварно фараонови војници изгинули када се поново вратило потопивши их, поставља се само још једно последње питање. Ако се море исушило, повукло, а знамо да је Акабски залив дубок преко хиљаду метара, то је онда била огромна планина, како су могли да је савладају деца и старци.

Сада када се зна место на основу пронађених двоколица сада су се научници сконцентрисали на тај део дна од тог полуострва па све до Арабског копна. Добивши снимке из авиона и сателита схватили су да је у целом заливу море било баш ту најплиће. Сада су поново употребили роботничку камеру. Запрепастили су се када су видели један канал не тако дубок који је спајао две обале. Дно тог канала је било песковито за разлику од дна Црвеног мора које је блатњаво, па су песком лако могли ходати и деца и старци.

Како постоји докази за све ово што смо до сада објаснили, до данас не постоји ни један природан доказ како се море раздвојило и поново вратило.

Онима који верују у Бога уопште није проблем да схвате како је Бог на чудесан начин поделио море.

Научници још увек тврде како су чуда немогућа јер се крши закон Природе. Они не верују у чуда. А чуда управо постоје. Ово је прави пример да чуда постоје, ово је прави доказ да је то чудо.

Ако је то чудо ко га је онда извео. Тај неко може бити само Бог. То је уствари непосредан, директан и јасан доказ да Бог постоји.

Када у Библији видимо овакве догађаје, морамо бити објективни када тражимо доказе. Ако у овом случају имамо доказе који воде неком чуду, у то погледу нас воде материјални докази после 100 година истраживања.

Све доказује да је Библија веродостојнија и исроричнија него што су научници до скора хтели да признају.

Библија нам каже да пре неких 3500 година Бог раздвојио море. Да ли је то тачно, да ли се то стварно догодило, за то као и за сва остала чуда потребна је вера.

Вера и чињеница не морају да се супростављају по сваку цену. Ова недавна истраживања нам то управо и показују. Историја и археологија су нам дале безброј доказа да би смо преиспитали наш однос према Библији.

ИСУСОВА РЕИНКАРНАЦИЈА

Зашто је одувек црквеним оцима сметало источно веровање у бесмртност душе, односно у њено сељење из тела у тело, из живота у живот? Њима је сметала светлост истине коју нису могли да схвате. Као и да сам Бог у кога су веровали није допустио да сакрију „сву истину“. Оставили су библијски запис о Исусовом „скором повратку на Земљу“.

Није ли дакле, Исусов повратак најјаснија потврда његове реинкарнације? Није ли нам он својом чувеном фотокопијом напуштања свог тела оставио о томе и необориви материјални доказ? Доказ да је људско тело само „биолошки робот“ које служи души само као стан за време њеног боравка у тродимензионалном свету? И да је то исто тело након изласка душе из њега обична олупина која се распада.

Данас, после две хиљаде година, не само папе већ и многи угледни научници светског гласа уверени су да је Свети чаршав аутентичан и да је у њега заиста утиснут лик Исуса како је изгледао у тренутку своје смрти, односно „напуштања“ тела. Професор др Ралф Гебер, истакнути амерички научник и отац такозваних „свемирских компјутера“ којима се служи НАСА, извршио је анализу овог прастарог комада платна. Он је закључио да је до фотоотиска дошло приликом радијације Исусове енергије, или како је други научници називају „енергије свести“.

У скорије време су познате чувене Киралинове фотографије астралног тела. Као што је познато, приликом

снимања овом методом на фотографијама се добијају и видне ауре снимљених биљака или животиња. Ту се ради о такозваним астралним телима која треба да имају сва жива бића. Како би ову своју тврдњу доказали, неки су научници снимали на пола одсечене листове биљака као и ситне животиње одстрањених удова. Након снимања јасно су добили „обрисе“ тих непостојећих делова! Ако се дакле, ускоро и научно докаже да живи организми заиста имају такозвана астрална тела онда није искључено да и виши облици разумних врста имају „енергију свести“ односно дух!

Такође, научник доктор Сефер дошао је до запањујућих резултата када је у лабораторијским условима испитивао неколико десетина доказано видовитих људи. Они поседују способност да виде „духовна зрачења“ која избијају из других људи. Када су им показали убице, криминалце, људе са ниском свешћу, приметили су да из њих зраче ауре дужине једва око центиметар. Код нормалних људи аура је знатно дужа, док код људи склоних мисаоном и духовном животу аура се продужује преко пола метра, док су код мајке Терезе видели ауру дужу од једног метра. Замислите онда интезитет зрачења једног Исуса! Теорија да је било толико снажно да је оставило фото-отисак, апсолутно је на месту и највероватнија.

Шта онда рећи о чудесним лечењима које је Исус онако спектакуларно вршио последњих година свог живота? Најбољи одговор за то може се наћи у бившем СССР-у где су парапсихолошка истраживања највише одмакла у свету. Они су толико одмакли по питању људске душе и њених невероватних способности. За ту тврдњу узећемо само један пример. Жена по имену Федора Даниловна, својом психо-енергијом запањила је све научнике у свету. Поново је постављала на ноге неизлечиве болеснике од мултиплексклерозе, својим додиром лечила тешке срчане

болеснике, вадила камење из бубрега. Њена биоенергија је толико јака да у експерименту са животињама замало јој није успело да постави на ноге обезглављену краву! Федора је само једна од десетак жена у свету са сличним моћима и необјашњивих духовних способности.

У Чехословачкој, односно данашњој Словачкој, експериментише се са тако моћним можданом таласима који су у стању да усмрте мушицу на зиду.

Шта рећи за свет познатог Едгара Кејсија, који је дијагностиковао и лечио болеснике чак на даљину од стотину километара, које у животу никада није ни видео!

Шта онда рећи о Исусовим способностима. Ако једна обична Рускиња може краву без главе да „натера“ да се усправи на ноге, зашто Исус не би могао вратити човека из „мртвих“.

СВЕТИ ГРАЛ

Када смо већ код Исусове лозе, морамо да рашчистимо шта је то Свети грал. Да ли је то Исусова крвна лоза и његови потомци или „краљевска крв“ за чије су чуваре постављени темплари које је створио Сионски приорат. Или је Свети грал путир, пехар или суд који је садржавао Исусову крв. Била би то, другим речима, утроба Магдаленина у проширеном значењу, и сама Магдалена.

Свети грал би, дакле симболизовао, једнако Исусову крвну лозу и Магдалену, из чије утробе је та лоза проистекла. Знамо да је јерусалимски храм опљачкан, али незнамо шта је све опљачкано и однето и где је однето. Вероватно да су у храму били сакривени званични записи о израелској краљевској лози списи равни данашњим крштеницама, венчаницама и осталим званичним документима везаним за ма коју савремену краљевску породицу. Ако је Исус збиља био „цар јудејски“, скоро је сигурно да је храм крио обиље података везаних за њега. Можда се у њему налазило чак и његово тело - или бар његов гроб, пошто је његово тело било уклоњено из оног привременог гроба из Јеванђеља.

До 1100.године, Исусови потомци би се увелико уздигли до истакнутих положаја у Европи, а преко Бујонског и у Палестини такође. Њима самима би било познато њихово порекло и лоза. Али, они можда нису могли да докажу свој идентитет најширој јавности. А можда је ипак

неко дошао до тог идентитета. Ко би други него витезови темплари. Имам утисак да их је неко послао из Европе да нешто пронађу, што је било сакривено. Чини ми се да су они задатак успешно извршили и да су за то били богато награђени од стране Цркве и отуда вероватно потиче њихово неслућено материјално богатство а са тим и моћ коју су преконоћ и добили. Шта су пронашли и где су то однели остаје тајна до данас. За мене лично то и није тајна, свакако да се то сада налази у Ватикану. Где би било на другом месту ако не ту. Могло би то бити Исусово мумифицирано тело, или Исусова венчаница или родни лист. Када би се доказало, Црква као институција би се преконоћ распала јер она почива на Распећу и Васкрсењу, и Исусу као Богу јер она црпи своју моћ и власт преко папе и бискупа све до Исусових ученика и на крају самога Исуса.

Базилика агоније – Гетсимански врт

СИОНСКИ ПРИОРАТ

Исусова жена и њени су побегли из Свете земље, нашли уточиште на југу Француске, и у тамошњој јеврејској заједници одржали своју лозу. Изгледа да су током петог века припадници те лозе склапали бракове са особама из франачке краљевске лозе, створивши тако меро-винску династију. Године 496. црква је склопила погодбу са том династијом, везујући се за сва времена за меровиншку крв и лозу - вероватно потпуно упозната са правим идентитетом те лозе. Црква је то најзад схватила и покушала је да уништи ту лозу али без неког већег успеха. Та лоза је ипак опстала. Црква је постала саучесник у убиству краља Дагоберта, и тада се потпуно офирала. Та лоза је опстала кроз Дагобертовог сина, Сигистберта, међу чијим је потомцима био Гијом, владар јеврејске краљевине Септиманије (која се простирала делом кроз Француску а делом кроз Шпанију, испод планине Пиринеја). Његов даљи потомак је Бујонски, који је заузео Јерусалим 1099. године (у Крсташким ратовима). Исусова лоза би, према томе, повратила своје законито наслеђе, наслеђе које је додељено још у старозаветна времена.

Можда је преко Бујонског постојала краљевска традиција, која је била заснована на Сионској стени, достигла својим статусом најистакнутије династије Европе. Ако је „Сионска стена“ друго име за Исуса, тада би све имало другачијег смисла.

Сместивши се једном на престо краљевине Јерусалима, меровинска династија је могла допустити чак, и да

охрабрује наговештаје о свом истинском пореклу. Краљ Јерусалима би тада преузео првенство над свим осталим монасима Европе, а јерусалимски патријарх би потиснуо папу. Заменивши Рим, Јерусалим би тада постао истинска престоница хришћанског света, а можда и много више од хришћанског. Да је, наиме Исус био признат као смртни пророк, као краљ - свештеник и законити владар Давидове лозе, лако је могао постати прихватљив и за муслимане и за Јевреје и многе друге. (Хиндуси и Муслимани тврде да је Исус само обичан смртни пророк, који није бог, већ је у њега само ушао Бог као што је ушао и у њихова божанства.). Основна начела темпларске политике јесу, измирење хришћанства са јудаизмом и исламом. То никако није одговарало Цркви јер би била њена пропаст.

Моја основна хипотеза је да се крвна лоза, пореклом од Исуса, одржала све до данашњег дана, мада у то нисам сигуран, јер немам никаквих доказа изузев логичног размишљања. А на то ме наводе безбројни детаљи кроз историју. На пример: Луј XI гледао је на Магдалену као на извор француске краљевске лозе, такође Шарламањева круна - чија је копија сада део хабсбуршких царских регалија - носила натпис „Rex Salomon“ (Краљ Соломон). Такође се и данас у Протоколима сијамских мудраца говори о новом краљу „од светог семена Давидовог“.

Током Другог светског рата, лоренски крст је постао симбол снага Слободне Француске под вођством Шарла де Гола. Зашто Лорена као област никада није била срце Француске, већим делом своје историје била је германска држава. Вероватно је наменуто од стране Сионског приората који је био чврсто повезан са Шарл де Голом.

Зашто сам узео баш овај пример? Зато што било који пример, за било коју европску државу да узмем увек

ће нас траг одвести до Сионских приората. Изгледа да се све породице меровинског поретка на крају утапају у Сионски приорат. Ако анализирамо програм Сионског приората, видећемо да ту стоји размишљање да се црква и држава споје, јединства световног и духовног, политике и религије. Сион тврди да ће нови краљ, у складу са меровиншком традицијом, „владати а не управљати“ Он би био краљ-свештеник који делује превасходно у обредном и симболичном својству: а стварни посао управљања обављао би ко други, него Сионски приорат.

Током деветнаестог века Сионски приорат је покушао, делујући преко слободног зидарства (масона) да успостави „осавременењено“ свето Римско царство, неку врсту теократских Сједињених Држава у Европи, којима би владали Хабсбурзи и преображена црква. Тај подухват је осујећен првим светским ратом и падом владајуће династије Европе.

Не могу показати прстом ни на једног човека и рећи да је он Исусов потомак у правој линији. Породична стабла се рачвају, деле, и током столећа умножавају. Постоји данас у Британији и Европи доста породица са бројним бочним гранама, које су меровиншког рода. Ако би у неком будућем тренутку неки човек требао да иступи као нови краљ-свештеник, ја не знам ко би то био. Знам једино да Исусови потомци у правој линији не би били ништа божанственији, нимало суштински чудеснији од нас осталих. Чак и да постоји „непобитан доказ“ о постојању такве лозе, многи људи би просто слегнули раменима и рекли „па шта“?

У прошлости су свакако разне породице меровиншког порекла биле потпуно обузете политиком, а њихови циљеви су обухватили и политичку моћ. Чини се да то важи и за Сионски приорат и његове бројне велике мајсторе. Сва сведочанства говоре да Сион о стварима у

условима јединства онога што се обично назива црквом и државом - јединства световног и духовног, политике и религије. Ту свакако спадају Сједињене Државе Европе, једна пан - европска конфедерација здружена у савремено царство под влашћу династије пореклом од Исуса. Та династија би заузела престо политичке или световне власти, али и престо светог Петра такође. Под том врховном влашћу, могла би затим постојати мрежа међусобно повезаних краљевина повезаних династичким савезништвима и браковима, нека врста феудалног система двадесетог века. А стварни поступак управљања био би вероватно поверен Сионском приорату, који би могао узети рецимо облик једног европског парламента обдареног извршном, законодавном и судском влашћу.

Оваква Европа би представљала нову и јединствену политичку снагу у међународним пословима - ентитет чији би се положај суштински могао поредити са оним некадашњег Совјетског Савеза или Сједињених Држава. Она би, у ствари, лако могла постати снажнија од обе заједно, јер би се ослањала на дубоко укорене духовне и осећајне темеље уместо на оне апстрактно теоретске или идеолошке. Таква Европа би била привлачна не само човековој глави, већ и његовом срцу исто толико. Напајала би се снагом преточеном из колективне психе западне Европе, будући њен најосновнији верски нагон.

Такав програм може изгледати нереалан, Дон Кихотовски. Али требало би да нас је историја до сада већ научила да не потцењујемо могућност колективне психе и снагу која се може добити њеним зауздавањем. Пре неколико деценија изгледало би незамисливо да један верски фанатик, без сопствене војске, без политичке партије у залеђу, без ичега чиме би располагао изузев харизме и верске глади народа - може без ичије помоћи да

сруши савремено и ванредно опремљен режим Ирана и да збаци Шаха, као што је то урадио ајатолах Хомеини.

Ја не поредим Сионски приорат са ајатолахом, али ирански демагог речито говори о дубоко укоренејој природи, снази и скривеној моћи човековог верског нагона и о начинима на које се тај нагон може усмерити на политичке потребе. Такве потребе не морају значити и обавезну злоупотребу власти. Верски нагон се може усмерити у макојем од безброј праваца. Он је извор неизмерне успаване снаге, а сувише га често занемарују или превиђају савремене владе засноване само на разуму. Верски нагон је одраз дубоке психолошке и емоционалне потребе, а психолошке и емоционалне потребе су исто толико стварне као и потребе за хлебом, за материјалном сигурношћу.

Ја знам да Сионски приорат није организација „екстремистичког крила“. Знам да има јаку финансијску залеђину и да су у њега укључени људи на одговорним и утицајним положајима, да не кажем баш, најутуцанији у политици, економији, медијима, у уметности. Знам да је за задњих тридесетак година четворостручило своје чланство и да се припрема да руководи светом, то су ти такозвани владари из сенке, који нису више у сенци, већ суизашли и делују сада јавно.

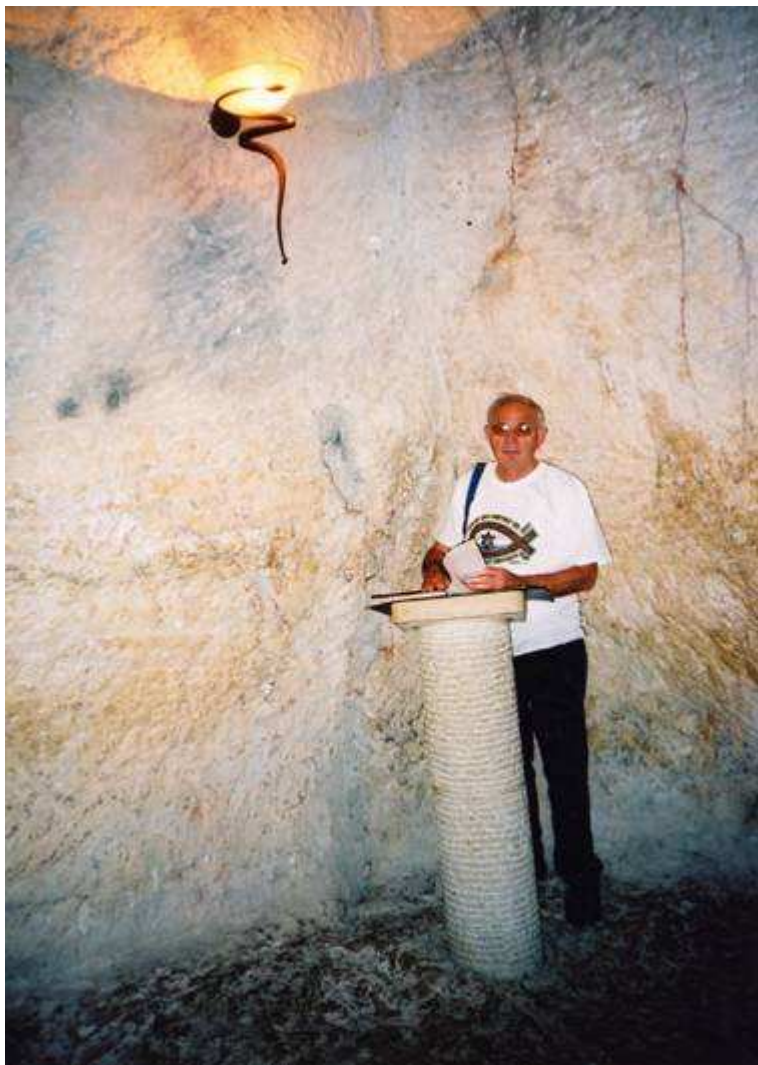
Време је, у стварном смислу, сазрело да Сионски приорат покаже своју праву руку и своје право лице. Политички системи и идеологије који су у раним годинама прошлог столећа изгледали као да тако много обећавају, дословце су се показали као немоћни и све су банкротирали. Комунизам, социјализам, фашизам, капитализам, западњачка демократија, сви су, на овај или онај начин изневерили своја обећања, разочарали своје присталице и пропустили да испуне снове које су одгајали.

Због ускогрудости, недостатка перспективе, визије и злоупотребе положаја, политичари више не уливају пове- рење, већ само неверицу. На Западу је данас у порасту цинизам, незадовољство и губитак илузија. У порасту су психички стрес, стрепња и безнађе. Постоји, међутим, и грозничаво трагање за смислом, за емотивним испуњењем, за духовном страном живота, за нечим у шта би се истински могло веровати. Јавља се чежња за обновљеним смислом светога која, у ствари, достиже размере правога оживљавања вере, за шта као пример може послужити множење секти и култова, на пример, као и надолazeћа плима фундаментализма у Сједињеним Државама. Постоји, такође, све јача жудња за правим „вођом“ не за фирером, већ за неком врстом мудре и безазлене духовне фигуре, за краљем - свештеником коме човечанство са поуздањем може да поклони своје поверење. Наша цивилизација се заситила материјализмом, а у међувремену је постала свесна једне још дубље глади. Она сада почиње да гледа на другу страну, трагајући за испуњењем осећајних, душевних и духовних потреба.

Чини ми се да једна таква духовна клима погодује и води циљевима Сионског приората. Она Сиону пружа прилику да понуди алтернативу постојећим друштвеним и политичким системима. Тешко да би таква алтернатива представљала Утопију или Нови Јерусалим. Али, у мери у којој она задовољава потребе које постојећи системи чак и не признају, могла би се лако показати изузетно привлачним.

ЗАКЉУЧАК

Исусова тамница

Тврдњу да је Христос устао из мртвих, на пример, треба схватити не дословно, већ симболично и онда је њу могуће тумачити на различите начине који нису у сукобу са знањем, са оним што сам изложио у овој књизи, не умањује њено значење. Приговор који би Црква вероватно ставила, да њено симболично схватање гаси сваку наду једног хришћанства у бесмртност, не стоји, јер је људски род веровао у загробни живот много пре наступања хришћанства, те отуда није имао потребу за ускршњим догађајем (васкрсењем) као залогом бесмртности. Опасност од тога да је митологија сувише дословно схваћена, онако како црква учи и да одједном буде одбачена у потпуности, данас је већа него икада. Ја мислим да је већ време да хришћанска митологија, уместо да буде збрисана, буде симболично схваћена.

На почетку писања ове књиге, нисам желео ништа да доказујем, нити да побијам било шта, а најмање сам желео овакав закључак до кога сам дошао. Ни у ком случају нисам имао намеру да оспорим нека од најосновнијих начела хришћанства. Почео са истраживањем једне одређене мистерије. Трагао сам за одговорима на нека збуњујућа питања, за решавањима извесних историјских загонетки. Током истраживања набасао сам на нешто много веће него шта сам очекивао. Био сам доведен до једног запрепашћујућег, спорног и наизглед бесмисленог закључка.

Тај закључак ме је нагнао да пажњу пренесем на Исусов живот и на почетке религије на њему засноване. Кад сам тако наступио, још увек нисам намеравао да угрозим хришћанство. Само сам покушао да утврдим да ли је мој закључак одржив или не. Искрпно разматрање библијске грађе убедило ме је да јесте. Да ли је и вас, то сами просудите. Ја нисам могао да докажем истинитост свог

закључка. Он и даље остаје, барем у извесној мери, хипотеза. Али, то је једна прихватљива хипотеза која има логичног смисла. Цело моје истраживање библијске грађе може се упростити на један једноставан начин. Ја нисам имао своје изворе, једини су ми извори били библијска грађа, тако да сам само употребио елементарно знање логике на ту библијску грађу. Пошто сам створио појам о тој целокупној библијској грађи, донео сам закључак да је она непоуздана, донео сам свој суд о свакој епизоди из те библијске грађе, и на крају заузео став који сам управо изнео у овој књизи. Колико сам у праву процените сами.

По мом мишљењу, са историјске тачке гледишта она представља, вероватнији приказ догађаја и људи који су пре две хиљаде година утиснули свој белег у свест западњака, столећима која су следила, и уобличила нашу културу и цивилизацију.

Има много преданих хришћана који не оклевају да протумаче Апокалипсу као нуклеарно пустошење. Како би се могао тумачити долазак Исусовог потомка у правој линији? Могла би то бити једна врста Другог доласка.

Из досад реченог треба извести неки закључак, шта докази утврђују и шта они данас значе. Биографије о Исусу су толико рано настале да се не могу објаснити као прои-звод легенди. Зато су по мом мишљењу веродостојне. У ствари, основна уверења у Исусова чуда, Васкрсење и божанска природа иду уназад до самог настанка хришћанског покрета.

Писци Јеванђеља намеравали су да сачувају поуздане историјске чињенице, да су били у стању да то учине и да нису допуштали да предрасуде прекомерно обоје њихово извештавање. Склад између Јеванђеља о битним чињеницама, уз разлике у неким појединостима, даје историјску веродостојност описима. Поред тога првобитна црква не би могла да се укорени баш у Јерусалиму да је

проповедала о чињеницама у вези Исуса које би њихови савременици могли приказати као преувеличане или лажне. Тако да имамо бољу историјску документацију о Исусу него о оснивачу било које друге древне религије.

Археолошки налази су повећали поузданост Новог завета. Ни једно откриће никада није оповргло библијске наводе. Непобитно се да утврдити из свега досад реченог да је Исус као историјска личност исти као и Исус вере.

Моја теза о легенди, које сам се држао толико година, била је потпуно разорена. Мој скептицизам према натприродном се истопио у светлу историјских доказа да је Исусово васкрсење било стваран, историјски догађај. У ствари, мој ум није могао да смисли ниједно објашњење које би се бар приближно уклапало са доказима из историје као закључак да је Исус био оно што је тврдио да јесте: један једини Божји син.

Атеизам кога сам се толико дуго држао савио се под тежином историјске истине. Резултат је био запањујући и радикалан, сигурно не оно што сам очекивао када сам кренуо у ово истраживање. Али то је била, по мом мишљењу, одлука на коју су приморавале чињенице. Више нисам покушавао да пливам узводно против јаке струје доказа; уместо тога одабрао сам да идем у истом смеру у коме је текла бујица чињеница.

Поставља се питање како је хришћанство тако дуго опстало, читавих две хиљаде година. Кома оно дугује за то. Мораћемо да се вратимо на сам прапочетак хришћанства да би смо одговорили на то питање. По мом дубоком уверењу хришћанство дугује свој опстанак чињеници да на Јерусалимском сабору рана црква није послушала ни Павлове жеље, нити жеље конзервативних јеврејских хришћана, већ је захваљујући Јакову, извршила синтезу драгоцених увида с обе стране у одредбе Апостолског декрета. Тиме је омогућено да нејевреји уђу у ново месијанско

друштво, а да не морају да пре тога постану Јевреји. Павле мора да је био у праву кад је видео да Закон, а нарочито обрезивање, неће функционисати за нејевреје. А јеврејски хришћани су, такође, били у праву што нису желели да изгубе заоставштину аврамовског завета или Закона отварањем врата паганима. Јаков је био тај који је омогућио Павлу да настави своју мисију намењену нејеврејима по међусобно прихватљивим условима, и захваљујући труду и Павла и Јакова дошло је до тога да нејевреји заиста похрле у Израел као што су пророци и предсказали.

Павле и Јаков, у складу са својим заједничким јеврејским наслеђем, схватили су Исуса на исти начин: као Месију Израела и осталих народа. Како то осталих народа? Врло просто! Исус се јесте вратио да победи непријатеље Израела. Док су Римљани земаљског Исуса разапели на крст, васкрсли Христ се вратио да освоји Рим. Он је наговорио Павла да шири његову веру међу нејеврејима. Павле је додуше то платио главом у Риму, али су његови следбеници наставили даље, и на крају је хришћанство постало званична религија царства, чак успоставивши Рим а не Јерусалим за седиште своје моћи. Фасцинантно је размислити о томе колико би историја западне цивилизације, можда, била другачија да је Јерусалим остао седиште хришћанства.

Али политички тријумф хришћанства над Римом, истовремено је био и његова велика слабост, јер је Црква ускоро поклекла под замком моћи и богатства, против којих се Исус тако упорно борио. Због славе и богатства он је критиковао власт Храма и то је платио главом. То је лекција коју никако да савладамо, да сваки пут кад нека религија постане испреплетана са политиком, и религија и политика бивају искварени. Најбољи пример за то је погледати шта се дешава код нас данас, не мора да се иде даље. За разлику од нас, велика мудрост оснивача Сједи-

њених Држава нигде се не огледа тако јасно као у њиховом постављању јасног зида који раздваја цркву од државе. То је нешто што је Исус подржавао, имајући у виду његове речи „дајте цару царско, а Богу Божје“ (Марко 12:17). Наиме, управо је то Исусово учење поставило темељ за западно-хришћанску концепцију одвајања световног од верског.

Трајна мудрост Јакова и Павла састоји се у њиховој визији да је Исус Месија и Јеврејима и нејеврејима. Али, током протеклих две хиљаде година, Павле је доминирао над Јаковом, што је довело до многих злодела у оквиру цркве, од којих су најстрашнија она против Јевреја, а нешто мање против муслимана. Како је Црква стицала политичку моћ, тако је постајала све више нејеврејска и све више по узору на Павла, а оно што је преостало од јеврејских корена полако је изумрло, на општу штету читавог света. Поступање хришћанства према Јеврејима током протеклих две хиљаде година, није ништа друго до „злостављање родитеља“ од стране њихове деце.

Данас вапимо за потребом да се успостави равнотежа, која је не само цркви, већ и читавом свету, потребна да поново открије историјског Исуса, Исуса који ништа неби толико желео до да сва Аврамова деца, Јевреји, хришћани и муслимани, живе заједно у слози као једна породица у Царству Божјем.

Јевреји, хришћани и муслимани, сви се окрећу према свом духовном и праотачком „вођи“, и сматрају себе његовим наследницима. Оно у чему се три гране Аврамовете породице разликују, јесте њихово очекивање како ће Царство Божје заправо настати.

Хришћанима, Царство ће настати повратком Исуса. Очекивање Јакова и апостола да ће се Исус вратити до места Храма, разлог је због којег је Јаков и остао тако блиско везан за Јерусалим и Храм. Многи Јевреји данас,

као и многи хришћани, надају се да ће једног дана видети Храм поново изграђеним на оном истом месту. Али ту је један проблем. На том истом месту, на гори Храма сада стоји Купола стене, једно од најсветијих места за муслимане, џамија која обележава Мухамедов чувени Ноћни пут у Рај. Можда је то више него пука случајност, можда је чак и божански одређено, да гора Храма у Јерусалиму буде место на којем ће Јевреји, хришћани и муслимани сви пронаћи своје порекло и где ће им животи бити нераскидиво испреплетани.

Након две хиљаде година мржње и крвопролића, многи људи данас верују да три главне религије и политичке моћи које уз њих иду, никада неће моћи да постигну трајни мир. У свету таквих недавних зверстава, као што су 11. септембар и рат са Ираком, растућа тензија између Израела и Палестинаца изгледа да мира никада неће бити, напротив.

На крају сам дужан да одговорим што год могу једноставније, у чему је ралика између Јевреја, хришћана и муслимана по питању учења о Исусу Христу.

Павлово учење које датира од хеленистичког теолошког уверења да је Исус буквално био Бог отелотворен у људском телу. То се схватање одржало до дан данас. Како је доктрина отелотворења постојала све јача кроз векове у нејеврејском католичком хришћанству, подигао се непробојни теолошки зид између Јевреја и хришћана.

Доктрина отелотворења је, такође, онај велики зид који раздваја хришћане и муслимане. Већина хришћана данас је потпуно несвесна чињенице да муслимани веома поштују Исуса, да вреднују његова учења, али попут њихових јеврејских комшија, стриктан монотеизам (веровање у једног Бога) ислам никако не може да прихвати кључну хришћанску догму отелотворења и Светог Тројства.

Јевреји, Јаков и Исусова породица, ни апостоли, ни његови јеврејски ученици, нису веровали да је Исус буквално Бог. Он је живео и одрастао са њима и стварно је тешко поверовати да ви живите и одрастате са неким ко је Бог. Веровали су да је Исус давидовски Месија „усвојен“ од Бога као његов син! Од дана кад га је Јован крстио, али и даље људско биће.

Веома је интересантно то да је муслиманско виђење Исуса потпуно у сагласности са првом хришћанском правоверношћу - првобитним јеврејско-хришћанским схватањем Исуса.

Да резимирамо:

Хришћани сматрају да је Исус Бог.

Јевреји да је Исус човек кога је Бог „усвојио“.

Муслимани да је Исус човек у кога је ушао Бог.

Да је јеврејско хришћанство победило над Павловим хришћанством, вероватно да би историја била другачије писана. Врло је вероватно да до таквих зверстава као што су крсташки ратови, инквизиција и холокауст никад не би ни дошло. Да је јеврејско - хришћанско схватање Исуса било надмоћно, можда Јевреји и хришћани никад неби кренули засебним путевима, нити би ислам постао непријатељ хришћанства. До дана данашњег, управо је одбијање Јевреја и муслимана да прихвате потпуно божанство Исуса, оно што их чини „паганима“ и „безбожницима“ у очима многих хришћана. Ови други пак то исто кажу за ове прве.

Сада када смо то разјаснили, лако је схватити зашто је Јаков намерно заборављен у црквеном предању, јер је само његово постојање указивало на Исусов људски лик, јер он заправо има брата од крви и меса. Све више и више хришћана почело је да доводи у сумњу доктрину отелотворења и Тројства. Буквално гледано те поделе не само да

су поделиле хришћане, Јевреје и муслимане, већ су поделиле хришћане међусобно.

Многи „прави“ хришћани не схватају да Исусово божанство није била суштинска доктрина за многе од оснивача Сједињених држава, као што су Џорџ Вашингтон, Томас Џеферсон, Бенџамин Френклин и многи други. Они нису веровали да је Исус ишта више од божански надахнутог и одабраног људског бића а то је управо оно у шта су веровали Јаков и најранији хришћани. Изгледа да се на хоризонту хришћанске вере појављује огромна промена основних погледа и схватања.

Црквени сабори попут оних у Никеји, Цариграду, Ефесу, Халкедону итд, покушавали су стално да измире супротне доктрине па су ишли на компромис, изјављујући да је Исус и потпуно људске и потпуно божанске природе. Бого - човек како се данас наша црква воли изражавати. Нажалост током највећег дела хришћанске историје, Исусово божанство далеко је више истицано од његове људске природе. Зато ја мислим да не треба сада одбацивати црквене саборе како то савременици већ чине, нема само по себи ништа лошег у теолошком компромису до којег су дошли. Данас нам је то још више потребно да би смо некако ујединили Јевреје, хришћане и муслимане.

Хришћани, Јевреји и муслимани свакако могу да се сложе да је Бог био у Исусу, баш као што је Бог у свима нама. А правоверни су сада приморани да обрате пажњу, јер могу много да науче од такозваних неверника, јер када су јеврејско - хришћанство прогласили за јерес, онда су изгубили Исусову људску природу. Можда није никаква случајност што су такве запањујуће археолошке ископине попут библиотеке из Наг Хамадија, списа са Мртвог мора и Јаковљеве костурнице (доказ да је Исус имао стварно физичког рођеног брата) изашле на видело од половине

прошлог века. Револуција у схватању заједничког порекла Јевреја, хришћана и муслимана мора да је у току.

Највише опчињава податак да је Јерусалим поново у епицентру верске еволуције, што је промена схватања коју је предвидео пророк Илија. У светлу тренутне политичке климе између Јевреја и муслимана, тај одељак је, можда, највише запањујући и најреволуционарнија изјава у целој Библији. Да би Илијина визија постала стварност, да би се Јевреји, муслимани и хришћани молили на истом месту, олтару, очигледно да ће бити потребно ништа мање од револуције у јеврејско-хришћанско-муслиманском разумевању. Али то се може догодити. Царство Божје, оно царство које је Исус видео када се молио „да дође царство Твоје“ још би могло постати стварност. Кроз Исусовог брата Јакова, изгледа као да нас Бог позива у заједнички цихад, свету борбу која би донела помирење и исцељење Божјој расцепканости и рањеној Аврамовој породици.

Усуђујем се да замислим дан у којем ће деца Аврамова Јерусалим начинити својим заједничким духовним домом.

Усуђујем се да будем тако дрзак и смео па да Куполу стене замислим како сија као златни светионик из средишта поново изграђеног Храма, са Ново-јерусалимском црквом поред њега.

Усуђујем се да замислим Јевреје, хришћане и муслимане како се заједно моле богу Аврамовом, Исусовом и Мухамедовом?

Хајде да замислимо оно што је видео Илија. „Ка твојој светлости корачају народи, и краљеви ка истоку твога сјаја, подигни очи, обазри се, сви се сабиру, ка теби долазе. Синови твоји долазе издалека, кћери ти носе у наручје. Гледаћеш тада и сијати радошћу, играће срце и ширити се“. (ИЛ. 60:3-5)

И послушајмо речи које је Бог изговорио кроз Мухамеда:

„Ваша заједница је једна заједница, и ја сам ваш једини Господ. Служите дакле мени. Људи су се поделили у групе, али Нама ће се сви они вратити“. (Куран 21.92:93)

И уздајмо се, дакле, да би Исусова велика молитва могла бити услишена.

„Молим...да сви буду једно. Као што си ти, Оче, у мени, и ја у теби, тако нека и они у нама буду једно... да постану потпуно једно...“(Исус, Јован 17:20-23)

Шта рећи на крају књиге. Слобода чина вере не може оправдати право на неслагање. Та слобода не указује на слободу у односу на истину, већ означава слободно одлучивање особе да у складу са својим етичким обавезама прихвати истину. Другим речима, човек је савршено слободан да прихвати учење цркве али не и да доведе у питање или да га одбаци. Слобода се не може манифестовати нити изразити другачије осим потчињавањем.

Црква сада може тражити од мене да своје закључке докажем. Ја своје закључке не могу доказати. Шта би збиља представљало прави доказ? Може ли се такав „доказ“ наћи за било које питање од значаја у Новом завету? Очигледно не може. Ако ја не могу „доказати“ своје закључке, исто тако се не може „доказати“ ни то да је Исуса родила девица, да је он ходао по води, да је устао из мртвих.

Имајући у виду оскудну документацију као и археолошку грађу, мало је тога што се може „доказати“ о Исусу. Највише што се може учинити је позабавити се сведочанствима, а она нису исто што и „докази“. Сведочанства, у оквиру проучавања Новог завета, не могу ништа „доказати“ али могу указати на мање или веће могућности, веће или мање вероватноће. Ако се примени овакво мерило, предмет највећим делом постаје питање

здравог разума. Напросто је вероватније да се Исус оженио, добио децу и покушао да добије престо, него ли да се родио од девице, шетао по води и устао из мртвих.

Срж хришћанства садржана је у Исусовом учењу. То учење је јединствено, јер образује „нову поруку“, „добру вест“ за људски род, и вредно је само по себи. Њему нису потребне чудесне биографије појединости као потпора. Ако такво учење тражи такву потпору, да може да значи сумњу да такво учење има озбиљних грешака, или недостатака убеђења верника. Важна је порука коју је Исус пренео, а та порука ништа не добија тиме што је Исус био нежења, нити ишта губи што је био ожењен.

Према сва четири Јеванђеља, Пилат о Исусу говори као „цару јудејском“ и један натпис са том титулом причвршћује се на крст. То је, међутим, све што нам Јеванђеља саопштавају. Она ничим не указују на то је ли та титула била оправдана или не. У прошлости, било је, на основу спекулативног тумачења, претпостављено да је та титула морала имати за сврху подсмех, и данас већина хришћана слепо прихвата као чињеницу да је титула била употребљена као поруга. То, међутим уопште није утврђена чињеница. Што се тиче самих Јеванђеља, Исус је заиста могао бити краљ Јевреја и признат као такав од стране својих савременика, укључујући и Пилата. Када указујем на то да је Исус у стварности могао бити јеврејски краљ, нисам одступио од сведочанства. Одступио сам једино од традиције, дугогодишњег система веровања заснованог на нечијем спекулативном тумачењу.

Ова књига није прављена за стручњаке, већ најширој читалачкој публици, оним лаицима који би да читају Стари и Нови завет а заправо их не могу читати јер је за многе просто неразумљиво од мора података и чињеница, у приступачном и читљивом облику. Тек сада са овом прочитаном књигом моћи ћете читати Библију, зато ову књигу

треба схватити као допринос читању, разумецању и ширењу порука које нам је Исус Христ саопштио.

Пошто сам имао разнородну и сасвим различиту и контраверзну грађу, морао сам да прибегнем синтези, пре но уобичајеној анализи.

БИБЛИОГРАФИЈА

Фотокопије списа из библиотеке из Наг Хамадија (Египат)
Фотокопије свитака са Мртвог мора (Кумран - Израел)
Научно истраживачки центар“ Рокфелер“ Јерусалим.
Национално-историјски центар Тел-Авив.
Национална библиотека Хаифа.
Муслиманска библиотека у Назарету.
Палестинска библиотека у Витлајму.

САДРЖАЈ

Увод	4
Владавина Римљана	9
Подела Јевреја	13
Исус из Назарета	19
Јеванђеља	27
Марија, мајка Исусова	33
Исусов пут на исток	51
Исус почиње да проповеда	55
Исус ослободилац	61
Исусово суђење	64
Распеће	76
Васкрснуће	79
Исус историска личност	88
Пустиња	94
Смоква-Израел	95
Свадба у Кани	96
Марија Магдалена и Јован Крститељ	100
Марија Магдалена	115
Умножавање хлеба	130
Дванаесторица одабраних	134
Исус и новац	141
Јуда	145
Ахасфер	150
Марија Магдалена и Меровинзи	155
Почеци Хришћанства	161
Право Хришћанство	166
Исус револуционар	168

Наука о Исусу Христу	172
Покров	184
Егзодус	189
Исусова реинкарнација	198
Свети Грал	201
Сионски приорат	204
Закључак	210
Библиографија	224